

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Mayıs-Haziran 2002

Sayı: 44

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYATI: 1.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

**Bu tarih bizimdir,
İbrahim'den Mehmet'e
30 yıllık yürüyüş bizimdir!**

PARTİZAN'DAN

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam
Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53
FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü:
Barış AÇIKEL
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078
email: umutyayimcilik@superonline.com

İşçi-köylü internetteki yayın hayatına
başladı
www.iscikoylu.org

BÜROLAR

▶ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL
TELEFAKS: (0216) 306 16 02
Cep: 0 544 521 34 30

▶ **ANKARA:** MEŞRUTİYET MAH. KONUR
SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA
TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72

▶ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI,
KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK
TELEFAKS:(0232) 441 93 09
Cep: 0 555 208 07 32

▶ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 535 434 32 58

▶ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL/Bursa
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

▶ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 535 454 22 50

▶ **TURHAL:** YAVUZ SELİM MAH. YUVA SOK.
UZUNLAR AP. NO:1 TURHAL/TOKAT
TEL: (0356) 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54

▶ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89

Yurtdışı Hesap Numaraları Sema Gül

Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38
65 97 00 00 009

Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Merhaba dostlar;

Yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Bu sayımızın sayfa yoğunluğu dikkatli okurlarımızın gözünden kaçmayacaktır. Dergimizin önceki sayısına gösterilen ilgi nedeniyle bu sayımızda yine Proletarya Partisi'nin 30. Kuruluş yıldönümü ile ilgili bir çalışmaya yer verdik. Çalışmamız İbrahim Kaypakkaya'nın ekseninde Türkiye devriminin yolu ve karakteri hakkında ve bunun yanında Proletarya Partisi'nin geçirmiş olduğu tarihsel süreci okuyucuyu kısa bir bilgilendirmeyi amaçlamaktadır. Okurlarımızın 30 yılın birikimi ve deneyimini kısa da olsa vermeye çalışan bu çalışmaya gereken önemi vereceğini düşünüyoruz.

Yine bu sayımızda son dönemde sıklıkla tartışılan "Küreselleşme" ve "Küreselleşme Karşıtı" hareketinin durumunu inceleme çabasındaki bir çalışmaya yer verdik. Çalışmanın hedefi; "küreselleşme karşıtı" hareket güncelliğini koruduğu müddetçe önümüzde bir görev olarak durmaktadır. Özellikle Marksist-Leninist-Maoist anlayışın bu konuyu sürekli gündeminde tutmasına ve yeni açılımlarla "harekete" yön vermesine şiddetle ihtiyaç vardır.

Bu sayımızda okurlarımız tarafından büyük bir ilgiyle takip edilen "Lal Salam" adlı çalışmaya genişçe yer verdik. Hindistan Komünist Hareketi açısından önemli bir kaynak olan bu çalışma Türkiye devrimci ve komünist hareketi açısından ilk olması vesilesiyle hakkettiği ilgi ve duyarlılıkla karşılandığını ve ilgiyle takip edildiğini biliyoruz. Önümüzdeki sayılarımızda da yine bu tarz çalışmalara yer vereceğimizi belirtelim.

Yine bu sayımızda daha önceki sayılarımızda yayınladığımız dizi çalışmalarını yayınlamayı sürdürüyoruz. Bu sayımızda "Medya Üzerine" adlı çalışmamızın son bölümünü yayınlıyoruz. Diğer çalışmalarımız devam edecek.

Tüm okurlarımızın Partizan'a karşı gösterdikleri ilginin devam etmesini diliyoruz.

Dostlukla

İÇİNDEKİLER

Bu tarih bizimdir, İbrahim'den Mehmet'e 30 yıllık yürüyüş bizimdir	2
"Küreselleşme" karşıtı hareketin nedenleri ve devrimci gelişim dinamikleri üzerine	20
"Lal Salam Comrades"-5	30
Medya ve üzerimizdeki etkileri-4	62
Parti ve örgütlenme-5	72
Devrim ve sosyalizm bir gereksinimdir-4	94

Bu tarih bizimdir, İbrahim'den Mehmet'e 30 yıllık yürüyüş bizimdir!

Proletarya Partisi "İBRAHİM'DEN MEHMET'E" yürüyüşünde, temposunu artırarak yürüyüşünü uygun hale getirmek amaçlı, devrim ve parti bilincini kuşanmanın zorunluluğunu belirtmiş, sürece daha güçlü yüklenmek gerektiğini göstermiştir. Kitlelerin kendiliğinden bilinçleri, mücadeleleri Proletarya Partisi'nin komünist bilinç ve savaş programını bekliyor. Bu buluşmayı sağlayacak ve bunu halk savaşı yöneliminde iktidar hedefine kilitleyecek olan ve bu görevi başaracak olan Proletarya Partisi'dir!

30 yıllık bir mücadele tarihine sahip Proletarya Partisi'nin sınıf mücadelesi mevzisinde ortaya koyduğu kararlılığı, siyasi-ideolojik-örgütsel ve askeri olarak bütünlüklü tanımlanması, binlerce sayfa tutacak yazılarla ortaya konabilir ancak. 30 yıllık Parti tarihi, başta parti kurucusu ve kuramcısı İBRAHİM KAYPAKKAYA olmak üzere, şehit düşen dört genel sekreterinin ve onlarca yönetici kadro, yüzlerce parti üyesi, militan ve savaşçısının tarihiyle, yaşam ve savaş anılarıyla bütünlüklü anlaşılır.

Bütünlüklü tanımının gerçekliği budur. Savaş ve direniş cephelerinde şehit düşen her bir faaliyetçisinin tarihi, parti programının savaş ve direniş tarihinin önemli bir parçasıdır. Bütünün parçası, kolektifin öznesi olma, geleceğin muazzam yaratıcısı olarak yaşanan geçmişin mirası olarak bu tarih bizimdir. Bu tarih bilinci kuşanılmadan anın tarihsel gerçeği kavranamaz, gelecek kazanılamaz.

Parti tarihinin bilinci, tarihsel anın görev ve sorumluluğuna güç ve cesaret kazandırır. Geleceğin kazanılması, bugünün doğru çözümlenmesi ve geçmişin doğru bilimsel tarzda detaylı kavranmasıyla mümkündür.

Proletarya Partisi 1972'de İbrahim Kaypakkaya'nın öncülüğünde kurulmuştur.

İbrahim Kaypakkaya daha önceden çeşitli öğrenci derneklerinde devrimci faaliyet yürütmüş, öğrencilik yılları boyunca çeşitli sosyalist dergilere yazı yazmış, devrim yapmak için devrimci pratiğe katılmanın dolayısıyla bunun gereği olan örgütlü olmakla şart olduğunu kavradığı andan itibaren de, önce, o dönemin Türkiye İşçi Partisi'ne (TİP) üye olmuştur.

Bir süre sonra, Türkiye İşçi Partisi'nin devrimci bir parti olmadığını, yalnızca parlamenter mücadeleyi benimseyen, düzenin kökten değişimini değil, bazı düzeltmeleri hedefleyen bir parti olduğunu fark edince de Türkiye İşçi Partisi'nden istifa ederek, Doğu Perinçek'in önderliğini yaptığı illegal Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'ne (TİİKP) girerek orada mücadeleye katılmıştır.

İbrahim Kaypakkaya'nın gerek TİP gerekse TİİKP içindeki faaliyeti, aynı zamanda durmak bilmez bir inceleme, araştırma ve okuma faaliyeti olması ve bunların yanısıra öğrenci eylemleri, köylü eylemleri ve toprak işgalleri, işçi grevleri ve 15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gibi sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde yer alması, işçileri, köylüleri, gençliği tanımalarına, bu sınıf ve tabakaların mücadele tutarlılığını onların sosyal gerçekliğiyle birlikte kıyaslamasına ve daha da önemlisi, devletin çalışan ve üreten emekçi yığınların hareketi karşısında aldığı tutumu bizzat onlarla birlikte yaşamalarına ve bunların sonucunda da İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerinin hızla olgunlaşma sürecine girmesine yol açmıştır.

Bu gelişmelerin bir sonucu olarak İbrahim Kaypakkaya, 15-16 Haziran işçi direnişi ve daha önce Trakya ve Ege köylülerinin gerçekleştirdiği toprak işgalleri içinde yer alarak, hem Batı Anadolu'nun köylüsünü ve sorunlarını, hem de işçileri ve sorunlarını doğru bir biçimde tahlil etmiş, ardından 1970'lerden hemen sonra Doğu Anadolu bölgesinde görev isteyerek, Türkiye Kürdistan'ında faaliyete başlamıştır. TİİKP, İbrahim Kaypakkaya'nın bitmez tükenmez enerjisini bildiğinden dolayı İbrahim Kaypakkaya'yı ve onun gibi çalışan yoldaşlarını DABK'a atayarak ora-

da faaliyete sokar. Bu faaliyet sürresi İbrahim Kaypakkaya'nın olgunlaşan siyasi düşüncelerini bir programa dönüştürmek için dönüm nokta-

sı olur.

İbrahim Kaypakkaya, bir taraftan bölge tahlillerine girerek Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının taslak çatısını oluştururken, diğer yandan doğudaki (T.Kürdistan'ı) ulusal farklılığı görür. Halk Savaşı gerçekliğini ve Kemalizm'in özünü daha açık bir şekilde kavrar. Gördüklerini güçlü bir tahlil yeteneğiyle hızla yazıya döker. 1971'in sonlarına geldiğinde faaliyet içinde ve inceleme araştırma sonucunda ortaya çıkan gerçeklerle, TİİKP'nin savunduğu düşüncelerin tam bir zıtlık oluşturduğunu görür. TİİKP de reformist, sosyal şoven ve Kemalist'tir. Ne işçi ve köylünün sorunlarını ne de ihtilali, kavramamıştır.

Ordu içindeki darbeye (Kemalist subayların) bel bağlayan, parlamentarist ve reformist bir partidir. Bütün bunlar İbrahim Kaypakkaya'yı tam anlamıyla netleştirir. Tahlilleri, devrimin niteliğini tanımlar ve bu gelişme onu, devrimi gerçekleştirebile-

cek nitelikte bir partiyi dayatır. İşte bu nitelik sıçramalar Marksizm-Leninizm-Maoizm silahıyla donanmış, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını ve tarihini doğru bir biçimde tahlil etmiş, Halk Savaşı stratejisini benimsemiş, işçi sınıfının öncü müfrezesi ve tüm halkın önderi olan bir partiyi, Proletarya Partisi'ni Türkiye devriminin tarih sahnesine çıkarır.

Hızla T.Kürdistan'ında örgütlenmeye girişir. Diyarbakır, Urfa, Mardin, Kars, Malatya, Kahramanmaraş ve Dersim'de örgütlemeye gider. Aynı zamanda büyük şehirlerde, özellikle İstanbul'da faaliyet başlatılır. Bütün çalışmasını silahlı bir faaliyetin başlayıp gelişmesine hizmet edecek şekilde şekillendirir. Malatya faaliyeti içindeyken, THKO militanlarından Sinan Cemgil'in ihbar edilerek TC tarafından katledilmesinden hemen sonra, Kürecik'e giderek ihbarcıyı tespit eder. Bizzat kendisi ihbarcıyı birkaç yoldaşıyla birlikte alıp sorgular ve cezalandırır.

İbrahim Kaypakkaya kendisiyle aynı düşünceleri benimseyen mücadele arkadaşlarıyla görüşür, TİİKP içinde mücadele imkanının kalmadığını, Marksist-Leninist-Maoist görüşlere yasak ve ambargo uygulandığını somut verilerle ortaya koyar. Bu arada TİİKP'nin şeflerinden Doğu Perinçek ve Halil Berktaş'ın İbrahim'i öldürtmek için kurdukları komplo da ortaya çıkınca, tüm ipler kopar. İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları 1972 Nisan'ında Proletarya Partisi'ni ve askeri gücü Halk Ordusu'nu kurduklarını ülke ve dünya kamuoyuna resmen duyururlar.

Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK), bir-iki kişi hariç tümünden İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yanında yer alır. İbrahim Kaypakkaya, partinin savaş

Bu mücadelede devrime ideolojik-siyasi-örgütsel önderliği işçi sınıfı yapar. Yoksul ve topraksız köylüler bu devrimin temel gücü olarak halk savaşı içinde örgütlenir

inde inşa edileceği gerçeğine ve iktisadi-siyasi tahlillerin sonucuna uygun olarak hızla örgütlenmeye girişir. (Tohum romanı bu mücadeleyi belgesel olarak anlatmaktadır. Kitap Umudun Yayınları tarafından yayımlanmıştır.)

İbrahim Kaypakkaya tarafından kaleme alınan ve o günden bugüne Proletarya Partisi'nin siyasi programı olarak kabul edilen bu görüşler nelerdir? Kısaca bu görüşleri özetlemek gerekirse, Proletarya Partisi'nin siyasi görüşleri şöyledir:

1-Ülkemiz (yani TC sınırları içinde var olan toprak parçası) ekonomik ve siyasi olarak görünüşte bağımsız olsa da, gerçekte emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Türkiye burjuva demokratik devrimini yaşamamış, kapitalizm öncesi iktisadi yapı olan feodalizmi tasfiye etmemiştir. Dolayısıyla burjuva demokratik devrimin temel hedefi olan toprak devrimi gerçekleşmemiş ve burjuva demokrasisi de yaşanmamıştır. Türkiye'nin önceli Osmanlı İmparatorluğundan beri kapitalist-emperyalist ülkeler, Türkiye'deki milli kapitalizmin gelişmesini her zaman önlemiş ve Osmanlı'yı her bakımdan kendine köle düzeyinde itaatkar ve bağımlı hale getirmişlerdir.

Birinci emperyalist paylaşım savaşına gelindiğinde, Osmanlı iktidarı neredeyse emperyalizmin Türkiye'deki tahsildarı rolünü üstlenmiştir. Hatta emperyalistler borçlarını doğrudan kendi-

lerinin tahsilini sağlaması için, Osmanlı İmparatorluğunda devlet içinde devlet durumunda olan ve vergileri doğrudan toplayarak emperyalist devletlere aktaran, Duyun-u Umumiye (Borçlar İdaresi) kurumunu oluşturmuşlardır. Osmanlı İmparatorluğu boğazına kadar borçlanmış, ordusunun eğitimini bile Alman subaylarınca yürütür olmuştur.

Demiryolları ve limanlar halkın ihtiyaçları doğrultusunda değil, emperyalist metaların ülkeye pazarlanması ve ülke madenlerinin, tarım ürünlerinin emperyalist ülkelere akıtılmasına yarayacak şekilde planlanmış, ülke boğazına kadar borcun ve sefaletin batağına gömülmüştür. Bu yetmiyormuş gibi, Osmanlı ordusunun Alman subayları komutasında, Alman çıkarları doğrultusunda savaşa sürüklenerek kahredici bir yenilgi ve kıyım görmesi ve ardından da 1918'de emperyalist savaştan başarıyla çıkan İngiliz, Fransız ve İtalyanlar tarafından paylaşılmak üzere işgal edilmesi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını çileden çıkarmış ve halk her yerde emperyalist işgale karşı çete savaşına girmiştir.

Marmara Bölgesinde sosyalist düşüncelerden etkilenen Çerkez Ethem, Ege Bölgesinde birçok zeybek ve efe hızla silahlı birlikler oluşturarak emperyalist ordulara ve işbirlikçilerine yönelmiş, Güneyde Kürtler, Fransızlara karşı silahlı karşı koyuşlar başlatmış ve emperyalist işgale karşı direniş ruhu kısa sürede bütün Anadolu halklarını ayağa kaldırmıştır.

İşte tam da böyle bir ortamda Osmanlı hanedanlığı, efendilerine karşı baş kaldıran "melun halkı" dize getirmek için, o dönem üçüncü ordu müfettişi olarak Mustafa Kemal'i ("Atatürk") İç Anadolu, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki isyanları bastırması için Samsun üzerinden Anadolu'ya gönderir.

Anadolu'ya giden M. Kemal, halkın işgale karşı aldığı başkaldırı tutumunu, emperyalizmin ülkeyi doğrudan sömürgeleştirmesini değil de, kendilerini aracı kılarak ve kendilerine de bir uşaklık payı vererek yarı-sömürge statüsünü korumasını, Ermeni, Rum, Yahudi komprador ve tüccarları yerine kendilerini kullanmasını isteyen, Müslüman-Türk kompradorlarının ve toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda bu isyanların önderliğini ele geçirmeye soyundu.

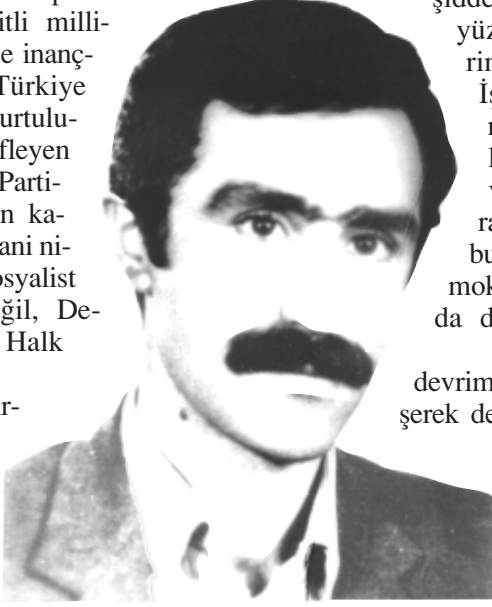
Bir taraftan isyanın doğasını azaltmaya çalışırken, diğer yandan emperyalistlerin temsilcileriyle el altından görüşmeler yaptı. (Fransız ve İngiliz temsilcileriyle). Nihayetinde sadece kışkırtılmış ve kandırılmış Yunan ordularıyla birkaç göstermelik küçük çatışmaya girerek, 1922'de işgalin kaldırılması karşılığında Osmanlı'nın imzaladığı tüm kölelik ve bağımlılık anlaşmalarını kabul eder. Osmanlı sarayını aracı olarak devreden çıkarır ve Yeni Türk ticaret burjuvazisi, tefeci-tüccar ve ağalarını aracı olarak kabullendirir.

Sonuçta sömürge yapı kaldırılır ama, uşak Türkiye Cumhuriyeti olarak değiştirilen Osmanlı yapısının yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı olduğu gibi kalır. Eski anlaşmalara bağlı kalınır. Yeni borçlanma anlaşmaları yapılır. Köylü yine topraksız kalır, ağalık, şeyhlik devam eder. Tefeci-tüccar sınıfı hızla palazlanır. Simsar rolü üstlenen komprador burjuvazi gelişir. İşçi sınıfı azgın bir sömürü ve baskıya maruz kalır ve asalak sınıfların hakimiyetinde oluşan devlet faşist bir karakterde şekillenir.

Özet olarak, Türkiye Cumhuriyeti emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olarak, feodal imparatorluk yerine yarı-askeri faşist bir diktatörlük olarak kurulur. Bu devlete hakim olan sınıflar emperyaliz-

min uşağı komprador burjuvalar ve büyük toprak ağalarıdır.

2- Bu sebeplerden dolayı çeşitli milliyetlerden ve inançlardan Türkiye halkının kurtuluşunu hedefleyen Proletarya Partisi, devrimin karakterini (yani niteliğini) sosyalist devrim değil, Demokratik Halk Devrimi olarak belirler. Bu karakterdeki bir devrimin amacı ülkeyi emperyaliz-

me bağımlılıktan kurtararak bağımsızlığı kazanmak, komprador burjuvaları devirerek ve mülklerine el koyarak işçi sınıfını özgürleştirmek, köylüleri toprak devrimi yoluyla ağa zulmünden ve tefeci tüccar sömürsünden kurtarmak, gençlerin özgür ve bağımsız gelişmelerini sağlamak;

Orta ve küçük burjuvazinin tefeci-tüccarlarca, komprador kapitalistlerce ve büyük toprak ağalarınca sömürülmesinden ve engellenmesinden kurtulmasını sağlayarak, üretici güçlerin önünü açmak, bu amaçlarla işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan halkın birleşik cephesini örgütleyerek, halkı soyup soğana çeviren, sömürüyü devam ettirmek için sürekli zulüm uygulayan, feodalizmi, komprador kapitalizmi ve bunların efendisi ve destekçisi olan emperyalizmi yıkmak ve bu üç büyük kamburdan kurtulmaktır.

Bu mücadelede devrime ideolojik-siyasi-örgütsel önderliği işçi sınıfı yapar. Yoksul ve topraksız köylüler bu devrimin temel gücü olarak halk savaşı için-

de örgütlenir, küçük burjuvazi de, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmle şiddetli çelişkisi yüzünden devrimde yer alır. İşçi-köylü temel ittifakı, küçük burjuvazinin yanısıra giderek milli burjuvazinin demokratik kanadını da devrime çeker ve böylece devrimci cephe birleşerek devrimi gerçekleştirir.

Köylülüğün temel güç olmasının nedeni şun-

dandır: Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir. Toprağın dağıtılmasını acil olarak isteyen kendi yaşamını toprağa bağlamış olan köylüdür. Türkiye’de burjuva demokratik devrimler çağında bir burjuva devrimi yapılamadığı için, bu görev çağımızın tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın omuzlarında kalmıştır. Bu devrimin yapılamamış olması toprak mülkiyetini ağalık sistemindeki gibi bırakmış ve bu sistemin ekonomik öğeleri olan ağalık, şeyhlik, beylik, marabalık, yarıcılık ve kiracılık olduğu gibi kalmış, bu ilişkiler aşiretçilik ve dinle sürdürülmüştür. Kapitalist metalar kapalı ekonominin etkisini kırmışsa da MÜLKİYET İLİŞKİSİ OLDUĞU GİBİ KALMIŞTIR.

Bu durum, yani hem ülkenin emperyalizme bağımlılığı, hem de feodalizmin tasfiye edilememesi durumu, ülkedeki siyasi iktidara kendi geriliğini ve güçsüzlüğünü yansıtarak üst yapıyı faşistleştirmiştir. Yani devletin halk karşısında şiddet, cebir, ve soyuyla var olması, devletin, çalışan emekçi yığınların en sıradan

taleplerini, eleştiren ve bağımsız, özgür bir gelişme isteyen aydınların isteğini karşılayamama durumunun bir sonucu olarak şiddet tek çözüm olarak benimsenmiştir.

Ekonomisi sürekli bir krizde olan bu tip ülkelerin, iktidarını sürdürmek için şiddetten, zandan, yoksulluktan ve öldürmekten başka milyonlarca emekçi, yoksul köylü, genç ve aydına verebileceği başka hiç bir şeyi YOKTUR! Bu nedenle faşizm, Türkiye’de gelip geçici değil, sistemle bağı içinde sürekli bir siyasal kurum olarak varlığını devam ettirir. Faşizmin yenilgiye uğratılması sadece ve sadece bir devrimle mümkündür. Bu devrimin ülkemizdeki karakteri demokratik halk devrimidir.

3- Öyleyse, başından sonuna kadar siyasi ve ekonomik (iktisadi) güçsüzlüklerin bir sonucu olarak var olan ve bu nedenle de tepeden tırnağa silahlı bir askeri güç örgütleyerek (ordu polis, mit, korucu, sivil savunma birlikleri, sivil faşist milisler vb.) bu düzeni ayakta tutmaya çalışan, emperyalizm ve onun uşakları komprador kapitalizm ve feodalizmi devirerek devrime ulaşmanın tek şartı, tek zorunlu sonucu ve tek genel geçer yolu, silahlı mücadelenin ülkemizdeki stratejisi olan halk savaşı yoludur. 79 yıllık TC’nin varlık biçimi ve halk yığınlarının mücadele deneyimleri sürekli olarak bir silahlı karşı örgütlülüğün zorunluluğunu ispatlamıştır.

Öyleyse geçmiş köle ayaklanmalarına, bölgesel çete savaşlarına dayanan bir tecrübenin Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle yoğrulmuş işçi sınıfının komünizme varma hedefinde bilimsel bir yöntemle yeniden formüle edilen ve bu sayede bir milyarlık Çin ulusunu, Vietnam, Kamboçya, Yugoslavya, Arnavutluk’u zafere götüren Halk Savaşı Stratejisi niye Türkiye halkı-

nın da zulüm, sömürü ve kölelik-ten kurtulmak için başvuracağı bir strateji olmasın? İşte İK yoldaşın Türkiye koşullarına başarıyla uyguladığı ve pratiğe koyduğu ilkesel politikalarından biri de budur.

“Ordusuz bir halk, köle olma-ya mahkumdur”, “İktidar, nam-lunun ucundadır”

“Tek kurtuluş silahlı halk sa-vaşdır”, “Ve ilk evresi uzun sü-reli bir gerilla savaşıdır”

İşte devrime karar verilirken devrimi gerçekleştirmenin yolu, tek yolu, zorunlu, mecburi ve al-ternatifsiz stratejisi budur! HALK SAVAŞI!

Faşizm yaptıklarından gönül rızasıyla vazgeçmeyecek, em-peryalizm azgın sömürsünden, tefeci tüccar ve ağa kesimi de kendi rızasıyla ayrıcalıklarından vazgeçmeyecektir. Faşizm, insan gibi yaşayacak bir ücret yerine, “iş istiyorum” çılgılığına, “bilim-sel ve özgür bir eğitim istiyorum” isteğine, “bu düzenin de-ğişmesini istiyorum” sloganına her zaman ölümlü, şiddetle, iş-kenceyle, hapisane ile, kitle kı-yımı ile, daha çok işsiz, daha çok hayat pahalılığı ve daha çok ül-kenin efendilere peşkeş çekilme-si ile cevap verecek ve bütçenin büyük çoğunluğunu iç savaşa göre örgütlediği silahlı güçlere, maaş, prim, avanta, modern silah, istihbarat vb. için harcayacaktır. Ve bu nedenle halk savaşı da her geçen gün tartışmasız tek doğru kurtuluş yolu olarak devrim isteyenlere, özgürlük iste-yenlere ve insan gibi eğitilip ya-şamak isteyenlere, tüm ezilen ve sömürülenlere şöyle haykırıyor:

Kurtulmak istiyorsan partiye başvur! İnsanlıktan çıkmak üzere-sin, ancak bana başvurarak şe-refli ve namuslu bir insan olarak kalabilirsin! Bensiz hiçbir yol se-ni kurtaramaz; Ne toplu ayaklan-ma hayali, ne parlamento, ne re-

form palavraları, ne de toplumsal uzlaşma kandırmacaları. Partisiz kurtuluş, partisiz özgürlük ol-maz.

5- Türkiye’de Faşizm M. Kemal’den adını alan, Kemalizm ideolojisi çerçevesinde vücut bulmuştur. Kemalizm, resmi faşist TC tarihinin iddia ettiği gibi ilerici, milli kurtuluşçu, halkçı, inkılapçı... vb. değildir; Kema-lizm, faşizmdir. Türk komprador burjuvazisinin, tefeci-tüccar ve toprak ağasının, ırkçı-şoven ve faşist ideolojisidir.

Daha 1920’lerde Adana-Nu-saybin demiryolu işçilerinin kı-yımdan geçirilmesi, 1925’lerden 1938’e kadar Kürt halkının defa-larca soyu tüketilmek amacıyla katledilmesi, tek celseyle idama gönderilen “İstiklal Mahkemele-rinde” binlerce hak ve özgürlük isteyen Kürdün darağaçlarına gönderilmesi, Türkiye Komünist Partisi başkanı Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının aldatılarak Türki-ye’ye çağrılıp Karadeniz’de han-çerlenerek katledilmesi; onlarca kez TKP üyesinin aydın ve de-mokratların işkenceden geçirile-rek on yıllarca hapisanede tutul-ması; dilde, kültürde, ekonomi-de, siyasette sadece Türk olanın yüceltilmesi, anayasanın faşist İtalyan yasalarından örnek alınarak yazılması, 1950’lere kadar sadece tek partiyle demokrasi oyununu oynaması;

Meclisin toprak ağaları, şeyh-ler, generaller ve mahkeme baş-kanlarından oluşması vb. tümü Kemalizm ideolojisinin faşist, ırkçı ve şoven olduğunun tartış-masız kanıtıdır. Bunları inceley-en İK yoldaş, Kemalizm’in faş-ist olduğu yönündeki Marksist-Leninist-Maoist teziyle, 50 yıllık küflenmiş gözbağını indirerek Türkiye devrim tarihine büyük bir bilinç miras bırakmıştır. Ke-malizmin doğru ve bilimsel tes-pitiyle elli yıllık karanlık parça-lanmıştır. Bu konuda bir bilinç aydınlığı kazandırmıştır. Tabu ve

Türkiye’de Faşizm M. Kemal’den adını alan, Kemalizm ideolo-jisi çerçevesinde vücut bulmuştur. Kemalizm, resmi faşist TC tarihinin iddia ettiği gibi ilerici, milli kurtuluşçu, halkçı, inkılapçı... vb. değildir.

yalan yıkılmış, gerçek, İbrahim Kaypakkaya’nın bilinci ve kale-miyle galebe çalmıştır.

6- TC yine resmi tarihin, bur-juva siyasetçilerin ve darbeci, sosyal şoven ve reformist “Türk Aydını”nın söylediği ve kabul etti-ği gibi “yekpare”, “tek bir ulus”tan oluşmamıştır. Türkiye toprakları olarak ifade edilen sınırlar içinde Türklere başka, Türklerin bir ulus olarak sahip olduğu bütün ulusal özelliklere sahip bir de KÜRT ulusunun bu-lunduğunu, dolayısıyla Kürtlerin bir halk değil, ulus olduğunu ilk kez ortaya koymuş ve Kürtlerin Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nın (KKTH) bulunduğunu, bunu görmeyen ve anlamayan kimse-lerin değil devrimci, demokrat bile olamayacağını söylemiştir.

Kürt ulusunun Lozan Antlaş-masıyla “Misak-ı Milli” (milli sınırlar) içinde gösterilmesinin bir yalan olduğunu, Misak-ı Milli sınırlarının Türk ulusunun, Kürt ulusunu boyunduruk altında tut-mayı gizlediğini, Kürtlerin Lo-zan Antlaşması’yla 4 parçaya bölünerek Türkiye, İran, Irak ve Suriye tarafından bölüşüldüğünü tespit etmiş, böylece hem emper-yalizmi, hem de Türk egemen sınıflarının demagojisi ve yalanlan-rını açığa çıkarıp deşifre etmiştir.

Bu tarihi gerçeği tespit eden İbrahim Kaypakkaya, bu tarihsel haksızlığın düzeltilmesinin bir devrim sorunu olduğunu, emper-

yalizm ve TC hakim sınıflarının hem Kürt hem Türk hem de Türkiye'deki diğer ulusal azınlık halklarının düşmanı olduğunu; bu sınıfların devrilmesi ve yenilmesi için Türkiye sınırları içinde yaşayan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının Proletarya Partisi önderliğinde Demokratik Halk Devrimi için, Halk Savaşı yoluyla mücadele ortaklığında ve örgütlenme ortaklığında buluşarak, ortak mücadelenin şart olduğunu vurgulamış ve gerçek kurtuluşa götürdüğü hayat içinde sınılanmış olan proletaryanın bayrağı altında toplanmak gerektiğini söylemiştir.

Ulusal devrimler çağının 1917 Büyük Ekim Devrimiyle birlikte kapandığını, bunun yerine emperyalizme karşı proleter devrimlerin tarihsel akışın öncüsü durumuna geldiğini, bu dönemde ulusal olarak ezilen ve bağımlı duruma getirilen Kürt ulusunun ulusal bağımsızlık mücadelesinin de Proletarya Partisi önderliğini kabul etmeksizin zafere elde edemeyeceğini, çünkü ister ezilen, ister ezen olsun bütün burjuva sınıfların davasını kendi çıkarları için sattığını ve bu gerçeğin defalarca tarih tarafından ispatlandığını söylemiştir.

Proletarya Partisi'nin bunun bilincinde hareket ederek ulusal mücadelelere yaklaşacağını, bu bilinçle her ne biçimde olursa olsun açıkça emperyalizme dayanmadığı müddetçe, Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin için vereceği mücadeleyi destekleyeceğini, bu mücadelenin önüne kimin tarafından zorluk çıkarılırsa çıkarılsın bu zorlukların karşısında, ulusal mücadelenin yanında yer alacağını, gerici bir önderliğe sahip olsa bile, ulusun kaderini tayin hakkını ketlemeyeceğini, ama her şart altında Kürt halkı ve emekçileri içinde demokratik devrim, sosyalizm ve komünizm yönünde propaganda ve örgütlenme yapacağını söylemiş ve bu

doğrultuda Proletarya Partisi kadrolarını seferber etmiştir.

Özet olarak Türkiye'de Kürtlerin var olduğunu, ama sadece halk olarak değil bir ulus olarak var olduklarını, bu ulusun "Misak-ı Milli" sınırları içinde Türk egemen sınıfı tarafından ezildiğini ve bağımlı hale geldiğini, Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı olduğunu, mücadelenin de ortak olması gerektiğini ilk kez ortaya koyan İbrahim Kaypakkaya olmuştur. Kürtlerin bile "Kürt" olduğunu inkardan geldiği koşullarda, o, Kürtlerin bir ulus olduğunu ve ezilen bağımlı halde bulunduğunu ortaya koymuştur.

7- O, yani İbrahim Kaypakkaya, TİİKP'ten ayrılırken Türkiye devrimci hareketine ve Partiyeye, siyasi bir ayrılığın nasıl olabileceğini ve siyasi bir örgütteken ondan kopmanın hangi koşullar ve nedenlerle olduğu konusunda da önemli bir ders vermiştir. Sadece bu görüşleri ortaya koyarak TİİKP'yle programatik bir birliğin olmadığını göstermekle kalmamış, TİİKP program taslağını Marksist-Leninist-Maoist bakış açısıyla eleştiriye tabi tutarak, adeta kalbura çevirmiştir.

8- Uluslararası Komünist Hareketin değerlerine, tecrübelerine ve o günkü koşullarda Marksist-Leninist-Maoist yaklaşımına ilişkin görüşlerini de ortaya koyan İbrahim Kaypakkaya, ta o dönemde Mao'nun yaklaşımını bütünüyle sahiplenmiş, SSCB'nin Stalin'in ölümünden sonra revizyonist, 1960'lardan itibaren de sosyal-emperyalist olduğu yönündeki tahlili de doğru olarak benimsemiştir.

Mao'nun Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni coşkuyla karşılamış, Mao'nun bu yönelimiyle sosyalizm

koşulları altında sınıf mücadelesine katkı yaptığını görmüş ve onun bütün görüşlerinin doğru olduğu yönünde

diğer devrimci demokratları haberdar ederek, onların Mao'yu

incelemeleri yönünde mücadele etmiştir. Mao'yu emperyalizm ve proleter devrimler çağının üçüncü klasiği olarak değerlendirmiştir.

9- Türkiye'de Proletarya Partisi dışındaki devrimci örgütlerin küçük burjuva sınıf örgütleri olduğunu, THKO ve THKP-C'nin maceracı ve fokocu olduğunu, TKP'nin revizyonist, sosyal-şoven ve sosyal-faşist bir Rus uşağı durumuna geldiğini, diğer solcu yaftalı TİP-TBP gibi örgütlerin de reformist ve parlamentarist olduğunu tahlil etmekle kalmamış, tek tek aydınların bile yakasına yapışarak halk ve devrim adına onlardan hesap sormayı ihmal etmemiştir. (Bütün bunlar için, İBRAHİM KAYPAKKA-YA BÜTÜN YAZILAR, YA DA SEÇME YAZILAR 1'e bakınız. Umut Yayımcılık Yayınları)

İşte önder yoldaşımız bu görüşlerin sahibi olarak tutsak düşmüştü. Pülümür ilçesi Vartınık mezrasında düşman tarafından kuşatılan İbrahim Kaypakkaya ve 5 yoldaşı çatışmaya girerler. Ali Haydar Yıldız şehit düşer. İbrahim Kaypakkaya yaralı olarak diğer yoldaşlarıyla birlikte çember dışına çıkmayı başarır. Ancak

üç gün sonra! Şerefini, namusunu ve insanlığını paraya satan aşağılık ihbarcı Celal Atan adlı bir öğretmen tarafından düşmanın eline verilir.

İbrahim Kaypakkaya daha ilk alındığı andan itibaren savunduğu görüşlerin namusuna uygun tavrını açıkça ortaya koyar. Cellatların, işkencecilerin yüzüne tükürür. “*Biz komünistlerin esir düşmesi ya da mücadele içinde şehit düşmesi yenilgi değildir*” der. Partinin görüşlerini üç ay boyunca yüksek sesle haykırır. Örgüte ilişkin, yoldaşlarına ilişkin ve örgüte yardımcı olan köylülere ilişkin tek bir zararlı söz söylemez. Ser verir, sır vermez. İşkenceye dayanamayıp cellatların baskılarıyla belli şeyler kabul eden köylüleri bile işkenceciler karşısında savunur, onların kendisini toparlamasını sağlar. “*Siz işkence zoruyla bu insanları kendilerini suçlamaya zorluyorsunuz*” der.

Dönemin bütün profesyonel işkencecileri bu destansı komüniste “yeni numaralarını” denemeye gelirler. Ama hepsi de yenilginin ezikliği altında süklüm püklüm olurlar. Tırnakları çeki- lir, parmakları kesilir, bedeni dirhem dirhem çürütülür. Ama çelik iradesini ışıldatan inançları ve düşünceleri o mekanda da tarihin haklılık takdirini kazanır.

İşkenceciler 3 ay gibi bir zamanda çözemedikleri bu büyük komünist önderi öldürmekle, ikinci bir yenilginin ağır yüküyle kabuslu uykularına çekilirler. İbrahim Kaypakkaya bu tavrıyla, Türkiye devrim tarihine ve tüm devrimcilere ilk kez kendi canıyla bedel bulmuş parlak bir direniş mirası bırakır.

Şimdi işkenceye düşen her devrimcinin mutlaka ilk düşündüğü bir simgedir O. İşkence altında ser verip sır vermemek Onun adıyla özdeş yenilgisiz bir ilkedir. O, bu tavrının kaynağını

Marksizm-Leninizm-Maoizmin evrensel biliminden almış ve işkencehanelerde de düşmanı mağlup ederek muazzam önemde başarılı ve usta bir zafer abidesidir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Kemalizm’in faşist olduğu yönündeki Marksist-Leninist-Maoist teziyle, 50 yıllık küflenmiş gözbağını indirerek Türkiye devrim tarihine büyük bir bilinç miras bırakmıştır.

O her yerde komünist, her şartta direniş, her koşulda başarı ve zaferdi.

O komünist bir önderdi.

(İbrahim Kaypakkaya’nın direnişi Nihat Behram’ın Ser Verip Sır Vermeyen Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Hayatı ve Mücadelesi adlı romanında işlenmiştir. Umut Yayımcılık)

ADI İBRAHİM

KAYPAKKAYA,

PARTİSİ TKP/ML’DİR

İbrahim Kaypakkaya yoldaş uzun işkence günlerinde ser verip sır vermemekle bir “yiğit” ve “kahraman” olarak mı bu tavrı koydu, yoksa Türkiye devrimci hareketinin tüm militanlarına bu muazzam tutumu can bedeli armağan ederken dünya görüşlerinin gereği olarak mı?

Kürt ulusal hareketten diğer küçük burjuva radikal örgütlere varana kadar herkes, İbrahim Kaypakkaya’nın bu tavrına “saygı duyduğu”nu, bu direniş ruhunu “taktirle karşıladığı”nı söylemektedir. Ama onun komünist

olup olmadığı noktasında aynı saygınlık ve hayranlığı göstermemektedir. Bu da onların, şeylerin niteliğini küçük burjuva idealizmi penceresinden görme ısrarının somut bir kanıtıdır.

Oysa biliyoruz ki İbrahim Kaypakkaya’nın bu tutumunu şekillendirme nedeni kesinlikle bireysel kahramanlık ve ideolojik değerlerinden kopuk bir “yiğitlik” değildir. O, bu tavrı siyasi düşüncelerinin zorunlu bir sonucu olarak şekillendirmekle yiğitlik, kahramanlık duygularının şekillendirdiği tutumdan titizlikle ayırıyor ve bunu da gayet alçakgönüllü bir tavırla ifade ediyor. Ne diyor sorgusunda?

“*Esasen biz komünistler hiç bir şart altında doğruluğuna inandığımız görüşleri dile getirmekte bir sakınca görmeyiz. Ama örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde faaliyet gösteren yoldaşlarımızı ve örgüte destek sunan, yardımcı olan halktan kişileri kesinlikle açık etmeyiz. Onların adını açıklamayız. ...*” Yani bu direnişi siyasi inançlarının gereği olarak yapıyor.

Öyleyse devrimci namus, devrimci onur ve insani duygu ve vicdani sorumluluk işkencecinin işkence, tehdit ve ölüm korkusuyla işkence yaptığı kişiden istediği isim, adres vb. vermemektir. İşkence görmek, elbette bu kötüdür, çünkü acı, ıstırap ve zulüm insani olamaz. İşkenceci bir meslek olarak seçtiği bu işi yaparken daha kötü bir durumdadır.

İşkence acıları bir biçimde unutulur. İnsanın yaşadıkça unutamayacağı şey, kendini işkenceciden kurtarmak için işkencecinin istediği bilgileri ve kişileri işkenceciye teslim etmesidir. Bu kötünün en kötüsü bir aşağılanmadır. İnsanın kendi ruhunu kendi elleriyle darağacına çekmesidir ve işkenceciye hizmet etmesidir... Demek ki işkence altında düşülmemesi gereken şey, işken-

cecinin istediklerini yapmak değil yapmamaktır. İşkencecinin dediklerini yapmamak ve istediklerini vermemek, sadece devrimci değerlere, devrime, partiye ve halka hizmet etmez, aynı zamanda işkencecinin de bir insana daha eziyet etmesinden kurtarılmasıdır, bu birincisi.

İkincisi de ser verip sır vermemek, komünist ve devrimci olmanın, teorik ve pratik tutarlılığıdır. Şöyle ki, eğer bu devleti sömürücü, soyguncu ve zulüm devleti olarak görüyorsak, bu düzenin çürüdüğünü, sömürü, talan ve aldatmaca üzerine kurulduğunu, bunun için bu düzeni değiştirmenin bir tarihi görev olduğunu, bir insanlık ödevi olduğunu söyleyerek buna karşı mücadele ederken, bu düzenin paralı bekçilerinin eline esir düştüğünde de, bu mücadeleyi o koşullarda sürdürmek zorundayız.

Dışarıdayken görev bu düzeni teşhir etmek, halkı bilinçlendirmek ve düzene karşı savaştırmakken, tutsak düştüğünde de bu mücadelenin biçimi ser verip sır vermemektir. Yani o koşullarda da devrime ve partiye, devrimci inançlara ve düşüncelere bağlı kalmak, işkence ve tehdide boyun eğip kendi kişiliğini, inançlarının doğruluğunu ve yüceliğini ezdirmemek, çığnıtmemek ve kirlenmemektir.

İşte İbrahim Kaypakkaya'nın ser verip sır vermeme tutumunun en özlü anlamdaki ideolojik ve siyasi kaynağı budur. Onun tavrı bireysel bir kahramanlık ve yiğitçe bir dayanma değil komünist olmayı her şart altında bir yaşam biçimi olarak kabullenmesidir. Ki zaten katledilmesinin nedeni de budur. Yani sahip olduğu düşüncelerin Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinde işçi emekçilerince öğrenilmesi durumunda bu düzenin ayakta duramayacağını bildiklerinden dolayı faşizm, İbrahim Kaypakkaya'yı yok ederek bu görüşleri gizleyebileceği-

ni düşünüyordu, ama her zaman olduğu gibi, bu kez de tarihin düşmanları olarak yanıldılar.

Evet, İbrahim'i, yoldaşlarını, arkadaşlarını ve örgüte yardımcı olan kişilerin ismini vermediği için değil, onu Proletarya Partisi'nin programını yazan kişi olduğu için öldürdüler. Çünkü sorun isim olsaydı İbrahim'in ismi ve örgütsel konumu da dahil diğer birçok yoldaşın ismi, faaliyeti ve çalışma alanları bir yıl önce Doğu Perinçek tarafından verilmişti. O düşman tarafından zaten bilinen bir şeyin söylenmesinin de ihanet olduğunu, bir komünist için siyasi ihbar olduğunu, devrime ve partiye darbe ve zarar olduğunu bilerek, ser verip sır vermedi. Seve seve, bile bile ve coşkuyla yaşamını verdi. Yaşamını devrime, partiye, halka ve ideolojik değerlere armağan etti.

İbrahim Kaypakkaya'nın yakalanıp işkencede katledilmesi, Ali Haydar Yıldız'ın şehit edilmesi, Türkiye devriminin ve Proletarya Partisi'nin ilk kadın şehidi Meral Yakar ve şehir gerilla faaliyetinin komünist komutanı Ahmet Muharrem Çiçek'in destansı bir direnişten sonra Şehremini'de şehit edilmesi, önder kadroların neredeyse tümünün ayrı ayrı yerlerde tutsak düşmesi, Proletarya Partisi'ne geçici bir örgütsel yenilgi getirdi.

Dışarıda kalan bir kaç tecrübeli kadro Proletarya Partisi'ni toparlamaya çalıştıysa da, bu çaba 1974 sonlarına kadar kendiliğinden bir çaba olarak kaldı. Aynı yıl (yani 1974) çıkarılan "genel af" birçok tutsağın hapishane-

neden çıkmasını sağladıysa da, asıl önder kadroların büyük çoğunluğu idam cezası almaları dolayısıyla içeride kaldılar. Bu dönem, merkezi önderlikten yoksun olarak bölgesel dönemin yaşandığı ve aynı zamanda "Örgütlenme Komitesi (ÖK)" aracılığıyla bölgesel dönemin aşılmaya çalışıldığı bir dönem olmuştur.

Hapishaneden çıkanlar dışarıdakilerle birleşerek Proletarya Partisi'ni toparlamak ve konferansa götürmek için geçici bir komite kurdular. "Koordinasyon Komitesi". Partinin toparlanması aynı zamanda bir konferans sürecine hazırlık olduğu için başlı başına bir iç siyasi mücadeleyi de gerekli kılıyordu. Özellikle Koordinasyon Komitesi içinde yer alanlar, 1976'ya gelindiğinde bir takım farklı düşüncelere sahip olduklarını açıkça Proletarya Partisi dışında açıklamaya başlamışlardı. Bu tutum proletaryanın tutumu değil; ancak küçük burjuvazinin demokratik merkeziyetçi tutumun ayaklar altına alınması tutumu olabilir.

"KK hizibi", konferansa gidileceği sırada "Türkiye'nin kapitalist olduğu", "halk savaşının bizim ülkemizde geçerli bir mücadeleye olmadığı", "Türkiye'de toplu ayaklanma siyaseti gütmek gerektiği", "Kemalizm'in faşizm olduğu yönünde ki düşüncenin tartışılması gerektiği" vb. görüşlerle ortaya çıkarak partiyi siyasi olarak sağ bir çizgiye, örgütsel ola-

rak da partinin parti değil “parti hareketi” olduğu teziyle tasfiyeye sürüklemeye çalıştılar. Bunlara hem dışarıdaki yoldaşlardan, hem de dışarıya çıkamayan önder kadrolardan şiddetli bir tepki geldi. “Bu sağcılık ve tasfiyeciliktir” dendi. Ve yoğun bir siyasi tartışma başladı.

Kısa bir süre yalpalayan “Koordinasyon Komitesi” mahkum olacağını sezince, alel acele ayrılık ilan etti ve Proletarya Partisi’nin birçok değerine de el koydu. Daha sonradan kendine “TKP/ML Hareketi” diyen ve “Halkın Birliği” adıyla bir dergi çıkaranlar! İşte bu 1976’da ayrılan kapitalist yolcu ve halk savaşını kaçınılması “Koordinasyon Komitesi” grubudur.

Bu ayrılık Proletarya Partisi’nin 1976’da yapılması düşünülen 1. Konferansını geciktirmiş, parti yeniden bir toparlanma sürecine girmiş, KK (Halkın Birliği) hizbine karşı yoğun bir ideolojik-siyasi mücadele başlatmıştır. Bu arada bu hizip İbrahim Kaypakkaya’yı tümünden inkar etmenin zirvesi olarak Mao’yu da inkar etmiş, Mao’nun köylü devrimcisi olduğunu, İbrahim Kaypakkaya’nın da Çin şabloncusu olduğu ünlü kaba iftirasına nokta koymuştur. Bu grup uzun yıllar hareket olarak varlığını korumuş 1993’te TKİH adlı devrimci örgütlerle birleşerek MLKP adını almıştır.

İki yıllık bir toparlanmadan sonra bölgesel dönem sona ermiş, Proletarya Partisi 1978’de 1. Konferansını başarıyla toplamış ve zaferle sonuçlandırmıştır. Konferans İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının yaşanmış taktik hatalarını tespit etmiş, partinin temel programının İbrahim Kaypakkaya’nın 5 temel yazısı olduğunu kabul etmiş, tüm ülke çapında örgütlenmeye girişmiş, yurt dışındaki Türkiyeli işçileri ve öğrencileri hızla örgütleyerek orada da parti önderliği doğrultu-

sunda sendikalaşma ve dernekleşmeye girmiştir.

Proletarya Partisi konferansın sonra ideolojik-siyasal mücadelede yoğunlaşırken, özellikle Mao Zedung sorunu, sosyal emperyalizm ve üç dünya teorisi meselelerinde partiyi çok güçlü bir biçimde silahlandırmış, devrimin yolu sorununda halk savaşı meselesinde çok ciddi teorik yaklaşımlarda bulunmuştur.

Uluslararası proletaryanın ortak sorunları konularında da yoğunlaşan parti, MLM partilerle enternasyonalist ilişkileri geliştirmiş, Mao’nun ölümünden hemen sonra, keskin bir dönüşle MLM çizgiden çark eden Enver Hoca ve Arnavutluk Emek Partisi’nin Mao Zedung şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm’e karşı Troçkist ve dogmatik cennahtan başlattığı saldırı karşısında dirayetli bir set oluşturmuş, uluslararası proletaryanın Maoizm bayrağı etrafında birleşme çabasında hatırı sayılır çaba harcamıştır. 1980’lere geldiğinde Proletarya Partisi, uluslararası komünist hareketin merkezi mızrağı konumuna gelmişti.

Nedir ki Proletarya Partisi, siyasi sorunlarda böylesine yetkin bir noktaya gelmesine, örgütsel olarak derinlemesine ve genişlemesine güçlenip gelişmesine rağmen, özellikle askeri olarak Halk Ordusu’nu 8 yıllık tarihinin en zirve noktasına getirmesine rağmen, esas olarak partisini, özellikle askeri pratiğini kır perspektifiyle örgütleyememesi yığın niteliğini kazanmış parti bünyesini kırsal alanda gerilla savaşına seferber edememesi, 12 Eylül faşist cuntasının gelişini altı ay önce tespit etmesine rağmen, partiyi bu öngörü gereğince bu koşullar altında mücadeleyi sürdürmeye hazırlanmaması gibi önderlikten kaynaklanan yetersizlik, sağ yönelim partiye sınıf mücadelesine ivme kazandırmak olanağını ortadan kaldırmış, 12

Eylül sonrası süreçte görüleceği gibi tarihsel bir fırsatı kaçırmıştır.

Tam bu sırada, yani 12 Eylül askeri faşist cuntasından beş ay önce, parti içinde yeni bir kopuş daha görüyoruz. Mayıs 1980’de özellikle şehir askeri örgütlülüğünde yer alanların çoğunluğu oluşturduğu bir grup, parti önderliğinin sağcılaştığını, halk savaşını uygulayamadığını, bu görevi kendilerinin yapacağını iddia ederek partiden kopuyorlar. O günden sonra “GKK” olarak bir süre adını duyduğumuz bu grubun özelliği “sol” söylemli bir çıkış yapmasına rağmen aslında özü itibarıyla dogmatik, sağ ve geri politik bir grup olmasıdır. Bu nitelik onların partiden koptuktan sonraki pratiğinden rahatlıkla anlaşılabilir.

Bunların pratiği, teoriye tepkinin insanı götürceği olumsuz noktanın büyük tecrübeleriyle doludur. GKK “halk savaşını başlatacağız” iddiasıyla çıkmasına rağmen, eleştirdikleri partinin o günkü askeri yöneliminin çok çok gerisine düşmekle kalmadı, küçük marketler ve bakkallara “kamulaştırma” gayesiyle yönelerek siyasi perspektifini kaybetmiş, sıradan çetelerin “askeri pratiği” seviyesine düştüler. Ay-

İşkence acıları bir biçimde unutulur. İnsanın yaşadıkça unutamayaçağı şey, kendini işkenceden kurtarmak için işkencecinin istediği bilgileri ve kişileri işkenceciye teslim etmesidir.

Bu kötünün en kötüsü bir aşağılanmadır. İnsanın kendi ruhunu kendi elleriyle darağacına çekmesidir

rıldıktan iki yıl sonra kendini fesh eden hizip, özeleştirilerek partiye geri döndüler.

Eylül 1980 askeri faşist darbesi geldiğinde Proletarya Partisi, 2. Konferansına hazırlanıyordu. Ama aynı zamanda parti karşısında da (geleceğini söylemesine rağmen) hazırlıksız yakalanmıştı. Cuntanın muazzam terörü güçlü bir yıkım da getirmişti. Bir yıl içinde cunta, toplumdaki bütün direniş odaklarını nötralize etmiş, Proletarya Partisi de önemli kayıplar almıştı. PKK sınır dışına çekilmiş, TDKP, Kurtuluş, Dev-Yol, Dev-Sol, MLSPB gibi örgütler merkezi önderliğiyle birlikte hapis hanelere doldurulmuştu. Proletarya Partisi bir taraftan bir an önce 2. Konferansını toplamakla uğraşırken, diğer yandan da ağır terör koşullarında kayıpları azaltmak için, yeni koşullara uygun örgütlülük yaratmaya çalışıyordu.

Nihayet 1981'de ülke içinde 2. Konferansını toplamayı başaran Proletarya Partisi, bu konferansını da başarıyla sonuçlandırdı. Kadrolarının büyük çoğunluğunu kıra çekerek, gerilla savaşını başlatma kararı aldı. 2. Konferansın başarısı yanında parti içinde çok önceleri amansızca süren sınıf mücadelesi yeni bir hizbi daha ortaya çıkardı. Bu hizip, Arnavutluk Emek Partisi ve önderi Enver Hoca döneminin başkan Mao şahsında MLM'ye saldırdığı koşullarda, yurtdışında ortaya çıktı. Adına yurtdışı "*Mülteci*

Hizbi" denilen bu troçkist kırması, dogmatik-revizyonist yapı Mao'yu proletaryanın beş büyük öğretmenlerinden biri olarak görmeme, halk savaşı rotasına sırtını çevirme, Proletarya Partisi'nin teorik temelini açıktan red etme temelinde yol izliyordu. Günümüzde kendisine "Bolşevik Partizan" diyen bu hizip devrimci pratiğin sınıf savaşımı gerçeğinin kenarında kalmıştır.

Proletarya Partisi 2. Konferans gereğince gerilla savaşının öncelikli alanı olarak tespit ettiği Dersim'e güçlerini aktarma hazırlığı içindeyken, bir düşman operasyonuna maruz kalır. 2. MK'nın neredeyse merkezi önderliğini oluşturan yarıya yakın üyesiyle birlikte partinin İbrahim Kaypakkaya'dan sonraki 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan da tutsak düşer.

Proletarya Partisi, Marksist-Leninist-Maoist bir savaş partisinin önderi olmanın tavizsiz komünist tavrını koyarak İbrahim Kaypakkaya ile aynı tarihi kadere paylaşır. Ser verir sır vermez! Proletarya Partisi'nin ikinci kızıl meşalesi olarak kavgamızın ölümsüzler tahtına konuk olur. Ama işkenceciler yenilgilerini gizlemek için onu öldürdüklerini kabul etmezler, "kendini pencemeden attı, öldü" derler. Sadece katil değil, utanç verici bir korkaklığın, insanı rezil rüsve eden bir yalanın da sahipliğini üstlenir işkenceciler...

Süleyman Cihan'ın katledilmesi ve birçok yönetici kadronun düşman tarafından tutsak düşmesi sonucu, partinin merkezi önderliğinde nicel ve nitel bir zayıflama yaşandı. Tecrübeli ve deneyimli yetkin kadrolar konusunda zayıf bir noktaya gelinse de parti, Dersim bölgesinde 2-3 gerilla birliğini oluşturmayı başarır. Ancak 2. MK'nın savaş konusunda kafasının açık olmaması savaş güçlerini önderliksiz bırakır. Parti bu olumsuz durumdan kurtulmak için 3. Konferansını toplama hazırlığına girer.

Bu arada parti tabanında, özellikle gerilla bölgesinde 2. MK'ya karşı tepki doruğa ulaşır ve siyasi dirayeti kaybeder. İşçi MK'da yer alan kişilerin "*ya onlar konferansa alınmayacak ya da biz konferansa temsilcilerimizi göndermeyeceğiz*" şeklindeki yaklaşımla, sorunu, kişilere karşı tepkiye vardırır. Bu anlayış parti içinde bir bunalım yaratır. Bu anlayışın sahibi olan DABK bölgesinin ikna edilmesi için batı delegeleri, parti tüzüğü gerekleri çerçevesinde iknaya çalışırlar.

DABK bölgesi konferansın mutlak Dersim'de yapılması gerektiğinde diretin. Partinin büyük çoğunluğu bu ısrarı eleştirmekle birlikte suni ve yanlış anlayışlarla çatışma, onları düzeltme imkanını kullanmadan bir kopmanın yanlışlığını partiye yaşatmamak için, konferansa oturmak üzere batı delegelerini Dersim'e gönderir. Birinci grup delege, Ova-

cık'ın bir köyünde düşman tarafından kuşatılır. Yoldaşlar ellerindeki silah ve cephane yetersizliğine rağmen, tam bir komünist kararlılık gösterirler, çatışmalar ve bir kişinin dışında tümü şehit düşer.

Bu ağır darbenin faturasını "coğrafik alanda" ısrar etme anlayışına çıkarması gereken DABK, tersi bir tutum alır. Bunu da 2. MK'ya yıkar ve konferansa gitmeden partiden ayrıldığını, daha doğrusu "partiyi kendilerinin temsil ettiği"ni söyleyerek, Proletarya Partisi'yle bağlarını koparır. Bu tarihi süreçte de Proletarya Partisi'nin üyelerinin büyük bir çoğunluğu DABK'ın bu tavrını dayatmacı, sol sekter ve sorunlara namlunun ucundan bakmak olarak değerlendirerek yeniden konferansı örgütleme işine girer ve 1987'de 3. Konferansını toplar.

DABK bölgesi çağrılmasına rağmen, konferansa katılmaz. Proletarya Partisi'nin programını soldan yorumlayan, sorunlara namlunun ucuyla yaklaşan, salt askeri bakış açısından muzdarip, sol sekter bölgeci bir grup olan DABK, günümüzde DARBECİ, tasfiyeciler olarak varlığını sürdürmektedir.

3. Konferansın sonucunda parti DABK'ı hala parti gücü olarak görür ve birlik için çağrısını yapar. 3. Konferanstan sonra ideolojik ve siyasi olarak mahkum edilen 2. MK temsilcileri parti yönetiminde yer alacak desteği yitirirler ve konferanstan kısa bir süre sonra ayrılarak kendilerini "**Devrimci Partizan**" (**Komün**) olarak adlandırır. Bu ayrılık Proletarya Partisi'ni etkileyecek bir nitelikte olmaz. Çünkü bunlar, tasfiyeciler ve sağcılar olarak bir araya gelen küçük bir tasfiyeci gruptur. Bu kesim şimdi, bütün parti karşıtlarının, tasfiyecilerin sığınak limanı olan düzene, sisteme demir atıp, bireysel yaşamın bencil denizinde kulaç

atmaktadır.

Üçüncü konferansın en önemli ayağı parti güçlerini toparlaması, partiye motivasyon kazandırmasıydı. 1991'de dördüncü konferansını gerçekleştiren parti, önemli bir dönemeçten geçiyordu. Dünya ölçeğinde Rus Sosyal Emperyalizminin ve Doğu Avrupa ülkelerinin klasik kapitalizme açıktan ve bütünüyle demirlediği gelişmeler yaşanıyordu. Gorbacovcu rüzgarla yığınların yolundan şaşırılıp, aldatıldığı ve sosyalizmin öldüğü şiarlarının her tarafta rahatça yankılandığı bir dönemdi. Proletarya Partisi dördüncü konferansında Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminde ısrarlı ve kararlı duruşundan ödün vermedi. Kuzeyden esen bu devrim sosyalizm ve bilim düşmanı rüzgara kararlılıkla karşı çıkarak, tarihsel rolünü oynamıştır.

zın ve beklenmedik bir tutumla, 1992'deki çağrıya olumlu cevap verir. Her iki taraf görüşerek birlik komisyonu oluştururlar ve 1992'nin sonlarına doğru, DABK'la resmen birleşilir. Ve '93'ün başında 1. Olağanüstü Parti Konferansı kararı alır.

1993 Mayıs'ında toplanan OPK "başarıyla" sonuçlanır. Proletarya Partisi'nin DABK'la yaptığı birlik ilkesiz, oportünist birlikti. 1.OPK'nın kendisi olduğu gibi, birlik de birçok temel ilkesel yanlış anlayışı barındırmaktaydı. En önemli hata, birliğe gidilirken neden ayrıldığının hesabının verilmemesi, kimin ne oranda parti programı ve anlayışından uzaklaştığının tartışılmamasıdır. Dolayısıyla birlik gerçekten tek bir disipline sahip parti yerine, kanatların iç disiplinlerini gizliden gizliye koruduğu ve grup ruhunu sürdürdüğü bir "fe-

Proletarya Partisi konferanstan sonra ideolojik-siyasal mücadelede yoğunlaşırken, özellikle Mao Zedung sorunu, sosyal emperyalizm ve üç dünya teorisi meselelerinde partiyi çok güçlü bir biçimde silahlandırmış, devrimin yolu sorununda halk savaşı meselesinde çok ciddi teorik yaklaşımlarda bulunmuştur.

Dördüncü konferansta; gerilla savaşında ısrar ve sıklaşmayı koyması parti'nin önemli yöneli-miydi. Bu konferansta öne çıkan sosyalizm cilalı milliyetçiliğe karşı, proletaryanın sınıf kardeşliğini dayanışmasını ve ortak örgütlülüğünü savunarak denenmiş bayrağını yeniden yükseltmesi önemli bir karardı.

1991'de 4. Konferansını yapan parti, DABK'la birlik diye bir sorununun olmadığı kararını alsa da, parti tabanından gelen yoğun tepki üzerine, Siyasi Büro toplantısında yeniden DABK'a birlik çağrısı yapar. DABK ansı-

deratif" birlik olur. Bu konferansta her ne kadar Başkan Mao'nun nitel katkılarıyla ML'nin yeni ve üçüncü aşamasına Marksizm-Leninizm-Maoizm aşamasına sıçradığı yönünde çok önemli ve tarihsel bir karar alınmış ise de, ilkelerden yoksun bir şekilde gerçekleştirilen "oportünist birlik", çok geçmeden Proletarya Partisi'ni yeni bir bunalımın eşğine getirdi.

Birlik daha bir yılını doldurmadan, Askeri Komisyon içinde kümelenen DABK önderleri Proletarya Partisi'ne karşı "**18 Nisan 1994**" tarihinde bir darbeye kal-

kıştılar. Parti içinde büyük çoğunluk, parti içi mücadelede devrimci normları benimsemiş, parti hukukunu ve tüzüğünü esas alan ve sorunları tartışma ve iradeyle çözmeyi benimsemiştir. Tarihimize ikinci kez parti çoğunluğu, parti iradesine karşı yapılan DARBİYİ benimsemeyerek karşı çıkar ve partideki sorunların çözümü için iradeye gidilmesini ve çözüm yerinin konferans ve yönteminin demokratik olmasını benimserler. Darbeciler suçlarında ısrar ederler, ölüm fermanları çıkarırlar, partinin yanında yer alan gerilla birliklerini silahsızlandırma saldırılarına girerler. Ama özellikle köylülerin açık karşı duruşları ve tecrit etmeleri darbecileri bu tavırlarını uygulamaktan alıkoyar.

Proletarya Partisi, 1994 başında yeniden önüne konferansı koyar ve seçimler yoluyla **Konferans Örgütlenme Komitesi**'ni (KÖK) oluşturur. Ve nihayet KÖK, 1995'in Haziran'ında partiyi konferansa götürmeyi başarır. 2. Olağanüstü Parti Konferansı olarak parti tarihine geçen bu konferans, Proletarya Partisi'nin son sekiz yıllık tarihini değerlendiren birçok önemli ders çıkarır.

Bu konferansın başlangıcında da bir grup tasfiyeci ve mücadele kaçkını, parti içinde işledikleri suçların hesabını vermemek için, alt konferansta aldıkları yenilginin ağır hazımsızlığının da etkisiyle konferanstan kaçarlar. Konferanstan kaçarken de bir dizi suç işleyen bu suçlular güruhu, kendilerini **GÖK** olarak isimlendirerek, tasfiyecilikten düzen içine evrilmenin iğrenç bir örneği olmaktan öteye bir adım atmadılar.

Partiden kopan diğer gruplar da sınıf mücadelesi arenasında silinip gittiler. Ki zaten mücadele etmek için değil, düzen içine kilitlenmek için ayrılık ilan ettiler. Tıpkı "GÖK"çüler gibi. Şu anda

ısrar görünümü veren darbeciler de, sahip oldukları darbeci, tasfiyeci ve dogmatik anlayışlarının bir sonucu olarak bu kavganın gerçek zemini üzerinde uzun süre kalamayacaklardır. Tarih, bunların benzerleri konusunda da hükmünü defalarca ortaya koymuştur.

2. OPK'nın Proletarya Partisi tarihinde önemli bir yeri vardır. Bu önem, içinden geçilen sürecin karmaşıklığı, zorluğu ve yaşanan tahribatların büyüklüğünden kaynaklanmaktadır. 2.OPK'nın önemi parti programını soldan yorumlayarak, sorunlara namlunun ucundan bakarak salt askeri bakış açısıyla, parti ilkelerinin darbeye ayaklar altına alındığı bir süreçten kısa bir zaman sonra olması açısından önemi büyüktür. Partinin soldan darbelenmesi yetmezmiş gibi, adına onbaşı darbesi denilen keza partinin sağdan darbelenerek tasfiye edilmek istendiği bir sürecin yaşandığı koşullarda 2 OPK'nın parti tarihi açısından ilkelerinin kuşanılması tarihsel önemdedir. Darbe ve saldırı sadece soldan gelmemektedir, aynı zamanda sağdan ve türevlerinden de gelmektedir.

İç düşmanların yarattığı ve yapmaya çalıştıkları tahribat ve tehlikeler karşısında "*Her şey Parti için, Parti devrim için*" ilkesi fazlaca önem kazanmaktaydı. Sağ ve sol tasfiyeciler tarafından İdeolojik-politik-örgütsel değerlerin dinamitlenmesine çalışıldığı bir dönem, daha önce bu kadar yaşanmamıştı. Saldırı ve imha, kapsamlı ve çok yönlüydü. Parti karşıtı, devrim ve sınıf karşıtı, bu saldırılara karşı partinin ilkelerinin savunularak korunması, yaşamsal önemdeydi. Bütün bunlardan ki 2.OPK, parti tarihinde büyük önemde bir yeri vardır. İdeolojik-politik-örgütsel saldırıların kapsamlı ve çok boyutlu yaşandığı bir süreçte, devrim ve parti ilkeleriyle yürümek

büyük bir bilinç, yüksek bir sorumluluk gerektiriyordu.

İlkelerin alt üst edilerek darbelendiği, yaşanan gelişmelerle bilincin muğlaklaştırılmaya, inancın zayıflatılmaya çalışıldığı, yönelimin netsizleştirilmeye fazlasıyla çaba harcandığı bir süreçte, "*ilkeleri üzerinde ayağa dikilmek*" partiyi savunmak, devrim ve sınıf çıkarılarını savunmak oldukça önemliydi. Bu sürecin zorlukları sorumlulukları ve görevleri içinde parti, ilkeleleriyle yürüdü. Düşmana vurduğça iç düşmanların etki gücü nötralize edildi. Parti ilkeleri üzerinde ayağa dikilmenin adımlarını attı.

"FIRTINALAR İÇİNDE BİÇAK SIRTINDA" yürüyüşün CESARETLİ İDDİASINI partiyeye ve devrime kavratmış Proletarya Partisi'nin önderi MEHMET DEMİRDAĞ. O, MLM'yi ülke toprağına taşıyan ve yaratıcı şekilde uygulayan İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın komünist bilinci ve yaklaşımıyla sorunları ele aldı. Ne yapılması gerektiğini, nasıl yapılması gerektiğini bizzat kendisi yaparak kavratmış. Savaş bölgesinde "*sürekliliği sağlanmış gerilla savağını ve gerilla bölgesinde parti inşasını*" yaratmak için partinin temel yönelimini belirledi.

Darbelenen, sarsılan parti'nin prestiji ve ilkelerini yeniden savaş bölgesinde inşa etti. Yoldan çıkarılmak istenen partiyi yeniden yoluna koydu. Partinin temel gündemine halk savaşını ve onun özgün biçimi olan gerilla savaşını oturttu. Savaşa göre şekillendirmeyi yeniden esas hale getirdi. "*Durum iyidir çünkü, gerçekler devrimcidir*" diyerek, gerçeklerden zorluklardan korkmanın anlamsızlığını öğretti. Zorlukların devrimle aşılması gerektiğini bunu için büyük bedeller ödemesi gerektiğini yaşayarak, savaşarak öğretti. O, korkusuz bir bilge olmanın mütevazî öğretmeni oldu. O, ölümde zaferin en gör-

kemli anıtını yarattı.

Bugün Proletarya Partisi, başta parti kurucusu ve kuramcısı İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, şehit düşen genel sekreterlerin bilgi birikim ve tecrübeleriyle daha güçlüdür. Parti tarihinin zengin sınıf savaşım hazinesiyle daha güçlüdür. Uluslararası planda her türden revizyonizme, oportünizme ve troçkizme karşı ve bunların ülke içinde yankı bulan etkilerine karşı, MLM biliminin güçlü bayrağıyla karşı koymuştur. Keza parti içinde ortaya çıkan her türden program ve devrim karşıtı oportünistlere, darbecilere ve tasfiyecilere karşı kararlı şekilde mücadele ederek, bugüne gelmiştir. Bu tarih,

1.OPK'nın kendisi olduğu gibi, birlik de birçok temel ilkesel yanlış anlayışın barındırmaktaydı. En önemli hata, birliğe gidilirken neden ayrıldığının hesabının verilmemesi, kimin ne oranda parti programı ve anlayışından uzaklaştığının tartışılmamasıdır.

her türden hiziplere karşı amansız mücadele tarihidir.

Parti tarihinde, kuruluşundan bugüne kadarki partiye sadece örgütsel olarak katılıp, ideolojik olarak katılmayan, parti'nin programatik hattıyla bütünleşemeyerek, sınıf savaşımının zorlukları ve engelleri karşısında çözümlü parti dışına çıkmakta bulan tasfiyeci hiziplerin gerçekliğini, tarihsel akış içinde anlatmaya çalıştık.

Proletarya Partisi saflarında yaşanan gelişmeler ve ortaya çıkan sorunların kaynağı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizin yapısında, yaşanan tasfiyeciliğin kaynakları toplumun derinliklerindedir. Küçük burjuvazinin nicel olarak ülkemizde ağırlıklı bir yer işgal etmesinde yatmaktadır. Küçük burjuvazinin farklı kesimlerinden Proletarya Partisi'ne katılımların önemli bir kesimi, partinin ideolojik-politik hattıyla

bütünleşmemektedir. Örgütsel ağırlıklı katılım, ideolojik-politik katılımın önüne geçmektedir. Bu sınıfa ait bütün çalışma ve düşünce alışkanlıkları, partinin proleter kültürü, çalışma ve mücadele çizgisiyle bütünleşememeleri sonucu kopmalar, tasfiyeler, süreç dışına çıkmalar olmaktadır.

Proletarya Partisi saflarından kopan tasfiyecilerin önemli bir kesiminin bugün sınıf savaşımında bir yer bile edinememelerinin sebebi, bunların söylem düzeyindeki iddialarıyla gerçek iddiaları arasındaki uçurumdan kaynaklanmaktadır.

tadır. Küçük burjuvazinin sınıf terbiyesinde zorluklara göğüs germek yoktur. Zor karşısında mücadele arenasını terk etmek, onun sınıf terbiyesinin önemli bir özelliğidir. Proletarya Partisi saflarından koparak parti dışına çıkanların istisnasız hepsi, kendilerinin haklı olduklarını; politik çizgilerinin doğru ve bilimselliğini iddia ederek ortaya çıkmışlardır. Ancak yaşamın diyalektiği bu iddiaların haksız ve bilim dışı olduğunu ortaya koymuştur.

Faşizmin azgın koşullarında mücadele yürütmek, düşmanın imha ve yoketme terörüne karşı koymak zordur. Bunun zorluğu, sınıf savaşımı arenasını terklerin hatırı sayılır bir nedeni görülebilir ancak, bu gerekçeden dolayı sürecimizin dışına çıktıklarını belirten hiç olmamıştır. İddia farklı ancak gerçeğin çıplak yüzü çok farklı olmuştur. Dolayısıyla ülkemiz topraklarında demokratiğin bile çok ağır bedel ödemekle mümkün olduğu bir süreçte komünist olarak sınıf savaşımın-

da mücadele etmek ve komünist kalmak, oldukça ağırlıklı bir sorumluluk, yüksek bir bilinç ve iddia ister.

Proletarya Partisi'nin kuruluşu ve siyasal programı ile partinin kurulduğu 1972'den günümüze değin yaşadığı tasfiyeleri, darbeleri özlü olarak anlatmaya çalıştık. Proletarya Partisi'nin tarihi kapsamlıdır, detaylıdır. Bunun incelenmesi ve yazılı hale getirilmesi tarihsel önemdedir.

Proletarya Partisi'nin İbrahim Kaypakkaya tarafından ortaya konulan siyasi-ideolojik programının bugünkü durumla kıyaslandığında, onun bilimsel karakterini görmeyi sağlamaktı. 1972'de yazılmış bu program, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının yarı-feodal, yarı-sömürge olduğunu, Türkiye'nin bağımsız değil her yönüyle **emperyalizme bağımlı** olduğunu, Türk egemen sınıflarının ideolojisi olan **Kemalizm'in faşizm olduğunu**, dolayısıyla devletin de başından beri faşist olduğunu, Türkiye'de faşizmin gelip geçici bir olay olmadığı ve sürekli olduğunu, onun yenilgiye uğratılmasının ancak bir silahlı devrimle mümkün olduğunu;

Türkiye devriminin **demokratik karakterli halk devrimi** olduğu, bu devrime işçi sınıfının ideolojik önderliğinin şart olduğu, köylülerin (yoksul ve orta köylüler) devrimin temel (ana) gücünü oluşturduğunu, bu nedenle devrimin tek yolunun silahlı **halk savaşı** yolu olduğu, halk savaşının kırlardan başlayıp şehirlere doğru inişli çıkışlı olarak, parça parça ilerleyerek zafer kazanacağı;

Türkiye sınırları içinde iki ulusun bulunduğu, bunların Türk ve Kürt ulusu oldukları, bunlardan başka birçok ulusal azınlığın da bulunduğu, dolayısıyla Türkiye'nin çok uluslu bir ülke olarak Türk ulusuna mensup egemen sınıfların Kürt ulusunu ezilen bağımlı ulus durumuna getirmekle kalmayıp diğer ulusal azınlıkları da baskı altında tuttuğu, bu gerçeğin dolayı hem Kürt ulusunun, hem de Türk halkı ve diğer milletlerden halkın düşmanının aynı düşmanlar olduğu, bunların **emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm olduğu**, bunlara karşı mücadelenin de parti önderliğinde ortak olması gerektiği;

Proletarya Partisi dışındaki diğer devrimci örgütlerin komünist olmadığı, hemen tümünün sosyal şoven, çoğunun reformist ve darbeye bel bağlayan ara sınıf temsilcileri olduğu, (o dönem) Rusya'nın sosyalist değil sosyal emperyalist bir devlet durumuna geldiği, ancak Sovyet halklarını aldatmak için sosyalist maske kullandığı;

Hem ulusal planda, hem de uluslararası proletaryanın mücadele platformunda Mao Zedung yoldaşın düşüncelerinin Marksizm-Leninizm biliminin yeni koşullarda ilerletilmiş hali olduğunu, Maoizmin, Marksist bilimin üçüncü ve yeni bir nitel aşaması olduğunu, 30 yıl önce tespit eden Proletarya Partisi'nin bugünkü tarihsel süreçle nasıl da haklı çıkarıldığını görmemizi sağlamıştır.

İkincisi de parti denen gerçeğin gelişmesinin de gerilemesinin de iç mücadeleyle çok yakın bir bağla bağlı olduğunu, bunun insan iradesinin dışında bir şey olarak toplumsal ve tarihsel sürecin değişiklikleriyle belirlendiğini, yaşananlardan doğru dersler çıkarmayı başarmışsak iç mücadeleyi kolaylıkla sürekli iyiye, doğruya ve daha güçlenmiş bir

partinin varlığı için kullanabileceğimizi de görmeyi sağlamıştır.

Proletarya Partisi'nin kurulduğu tarihten bugüne kadar yaşadığı 30 yıllık süreci, bir tecrübeyi ortaya koymuştur. Bu tecrübe parti programının ve mücadele hattının doğruluğunun tartışmasız ispatıdır. 30 yıllık süreçte hayat, Proletarya Partisi'nin görüşlerini değil, bizim dışımızda "hayatta kalan" birçok örgütün pratiğini değiştirmeye zorunlu kıldı. Ne ki bu "hayatta kalan"lar hala bilinçli değil. Çünkü bilinç, inanç getirilmiş bir sistemli düşüncenin hayata aktarılması çabasıdır ve ısrardır.

30 yıldır yüzlerce faaliyetçinin kanı canı pahasına ısrar ettiği MLM hat, inanılmış ve doğruluğu döne döne ispatlanmış bir siyasi programın ısrarıdır. Bu ısrarda yüzlerce faaliyetçi şehit düşmüş, hiç bir Komünist Parti'de görülmeyen düzeyde yüksek bir feda ruhu ortaya konmuştur. Öyle ki, biri partinin kurucusu ve önderi olmak üzere, dört parti sekreteri şehit düşmüştür. İBRAHİM KAYPAKKAYA ve SÜLEYMAN CİHAN işkencede katledilirken, üçüncü ve dördüncü genel sekreterleri KAZİM ÇELİK ve MEHMET DEMİRDAĞ çatışmada şehit düşmüşlerdir. En üst düzeyde gerçekleşen bu feda ruhunun "tılsım"ı parti programının doğru ve bilimsel özyle direkt ilintilidir.

Proletarya Partisi, Türkiye devrimcilerinin ve bilinçli emekçilerinin ve dünya komünist hareketinin birçok bakımdan ilham aldığı bir Komünist Parti'dir. Proletarya Partisi Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizmi hedefleyen mücadelelerinde ilhamını ve aydınlatıcı ışığını Marksizm-Leninizm-Maoizm'den alan komünist bir partidir. Proletarya Partisi, Türkiye devrimine birçok ilklerle can bedeli sağlam mevziler yaratmıştır.

Proletarya Partisi, faşist askeri darbeler karşısında darbeler ne kadar "güçlü" görünürse görünün ona karşı canla başla silaha sarılmanın ve yüzlerce şehit pahasına zayıf bir durumu güçlü ve avantajlı bir duruma getirmenin örneğini, 12 Eylül askeri faşist darbesi karşısındaki tutumuyla ortaya koymuş, küçük burjuva ve oportünist sol grupların çoğunun ülkeyi terk etmekle halkı sürükledikleri güvensizlik ortamından çıkararak, halk için güven unsuru olmanın, samimi tarzını ortaya koymuş bir partidir.

Proletarya Partisi, birçok devrimci örgütün aralarındaki sorunun ya da kendi iç sorunlarındaki şiddet yöntemini benimsemeyerek, farklılığını ortaya koymuştur. İlke olarak halk saflarında olan birey ve gruplara şiddet kullanılmayacağını ve iç ideolojik-siyasi mücadelenin de iki çizginin tartışmasıyla çözüleceğini ısrarla göstermiş, böylece farklı görüşte olsalar bile, partide kaldıkları ve partiyi güçlendirdikleri ölçüde birlikte aynı çatı altında mücadele verebileceklerini, farklı anlayış sahibi devrimci birey ve gruplara karşı zor kullanılmayacağını tutarlı geleneğini, pratiğiyle defalarca ortaya koymuş bir Maoist partidir.

İşte Proletarya Partisi'nin faaliyetçileri bu görüşlerin, bu onurlu mirasın sahibi bir partinin siyasal programını devrimle taçlandırmak için, mücadeleyi kabullenmiş gönüllü proleter devrimcileridir. Parti saflarında örgütlü mücadeleyi kabulden itibaren her zaman göz önünde bulundurulması gereken şey, bundan sonraki yaşamın sıradan, öylesine sürüp giden bir yaşam olmadığını, örgütlü devrimci olmanın Proletarya Partisi'nin görüşlerine ve onun yüzlerce üyesi ve militan savaşçısının kanı canı pahasına Türkiye halkına miras bıraktığı onurlu devrimci geleneğe bağlı kalmak ve bu mirasa bire-

vin çabasıyla katkı sunmaktır.

Proletarya Partisi'nin faaliyetçileri, inançlarıyla hareket eden ve gönüllülerden oluşan bilinçli, militan bir kurmaydır. Yaşamlarını, içinde yaşadıkları toplumu ve dünyayı iyiye, güzele ve özgürlüğe doğru değiştirmek için mücadele yürüten komünist devrimcilerdir. Proletarya Partisi kitleleri özgürlük, bağımsızlık ve halk demokrasisi bilinciyle sosyalizm ve komünizm perspektifiyle örgütlemek savaştırmak, değiştirip dönüştürmek isteyen savaşı bir partidir.

İlkelerin alt üst edilerek darbelendiği, yaşanan gelişmelerle bilincin muğlaklaştırılmaya, inancın zayıflatılmaya çalışıldığı, yönelimin netsizleştirilmeye fazlasıyla çaba harcandığı bir süreçte, “ilkeleri üzerinde ayağa dikilmek” partiyi savunmak, devrim ve sınıf çıkarlarını savunmak oldukça önemlidir.

Devrimi gerçekleştirmek için, devrimin ihtiyaç duyduğu bütün araçları, doğru ve bilimsel politikaları, başarı kazanmanın yöntemlerini bulabileceğimiz yer, yine devrimci mücadele pratiğinin kendisidir. Çünkü bu pratik, işçilerin, yoksul köylülerin ve dinamik kutusu taşıyan emekçi gençliğin ortak pratiğidir. Çünkü bu mücadele pratiği halkın pratiğidir. İnsan bilgisinin en zengin kaynağı da oradadır. Yani kitlelerin içindedir.

Halk sonsuz hazineleri içinde barındıran bir deryadır. Biz, dünyadaki sınıflar mücadelesi sürecinin her bakımdan yeni ve ileri bir örgütüyoruz. Çünkü biz Marksizm-Leninizm ideolojisinin en yeni, en yüksek bilimi olan Maoizm'in savunucularıyız. Mücadele yaşamımızın en zor, en karmaşık görünen çelişkilerini bu ideolojiye başvurarak rahatlıkla, zafere ve kazanıma çevirebiliriz. Yeter ki yılmadan, usanmadan ve

sürekli öğrenmeyi bilmeli, MLM bilimini incelemeli-araştırmalı, öğrendiklerimizi pratiğin devrimci ateşine uygulayabilmeliyiz.

Gelinen tarihi aşamada görülen şey, Proletarya Partisi'nin siyasi yöneliminin tartışmasız ispatı olmuştur. Bize düşen görev hızla ve titizlikle öğrendiğimiz ölçüde parti politikasını çevremizdeki emekçilere götürmek, onları parti faaliyeti içinde örgütlemektir. Öğrenmek ve öğretmek, kitleleri örgütlemek mücadeleye yeni yeni insanlar katarak

savaştırmaktır. Ve tüm çabamızı, tüm imkanlarımızı halk savaşı mücadelesini güçlendirmek ve geliştirmek yönünde seferber etmektir. Yani, madem devrim başından sonuna kadar silahlı bir devrimci savaş yoluyla elde edilebilir, her şeyi devrimci savaşın emrine, ihtiyacına sunacak tarzda örgütlemek, savaşa göre şekillenmek çok önemlidir.

Kitlelerin kendiliğinden bilincini Proletarya Partisi'nin devrim ve savaş bilinciyle buluşturmak, gerilla savaşına katılacak şekilde örgütlemek, yapmamız gereken budur. Gerilla savaşına sunacağımız imkan ve olanakları çoğaltmak ve zenginleştirmektir. Devrimci teorinin pratikte güce dönüşmesinin çabası bütünlüktür, aynı ortamda, aynı köyde, aynı mahallede, aynı işyerinde, aynı okulda, yaşamın çelişkilerinden habersiz, geleceğinden güvensiz ve umutsuz insanları

devrimci gerçeklerden haberdar etmek, onları kendi gelecekleri için mücadele etmeye seferber edebilmektir. Kitelemelere sınıf bilinci taşıma, önder olma bilincini bugün daha güçlü kuşanmak önümüzde duran vazgeçilmez görevdir.

Devrimci olmak, devrime inanmak ve devrimin emekçi yığınların ortak kavgasıyla kazanılacağını bilenler için devrimcilik hayatın her alanında ve günün her anında devrim için çalışmaktır. Çünkü devrimcilik, mesaisi belli bir memur vazifesi değil, sürekli ve sonsuz bir çabayla, insanlığın tümünü sömürsüz, sınıfsız ve sınırsız bir kardeşlik dünyası olan komünizme ulaştırana kadar samimiyetle yürütülen mücadeledir. Kendini, toplumu, ülkeyi ve dünyayı değiştirmek mücadelesidir, nesnel dünyanın değişiminde öznel dünyanın değişimidir.

Bütün bunları hayat içinde nasıl gerçek kılabiliriz? Öncelikle tüm faaliyetçilerin yapacağı kayıtsız koşulsuz şey, hangi düzeyde olursa olsun, aldığı ve/veya parti tarafından verilen görevi tereddütsüz yerine getirmesidir. Görev ve sorumluluklar iyi ya da kötü, zor ya da basit, küçük ya da büyük oluşlarına göre ayırım yapılarak değil, yapılması gerekli olduğu için bu görevler başarılmalıdır. Hayatın her alanında da gördüğümüz şey, büyük görevlerin, büyük başarıların ve en büyük zaferin öncesinde hep irili ufaklı küçüklerin başarılmalarıyla olduğudur.

Tespit ettiğimiz hedefe yürürken azimli, kararlı ve coşkulu olmak ancak MLM bilimiyle onun halk savaşı stratejisiyle donanmakla mümkündür. Halk savaşı mücadelesiyle demokratik devrime zafer tacı giydirme ve sonra sosyalizmi inşa etme ve tüm dünya halklarıyla komünizm dünyasında kucaklama uğraşı, insan soyunun şimdiye kadar girişme-

diği büyük ve yüce bir davaya sahiplik işidir. Bu mücadelenin zafere doğru gidişini hazırlayan her iş, her eylem, her söylenmiş söz, büyük, onurlu ve coşkulu bir çabadır.

Neredeyse bin yıllık bir ömürle kök salmış, ama gövdesi ve görünen tüm cüssesi tümüyle çürümüş ve çöplüğe atılması geciktikçe daha çok insanın yaşamına mal olan ve milyonlarca insana acı, açlık ve yokluk çektiren bu düzeni yıkmak, onun yerine demokratik ve özgür bir düzen getirmek için hepimizin bu çürümüş, zalim düzeni iyi tanıması gerektiği gibi, kurmaya çalıştığımız yeni düzenin teori ve pratiğiyle hızla donanmamızı da gerektirir. Bu kolay bir uğraş değildir. Bu uğraş bilinç, kararlılık ve cesaret ister.

“Ben bu işe varım” diyen kadın-erkek her yoldaş, onurlu bir yaşamın dik başlılığına da hak kazanmış demektir. Yeter ki insanlık tarihinin bu en son ve en yüce kavgasına katılmaya karar verelim, sonrası daha kolay olur. Çünkü sonrası sıradan bir insan olmaktan çıkmaktır. Çünkü sonrası devrim için uğraşmak ve uğraş içinde başarabileceğini görmektir.

Faşizmin, emekçileri, sıradan ve “basit” insanlar seviyesine tutmakta çalışması bilinçli bir siyasettir. Çünkü faşizm emekçi insanların kendi kaderini belirleme mücadelesine girdiklerinde yeteneklerinin de ortaya çıkacağını bilir. Birçok şeyi bir tarafa bıraksak dahi onun en çok korktuğu şey emekçilerin mücadele içinde yönetebileceklerini ve toplumsal faaliyete önderlik edebileceklerini kavramasından korkar. Çünkü “sıradan ve ayak takımı” olarak gördüğü kitleler bu gerçeği fark ederlerse faşist, sömürücü ve zalim yönetime başkaldırırlar.

Kitleler, yani üreten ve yara-

Adına küreselleşme denilen olgu, emperyalistlerin emeğe en yüksek düzeyde saldırısıdır. Bu saldırı tekniğın, iletişim ve ulaşımda yarattığı sıçramayı arkasına alarak dünya halklarını köleleştirmeye çalışmaktadır.

tan kitleler, hayatın her alanına ilişkin sonsuz sayıdaki yaratıcı yeteneğe sahiptir. Kitlelerin bu kahredici yeteneğinin devrimci bilinçle buluşması ancak Proletarya Partisi'nin büyük çabasıyla olabilir. Kitlelerin açığa çıkarılmamış yetenekleri, kendiliğinden mücadeleleri ancak Proletarya Partisi'nin önderliğinde yürütülen bilinçli savaşımla mümkün olur. Kitlelerin kendiliğinden mücadele ve yetenekleri Proletarya Partisi'ni beklemektedir. Bu bütünleşme ancak “İBRAHİM'DEN MEHMET'E” yürüyüşün kavranmasıyla devrim, parti ve önderlik bilincinin güçlü kuşanmasıyla mümkündür.

Hem emekçinin bilime ve tarihin dizginlenemez akışına inanan her bilgi sahibi insanın sıradanlığı bırakıp sınıf mücadelesinin aktif bir kişiliği durumuna gelmesi hem mümkündür hem de, kaçınılmaz bir insanlık görevidir. Bu gerçeği ortaya çıkaran işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ve bu bilimin savaşçısı partidir. Bizden boş umutlarla oyalanmamamızı bekliyor. Parti, sermaye düzeninin bireylere hazırladığı bencillik batağından uzak durmamızı bekliyor. Çünkü bencillik insanın yakıcı özlemini duyduğu özgürlük isteği sürecinde insanı birey olarak mutlu etmediği çok açık olarak ispatlanmıştır.

Karın tokluğuna hiç bir gelecek güvencesi olmadan düşük bir aylıkla maaş alan çalışan milyonlarca emekçi genç kız ve erkekten hangisi mutludur? Hangisi insanca yaşamaktadır? Mutluluk bireysel olarak mümkün olmadı-

ğı gibi, karın tokluğu da mutluluk değildir artık. Kendini gerçek anlamda tanımlama ve bütün özellikleri ve değerleriyle kendini bulma sürecine girmiş insanlık artık kölelik düzenindeki gibi kamçı yemediği ve öldürülmediği için duyduğu mutlulukla yetinen değildir.

Bugün insan, ağalık döneminin özlemi olan bir parça toprak ve bir tas sıcak çorbanın mutluluğuyla yetinmeyendir. Bugün insan, iş-gücüne pazar bulup karnını zar zor doyuran bir ücret almakla da mutluluğu yaşayan değildir. Milyonlarca işsizi, topraksızı ve evsizi çıplak mutsuzlar olarak bir tarafa bıraksak bile mutsuzları azaltamayız. Bugünkü insan, hem teknolojinin insan yaşamına getirdiği kolaylığın seviyesine uygun bir mutluluğu isteyen hem de, insanı zihinsel olarak geliştirip getirdiği seviyeye paralel olarak ihtiyaçları boyutlanmış ve mutluluk kavramını doldurabilecek istekleri gelişmiş olan insandır...

Yani, artık bugün insan en temelde yaşama zorunluluğunu kesin olarak garanti altına almayı sağlayabilmişse insandır. Bugün insan olmak, tüm yeteneklerini engelsiz ve yasaksız olarak ortaya koyabilmişse, ne düşünüyorsa onu söylemeyi, yasaksız propaganda etmeyi koyabilmişse insandır. Bugün insan olmak, düşünen, üreten diğer insanlarla birlikte sosyal bir varlık olduğunun bilincinde olarak gerektiği kadar dinlenmeyi, bir sağlık problemi olduğunda hiç bir maddi kaygı duymaksızın o problemle ilgilenebilen tam teşekküllü

30 yıldır yüzlerce faaliyetçinin kanı canı pahasına ısrar ettiği MLM hat, inanılmış ve doğruluğu döne döne ispatlanmış bir siyasi programın ısrarıdır. Bu ısrarda yüzlerce faaliyetçi şehit düşmüş, hiç bir Komünist Parti'de görülmeyen düzeyde yüksek bir fedada ruhu ortaya konmuştur.

sağlık kurumlarında tedavi olmayı bir hak olarak kullandığı, herkesin eşitçe yararlandığı öğretim ve eğitim kurumlarını kendisinin ve toplumun geleceğine yönelik düzeyde hizmetine sunmuşsa insandır.

Bugün için insan; kişisel kabiliyetlerini en yüksek eğitim ve öğretim kurumlarında ülkesinin ve insanlığın yararı için geliştirmek isterken önüne çıkarılan "fakirlik" engelini geride bırakmışsa insandır. Bugün için insan, hem birey olarak kendisine hem de insanlık soyuna karşı girişilen yabancılaşmayı ortadan kaldırmışsa ve bugün için insan kendi soyunun, insanın, insandan kaynaklanan her türlü eşitsizliği ortadan kaldırmışsa ve insanlık soyunun ortak kardeşliğini sağlamışsa insandır.

Ama bunların hiç biri olmadığına göre insan yoktur diyebilir miyiz? Hayır. İnsan vardır ama, yabancılaşma damına hapsedilmiştir. İnsan vardır ve insan insanlığını, insana layık bir yaşamı kazanmak için can bedeli bir mücadeleye girerek insanlık erdeminin bayrağını yukarıya kaldırarak köleleştirilmiş milyonlara şöyle bağıyor: **Gel şu bayrağın etrafında toplanarak, yani mutluluğun, erdemin, dünyasına koş, orada eşitsizlik, açlık, kıtlık ve kölelik yoktur.**

Ve gerçekten böyle bir gele-

cek istemekte, acı çeken, ölen, haphanelere doldurulan, aşağılanan, horlanan ve köleleştirilen bir duruma son vermek isteyenlerin ayağa kalkıp, mücadele ederek, isyan edip, devrimle, partiyle bütünleşerek özgürleşebilir. Kitleleri gerçek anlamda kurtuluşa götürecektir olan Proletarya Partisi'dir. Kimdir bu kavganın ve bu çağrının sahipleri? Bunlar komünistlerdir. Bunlar biziz. Bunun bilincinde olarak özgürlük yürüyüş temposunu artıran "İbrahim'den Mehmet'e" devrim ve parti bilincidir.

Komünistler ve devrimciler, dünyanın halihazırdaki haksızlıklarını, baskı ve zulüm düzenini değiştirmek bilinciyle savaşma koyulmuş ve sömürü düzenince dayatılan "kader"i değiştirmeye karar vermiş olanlardır.

İnsanlığın kaderi böyle yazılmışsa, bizler de insanlığın en bilinçli, en yürekli ve en gerçekçi insanları olan komünistler olarak, bu kaderi onu yazanlarla birlikte tarih sayfısından sileceğiz. Böyle bir kaderi de, insanlığın bu köleleştirilmiş halini de kabul etmiyoruz. İşte böylece komünist olmanın bir özelliği daha belirlenmiş oluyor. Devrimcilik, komünistlik tarihsel gelişmenin kanunlarına bilinçli omuz vermenin yanı sıra, insan olarak hem kendininkini hem de bu tek başına mümkün olmadığı için diğer ezilen insanlarla birlikte yaşamı yaşanılır kılma ve her saniyesinde tat alınır duruma getirme mücadelesi olarak belirir. Ve bunların tümü mücadeleyle ve bu mücadelenin sonuçlandığı devrimle gerçekleşir ve garanti altına alınır. **Özgürlük ve bağımsızlığın tek garantisi demokratik halk devrimidir, bunu gerçekleştirecek olan Proletarya Partisi'dir.**

Proletarya Partisi'nin 30. kuruluş yıl dönümünde, dünya ölçeğinde ABD önderlikli emperyalist saldırıların sınır ve kural

tanımadan saldırılarının pervasızca artırdığını görmekteyiz. ABD emperyalistleri 11 Eylül saldırısı bahanesiyle "teröre karşı mücadele" adı altında, işçi sınıfına, emekçilere ve dünyanın mazlumlarına karşı insafsız, acımasız ve barbar bir saldırı sürecini başlattı. Emperyalistler, bu saldırıyla birlikte dünya halklarını yola getirmeye, önünde diz çöktürmeye ve sürdürdüğü yağmalarına karşı sessiz kalmalarını sağlamaya çalışmaktadır. Halkların en küçük bir haklı direniş odağının bile varlığına tahamül göstermeyen emperyalizm, İsrail siyonistlerine sınırsız desteğini vererek, Filistin halkını kendi yurtlarında mezara gömmeye çalışmaktadır.

Proletarya Partisi bilmektedir ki, adına küreselleşme denilen olgu, emperyalistlerin emeğe en yüksek düzeyde saldırısıdır. Bu saldırı tekniğinin, iletişim ve ulaşımda yarattığı sıçramayı arkasına alarak dünya halklarını köleleştirmeye çalışmaktadır. Afganistanla başlayan saldırı devrimci ve komünist örgütlenmeleri hizaya getirmenin bir aracı olarak, amaçlanmaktadır. Emperyalistlerin bu yayılcılığı ve hegemonyacılığı Proletarya Partisi tarafından doğru kavranmakta ve bu kavrayış ülke devrimimizin dersleri hanesine yazılmaktadır.

Emperyalizmin her çeşit desteğini arkasına alarak saldırılarını artırmalarına yanıt olacak tek strateji, halk savaşıdır. Bu stratejinin ışığında kitlelerin örgütlenmesi sürecin tek çözümü olacaktır. Bunun çözüm anahtarı, Proletarya Partisi Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmış programı ve onun savaş yönelimindedir.

Proletarya Partisi, 12 Eylül zindanlarında olsun, bugün olsun, 19 Aralık saldırılarıyla faşizmin politik tutsakları teslim alma programlarının insanlık dışı zulmüne karşı partiye, devrime ve

halka bağlı kalmanın destansı direnişlerini yaratan ve bunu bir militan silah olarak dalga dalga ülkenin tüm zindanlarına mal etmeyi başarmış bir partidir.

Emperyalizmin topyekün desteğini arkasına alan faşist TC devleti politik tutsakları imha ve yok etme operasyonuna girişti. Tarihe 19 Aralık faşist saldırısı olarak geçen bu saldırı, faşizmin en barbar zulüm yüzüdür. İki yıl yakın süren ve geçtiğimiz ay bitirilen (iki devrimci yapı halen sürdürmektedir) Ölüm Orucu direnişi, bir direniş destanıdır. Bu detansı direnişte, devrime olan en yüksek inancım, halka olan bağlılığın, partiye olan sonsuz güvenin tarihi örnekleri vardır. Ölüm orucu şehitleri NERGİZ GÜLMEZ ve MUHARREM HOROZ, Proletarya Partisi'nin direniş abideleridir. Bu tarihsel direniş devrim tarihinde en onurlu ve örnek sayfayı kaplayacaktır.

Proletarya Partisi "İBRAHİM'DEN MEHMET'E" yürüyüşünde, temposunu artırarak yürüyüşünü uygun hale getirmek amaçlı, devrim ve parti bilincini kuşanmanın zorunluluğunu belirtmiş, sürece daha güçlü yüklenmek gerektiğini göstermiştir. Kitlelerin kendiliğinden bilinçleri, mücadeleleri Proletarya Partisi'nin komünist bilinç ve savaş programını bekliyor. Bu buluşmayı sağlayacak ve bunu halk savaşı yöneliminde iktidar hedefine kilitleyecek olan ve bu görevi başaracak olan Proletarya Partisi'dir!

Proletarya Partisi'nin tarihi hakkındaki en özlü değerlendirmeyi MEHMET DEMİRDAĞ'dan dinleyelim. Bu değerlendirme ışığında tarihimiz zenginleştirilecek, savaşımıza ve yönelimimize ışık tutulacaktır.

"Partimizin bugünü, Partimizin çeyrek asırlık tarihinin, yaşadığımız toprakların ve dünya

gerçeğinin içinde gizlidir. Ve tüm bunları tamamen keşfetmek ancak partimizin bilinçli ve iradi olarak gereğince işleteceği bir süreçle mümkündür. Partimiz bugüne değin sınıf mücadelesini kesintisiz yürüttü, bunun içinde tartışma süreçleri yaşadı, konferanslar yaptı. Tüm bunlar bize nice değerli sonuçlar sundu. Yapılması gereken bunları yok saymak değildir. Bunların üzerinde yükselerek elbette olumsuzluklarını da aşarak yetmezlikleri yerterliliğe çevirmektir.

Partimizin İbrahim Kaypak-kaya yoldaş tarafından MLM'yi temel alan ve yaşadığımız top-

Yeter ki insanlık tarihinin bu en son ve en yüce kavgasına katılmaya karar verelim, sonrası daha kolay olur. Çünkü sonrası sıradan bir insan olmaktan çıkmaktır. Çünkü sonrası devrim için uğraşmak ve uğraş içinde başarabileceğini görmektir.

rakların gerçekliği üzerinde şekillenip ideolojik-politik-örgütsel hatta kuruluşunun üzerinden 25 yıl geçti. Partimiz bu 25 yıllık süreçte Kaypak-kaya yoldaşın çok yönlü sıçramalarla oluşturduğu ideolojik-politik-çizgisini geliştiremedi. Yaşadığı iki örgütsel yenilginin de yanısıra, neredeyse her dönem örgütsel inşanın ilk aşamalarında dönenip durdu.

Ama yalnızca bunlar mı? Partimiz bu çeyrek asırlık tarihinde faşist TC'nin iki askeri dönemi de içeren azgın saldırılarına karşı kesintisizce mücadele yürüttü, baş eğmedi, hiç bir ko-

şulda teslimiyetçiliğe düşmedi. Dört bir yandan esen revizyonist, reformist-tasfiyeciler kasırgalara karşın MLM'den sapmadı. MLM'nin bayrağını yere düşürmeyen ender KP'lerden biri oldu. Parti içindeki sınıf mücadelesini ideolojik-siyasi zemine sürdürdü. Tüm örgütsel yetmezliklerine karşın yaşadığımız toprakların dört bir yanında büyük bir potansiyelin umudu oldu. Kırdada, kentte, zindanlarda nice kahramanca direnişler gerçekleştirdi. Nice saldırılarda bulundu. Nice şehitler verdi.

İşte bizim bugünümüz, kökenlerini ve karşılıklı ilişkilerini irdelemeden kabaca vurguladığımız bu olguların ve tasfiyecilik sürecinin yarattığı tahribatın üzerinde şekillenmektedir. Bu tarih tüm olumluluklarıyla ve olumsuzluklarıyla bizindir. Olumluluklarına ve olumsuzluklarına katkılarımızla bizindir. Parçası olmanın ve ileriye taşımak görevini üstlenmiş olmanın onuruyla bizindir. Bu tarihi tüm yönleriyle MLM tarzda sorgulamanın ve dersler çıkarmanın yakıcı gereksinimini duyarak bizizdir."

Çeyrek tarihi aşan ömrüyle Proletarya Partisi, sınıf savaşımından kopmadı. Halk savaşı stratejisinde ısrar ederek gerilla savaşında tutundu. Proletarya Partisi, soylu bir devrimci, komünist geleneğin Türkiye ve T. Kürdistanı'nda toprağın adı oldu.

Bu adla bütünleşmiş, yoğrulmuş ve bu adla özveride sınır tanımadan savaşan parti Proletarya Partisi'dir.

Bu adı yüce tut.

Bu adı koru.

Bu ada yaraşır tarzda ateşle devrimci pratiği.

Ateşle ki sökecek şafağı kucaklayalım!

“Küreselleşme” karşıtı hareketin nedenleri ve devrimci gelişim dinamikleri üzerine

Küreselleşme, üretimden kopuk finans sermayesinin, dünyanın dört bir yanında, borsa, spekülasyon, kara para, döviz işlemleri, bono ve tahvil alım satımı gibi biçimlerde dolanması suretiyle boy gösteriyor. Bunun karakterize ettiği düzen, sermayenin dünya pazarlarında daha rahatça dolaşabilmesinin gerekli siyasi (hukuki, askeri) ve sosyal tedbirlerinin toplamı olarak da tanımlanabilir.

Özellikle 1990’lı yıllardan itibaren dünya halklarının gündeminde yer alan “küreselleşme” olgusu salt kendi başına bir kavram olmaktan ziyade, emperyalizmin dünya halklarına yönelik sürdürdüğü saldırının somut bir ifadesiydi. Bu somutluk ya da saldırı doğallığında kendi karşıtının da dünya halklarının gündeminde yer almasını getirdi. Dünyanın çeşitli bölgelerinde küreselleşme karşıtı hareket güçlenmeye ve adından söz ettirmeye başladı.

Kısa bir hatırlatmayla devam edersek; ABD’nin Seattle kentinde Kasım 1999’da yapılan Dünya Ticaret Örgütü (WTO) toplantısı, emperyalist haydutların deyimiyle “ipsiz, sapsız, baldırı çıplak, terörist, anarşist, komünist, kaba saba köylü” 70’i aşkın ülkeden işçi ve emekçiler, öğrencilerden oluşan yaklaşık 50 bin kişinin katılımıyla yapılan eylemliliklerle büyük oranda engellendi. Ardından yine ABD’nin başkenti Washington’da binlerce gösterici IMF toplantısını protesto etti. Şubat ayında Davos’ta Dünya Ekonomik Forumu toplantısı bir süre engellendi. Yine 31 Mayıs’ta Arjan-

tin’de “IMF delegasyonunu istemiyoruz!” sloganlarını atan 40 bin işçi ve emekçi, IMF reçetelerini parçaladılar. Japonya’da bir araya gelen dünyanın 7 zengin ülkesi ve Rusya (G-8’ler) zirvesinde 22 bin polis görev yaparak, delegeleri korudu. Ancak yine de gösteri yapılmasını engelleyemedi. Eylül 2000’de Avustralya’nın Melbourne kentinde yapılan Dünya Ekonomik Forumu’nun Asya-Pasifik Toplantısı “küreselleşme” karşıtı göstericiler tarafından bir süre engellendi. Çek Cumhuriyeti’nin başkenti Prag’da 19-28 Eylül tarihleri arasında IMF (Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankası’nın 55. Genel Kurul toplantısı yaklaşık 30 bin kişi tarafından protesto edilerek bir süre engellendi. Birbirinden bağımsız 260 grup bazen birlikte, bazen de ayrı olarak birçok eylem yaptılar. Prag’daki bu eylemlilik süreci Çek Cumhuriyeti merkezli bir örgüt olan ve katılan bu grupları birleştiren bir şemsiye örgüt olan “Ekonomik Küreselleşmeye Karşı İnisiyatif” (INPEG) tarafından yönlendirildi. Ardından Ekim ayında Seul’de, Ocak 2001’de

Porto Alegre’de, Nice’de, Davos’da, Quebec’de binlerce küreselleşme karşıtı insanın katıldığı gösteriler düzenlendi. **20-22 Temmuz 2001** tarihleri arasında İtalya’nın **Cenova** şehrinde yaklaşık 300 bin kişinin katılımıyla G-8’lerin toplantısına karşı gösteri düzenlendi. Çıkan çatışmalarda onlarca kişi yaralandı, **Carlo Guigliani öldürüldü**. Eylemlere “Zafere Kadar... Daima” sloganı damgasını vurdu. En sonu Kanada’da 26-27 Temmuz 2002 tarihleri arasında yapılan G-8 zirvesi binlerce kişi tarafından protesto edildi.

KÜRESELLEŞMENİN “NİMETLERİ” ve GERÇEKLER

Emperyalizmin çok etkili vuruşlarla sarsıldığı, ağır yaralar aldığı 20. yüzyıldan, donanımını, birikimini ve deneyimini artırarak çıkan proletarya ve müttefiki sınıflar; düşmanlarına yeni bir yüzyılı görme şansı vermek istemiyorlar. Can çekişen kapitalizmin yoğun bakımdan çıkmak amaçlı nafiye çabalarına son vermek için acele edilmesi gerektiği, her zamankinden fazla kendisini dayatı-

yor. Yaşanan her saniye, insanlığın hanesine zarar olarak yazılıyor.

Günde 100 bin insan açlık ve yan etkilerinden ölüyor. Sadece 2000 yılında 36 milyon kişi bu nedenle yaşamını yitirdi. Bulaşıcı hastalıklardan ölen insan sayısı günde 50 bin. Her 7 saniyede, bir çocuk hayatını kaybediyor. Her 6 dakikada bir, gerekli A vitamini alamadığı için bir insan kör oluyor. 6.2 milyar insandan 826 milyonu sürekli yetersiz besleniyor ve kronik açlık çekiyor. 1 milyar insan temiz suya ulaşamıyor. 2.4 milyar kişi yeterli sağlık koşullarından yoksun. Yılda 4 milyon çocuk ishalden ölüyor. 1.1 milyar Afrikalı çocuk HIV virüsü taşıyor. Avrupa ile Afrika kıtaları arasında ortalama insan ömrü bakımından tam 25 sene fark var. ABD ve AB ülkelerinde 1 yılda sadece parfümler için harcanan toplam parayla tüm dünya nüfusunun açlık sorununun çözülebileceği söyleniyor. 2000 yılında dünya çapında silahlanmaya harcanan paranın sadece yüzde 1’i bile açlık sorununu gidermeye yetiyor.

Yeryüzünde 70 milyon alkol

bağımlısı var. 50 milyon kişi sara (epilepsi) hastası. 24 milyon kişiye şizofren teşhisi konmuş bulunuyor. Her yıl 1 milyon kişi intihar ediyor. Teşebbüs aşamasında kalanlar 10 ila 20 milyon arasında değişiyor. 180 milyon insanı etkisi altına alan dünya uyuşturucu ticaretinin toplam hacmi, yılda 1.2 trilyon dolar.

20. yüzyılda emperyalist paylaşım savaşları ve haksız savaşlar (Sosyal bilimci Soronkin’in değişik verilerle yaptığı hesaba göre 15. asırda 100, 16. asırda 180, 17. asırda 500, 18 ve 19. asırlarda sırasıyla 370 ve 120 savaş çıktı. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağını kucaklayan 20. asırda ise toplam savaş sayısı 3080) sonucu 100 milyonu aşkın kişi yaşamını yitirdi. Son 10 yılda sadece bu nedenle 2 milyon çocuk öldü, 6 milyonu yaralandı, 12 milyonu evinden ve yurdundan oldu. Her 20 dakikada bir kişi mayına basarak yaşamını yitiriyor. 120 milyon kara mayını 64 ülke topraklarına gömülü durumda. 11 Eylül öncesinde sadece Afganistan’da 60 bin koluk değnekli çocuk yaşıyordu. 1

milyarın üzerinde işsiz var. 2.5 milyar kişinin üretken bir işi yok. 880 milyon yetişkin okuma yazma bilmiyor.

Dünyanın en zengin yüzde yirmilik nüfusu toplam gelirin yüzde 84.7'sine, en fakir yüzde yirmilik nüfus ise %1.4'üne sahip. 112'si ABD'li olan 225 kişiye ait servet, 2.5 milyar insanın gelirine eşit. ABD'li en zengin 3 kişinin toplam serveti ise 48 ülkenin GSMH toplamına denk geliyor. Bunlardan birisi olan Bill Gates, "Küreselleşme karşıtları haklı, uluslararası ticaret zenginler lehine aşırı biçimde değişiyor" diye açıklama yapmıştı.

120 en yoksul ülkenin toplamından daha fazla ihracat yapan 250 tekel, dünya ticaretinin yüzde 70'ini kontrol ediyor. Dünya ticareti 2000 yılında 7800 milyar dolara ulaştı. Bunun üçte biri bu tekellerin kendi içinde, diğer üçte biri de kendi aralarında gerçekleşiyor. Kalan üçte biri ise, "dünya serbest ticareti" olarak adlandırılıyor. Dünyanın en büyük 500 şirketinin 115'i finans sektöründe. Bu bankalar bütün ipleri elinde bulunduruyor.

Dünya nüfusunun yarısı günlük 2 doların altında bir gelir ortalamasına sahip. Bunların 1.2 milyarı ise 1 doların altında yaşıyor. 2000 yılında gerçekleştirilen uluslararası yatırımların toplamı 1.3 trilyon doları buluyor. Bunun yüzde 79'u emperyalist-kapitalist ülkelere yapılıyor. Dünyadaki 89 ülkenin halkları son 10 yıl içinde 23 kat yoksullaştı. En yoksul 83 ülkenin son 7 yıl içinde ödedikleri dış borç faizi ana paranın 5 katına ulaştı.....

Yukarıdaki bilgilerin tamamı emperyalist kuruluşlara (BM-UNCTAD-UNICEF-FAO-WHO, DB vd.) ait. Kendi yarattıkları tablonun ne kadar gururlansalar az sayılabilecek verileri bunlar. Bu sayılar, dünya proletaryası ve ezilen halkla-

rın kanlarıyla yoğrulmuş buluyor. Kendilerinin dahi gizlememedikleri, inkardan daha büyük zarar göcekleri için ifade ettikleri bu gerçekler, aynı zamanda neden bir an önce yok edilmeleri gerektiğini anlatıyor. Dünyamıza ait bu resim; komünizmin hem ana gerekçesine hem de ütöpik değil bilimsel olduğuna işaret ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa verebileceği hiçbir şeyi olmadığına ve olmayacağına ilişkin gerçeğin dünya halklarınca bu kadar net görülebildiği bir dönem yaşanmadı. Bu ileri derecedeki teşhir olunmuşluk hali, dönemsel krizlerin süreklileşmesinden kaynaklanıyor. Nitekim sistemin kendini yenileme, tahkim etme yolunda son 15 yıldaki çabaları da benzersiz bir süreci tarif ediyor. Küreselleşme diye adlandırılan, iplere daha sıkı sarılma, kontrolü maksimum düzeye çıkarma, böylelikle iktisadi ve sosyal alandaki çöküşü önleme amacıyla sömürünün vahşileştirildiği koşullara uygun şekillenmeyi gerçekleştiriyorlar.

Küreselleşme, üretimden kopuk finans sermayesinin, dünyanın dört bir yanında, borsa, spekülasyon, kara para, döviz işlemleri, bono ve tahvil alım satımı gibi biçimlerde dolanması suretiyle boy gösteriyor. Bunun karakterize ettiği düzen, sermayenin dünya pazarlarında daha rahatça dolaşabilmesinin gerekli siyasi (hukuki, askeri) ve sosyal tedbirlerinin toplamı olarak da tanımlanabilir.

Sermayenin daha çok yoğunlaşması, emperyalistler arası hammaddeye sahip olma mücadelesini kızıştırmıştır. Hammaddelerin sınırlı ve pazarların önceden paylaşılmış olması, savaşımı daha da keskinleştirmektedir. Ekonomik, siyasi, askeri ve teknolojik güç dengelerindeki değişimlere bağlı

olarak pazarların yeniden paylaşılması gündeme gelmektedir. Lenin, "Emperyalizm, dünya halklarının bir avuç 'büyük' devletçe gitgide daha fazla ezilmesi çağıdır.", "Emperyalizm, dünyanın bölüşülmesi ve yeniden bölüşülmesi için 'büyük' devletlerin giriştikleri vahşi bir savaşımdır" demişti.

Zaten küresel bir olgu olan emperyalizmin "globalizm" adı altında geliştirdiği, YDD'nin uzantısı olan süreç, kendi aralarındaki hegemonya dalaşının da körüklemesiyle, yaşam damarlarındaki daralmayı ve tıkanmayı (dünya pazarları ve mali piyasalar) açık bir biçimde yansıtıyor. Dünya ekonomisi 1974'ten beri ilk kez eşzamanlı bir durgunluğa girdi. İşten atılan emekçilerin sayısı milyonlarla ifade ediliyor. Ekonomik hedefler, üretim, tüketim eğilimleri, yatırımlar dibe vurmuş durumda.

Emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslararası, emperyalistler arası ve bu ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkiler ile bunlara bağlı tüm çelişkiler şiddetlenmiş ve derinleşmiştir. Bundan ötürüdür ki çelişkilerin uçları da keskinleşmektedir.

Küreselleşme stratejisinin ideolojik ve siyasi ayağını askeri, hukuki ve kültürel hamleler oluşturuyor. İktisadi sürecin bir yansıması ve sonucu olarak da açılmanabilecek bu cephelerde toptan bir taarruz söz konusudur. "Alternatifsizlik" temelli ideolojik bombardıman, ideolojilerin öldüğüne, sosyalizmin yenildiğine, komünizm hayaletinin kaybolduğuna yöneliktir. "Yenilmezlik" ve "yıkılmazlık" üzerine inşa edilen saldırı, "sınıfsallık" olgusunu silme sloganıyla yürütülüyor. Özelleştirme ve serbest piyasanın, demokrasi, barış ve refahın anahtarı olduğu işleniyor. "Tarihin sonu" ile başlayan, "medeniyetler çatışması" ile süren post-moder-

nizm ile desteklenen ideolojik-kültürel propaganda, her türlü manipülasyon ile pompalanıyor. Her renkten revizyonist, oportünist ve reformist akımı da yedekleyerek dört koldan yürütülen bu kampanya, burjuvazinin sınıf savaşına yönelik seferberlik ilanıdır.

Askeri ve hukuki cephe, bütünlüklü bir zeminde yürüyor. Uluslararası hukuk adı altında kendi koydukları kuralları, kopardıkları anlaşmaları ve belgeleri, oluşturdukları kurum ve kuruluşları kısmen veya tamamen devre dışı bırakarak, “insan hakları” ve “insani müdahale” gibi kavramlardan çabuk sıkılıp sınıf mücadelesinin kızgın pratiğinde maskelerini çıkararak, daha pervasız bir tarza tekabül eden biçimde, “anti-terörizm” eksenli imha aşamasına geçtiler.

11 Eylül saldırılarını da vites büyütme için önemli bir kaldıraç olarak kullandıkları bu dönemde, petrol ve savaş tekellerinin temsilcisi Bush-Cheney yönetimindeki ABD'nin önderliğinde ve BM, AB, IMF, DB, DTÖ, NATO vd. emperyalist kuruluş ve koalisyonlar tarafından organize edilen ve yürütülen sınır ve ölçü tanımaz saldırıganlıkla, dünyanın dört bir yanında kan döküyor, yakıyor ve yıkıyorlar. Kağıt üzerinde de kalsa, kullanım alanı sınırlı da olsa, başta kendi ülkeleri olmak üzere, dünyanın çoğu ülkesindeki “temel haklar ve özgürlükler” rejimini/düzenlemelerini, rafa kaldırmanın adımlarını atıyorlar.

Faşizmin klişelerini şiar edindiler. Kendilerinden olmayan, kendilerine hizmet etmeyen herkesi düşman/terörist olarak tanımlıyor, “katli vaciptir” diyorlar. Ara renkleri ve kavramları kaldırdılar. “Ya bizden yana olacak, ya da yok olacaksınız” tehdidini açıktan savuruyorlar. Öteden beri sayısız biçimde gerçekleştirdikleri iş-

gal, saldırı ve müdahaleleri, bu zeminde meşrulaştırmak, sistemeleştirmek ve süreklileştirmek amaçındalar. **Afganistan ile açtıkları yeni dönemi; Kolombiya, Filipinler, Yemen ve Venezüella gibi küçük çaplı müdahalelerin yanısıra bir yandan Irak hazırlığı yaparken, bir yandan da Filistin’le sürdürüyorlar.** Gerçekleştirdikleri katliamların, işledikleri ve işlettirdikleri cinayetlerin, yaptıkları ve yaptırdıkları zulmün ve işkencenin haddi ve hesabı yok.

İnsanlığı sürüklediği günümüz felaket koşullarını aratacak bir cehenneme doğru doludizgin yol alan emperyalizm, aslında aynı hızla kendi sonuna yaklaşıyor. Proletarya başta olmak üzere dünyanın devrimci dinamiklerinin bu gidişata müdahale etmesi kaçınılmazdır.

Bu dönemi ve hedeflerini, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, 31.02.2002 tarihinde, Washington Ulusal Savunma Üniversitesi’nde stajyer subaylara yaptığı konuşmada, “Şu anda dört önemli alanda caydırıcı olabilecek kapasiteye sahip olmak için harekete geçmeliyiz. Artık aynı anda iki saldırganı yenebilecek, bu esnada da büyük boyutlu bir karşı saldırı yürütüp bir düşman başkentini yeni bir rejim yerleştirmek üzere işgal edebilecek seviyeye ulaşmalıyız” diye net bir biçimde tarif ediyordu.

İnsanlığı sürüklediği günümüz felaket koşullarını aratacak bir cehenneme doğru doludizgin yol alan emperyalizm, as-

lında aynı hızla kendi sonuna yaklaşıyor. Proletarya başta olmak üzere dünyanın devrimci dinamiklerinin bu gidişata müdahale etmesi kaçınılmazdır. Bugün uç veren tepkilerin, kaynaşma ve hareketlenmelerin geometrik ve aritmetik bir artış gösterdiği ve “makul” düzeyi aşip rahatsız edici boyutlara ulaştığı ortadadır.

KÜRESELLEŞME KARŞITLARINA YAKINDAN BİR BAKIŞ

Kitleler, bu sistemde yaşamayı reddettiklerini ve başka bir dünya istediklerini haykırıyorlar. Hatta başka bir dünyayı mümkün de görüyorlar. Ancak gerek o dünyanın ne olduğu, gerekse de ona nasıl ulaşacakları konusunda bilinçli değiller. Onları mevcut sistemin içinde tutmak için gösterilen çabalar yeterli olmuyor. Reformizmin güç yetiremediği koşulları yaşıyoruz. Devrimci durum her zamankinden daha çok fırsatlar sunmaktadır.

“Küreselleşme” karşıtı yükseltelen bu hareketin nedenlerini iyi tahlil etmek gerekmektedir. Kuşkusuz ki bu durum kitleleri gerçek hedeflere yöneltebilmenin birinci koşuludur. Bu anlamıyla “küreselleşme” karşıtı eylemlerin ya da “küreselleşme”nin ne olduğunu tarihsel gelişimiyle bir kez daha açmamız gerekmektedir.

“Küreselleşme” diğer adıyla “globalizm”, emperyalist-kapitalist haydutların dünya işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklarına karşı yürüttükleri saldırının ifadesidir. Bu anlamıyla, yürütülen neo-liberal saldırının bir sonucudur. Bilinir ki kapitalist-emperyalist haydutlar, kendi çıkarları ve karlarını artırmak için girdikleri her yönelimin ideolojik altyapısını da hazırlamaktadırlar. İçinde bulunduğumuz dönemi “YDD” olarak adlandırılan emperyalist haydutlar, as-

ında siyasal ve ekonomik olarak girdikleri yönelimin pratiklerini sergilemektedirler. Bu yönelimle birlikte ortaya çıkan sonuca “küreselleşme” adını vermektedirler. Kapitalist-emperyalist sistem yaşadığı krizi aşabilmek için -ki bu krizin başlangıcı 1974'lere kadar gitmektedir- 1980'li yıllarda yeni bir model olarak ortaya attığı ve 1990'lı yıllarla birlikte uygulamaya koyduğu “neo-liberal saldırı”ya başvurmuştur. Kapitalist-emperyalistler, kapitalizmin doğasında varolan krizleri aşmak için kendilerince çeşitli politikalar ve düzenlemeler üretmişlerdir. Bu yöntemlerden en bilineni 1929'larda fazla üretim ve bunun sonucunda ürünlerin stoklarda birikmesinden kaynaklı yaşadığı krizi aşmak için geliştirdiği yöntemdir. Bu krizi aşmak için kapitalist-emperyalistler, ellerinde bulundukları devlet örgütlenmesinin, ekonomiye müdahale etmesi, kredi faizlerinin düşürülmesi, işçi ücretleri ve sosyal güvencenin artırılmasını içeren ‘sosyal devlet’ anlayışını ortaya atmışlardı. Emperyalist-kapitalizmin; bu büyük krizi aşmak için ileriye sürdüğü bu politikalar özellikle II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra yoğun olarak uygulanmaya başlanmıştır. Fikir babası olan Keynes'e ithafen “Keynesyen politikalar” olarak adlandırılan bu uygulamalar; tarihsel olarak da işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının devrim ve sosyalizm mücadelesinde önemli adımlar atmaları üzerine daha da önem kazanmıştı. Çünkü karşılarında işçi sınıfı ve emekçi halkların kurmuş oldukları gerçek sosyal devletler bulunuyordu. Kapitalist-emperyalist haydutlar, üzerlerinde egemenlik kurdukları ve sömürdükleri işçi sınıfı ve emekçi halkların bilinçlerini manipüle etmek için kendilerini “sosyal devlet” politikalarına daha bir sarılmak zorunda hissettiler. Ancak bu poli-

tikalar, hem kendi krizlerini azaltmak ve hem de kendilerine karşı gelişebilecek güçlü bir işçi sınıfı ve emekçi halk hareketini belli bir süre engellemeye yaramışken; 1974'lerde, kapitalist-emperyalist sistemin yeni bir krizle karşılaşmasını engelleyemedi. Hemen ardından 80'li yıllarla birlikte ve özellikle bu yılların sonunda sosyalist maskeli bürokratik burjuva devletlerin yıkılmasıyla birlikte; kapitalist-emperyalistler yeni politikalar üretme yoluna girdiler. Hem bu tarihsel gelişmeler, hem de içinde buldukları krizi aşmak için “Keynesyen politikalar” öncesinde uyguladıkları politikalara yeniden yöneldiler. Bu dönemin politikaları olan liberalizm yani “hür teşebbüsçülük”, “serbest piyasa” gibi politikalar ‘neo-liberalizm’ adı altında yeniden piyasaya sürüldü. Bu kuşkusuz ki kapitalist-emperyalist devletlerin, “Keynesyen politikaları” ve bununla bağlantılı olarak “sosyal devlet” yaklaşımlarını ortadan kaldırmayı beraberinde getirdi. Tabiri caizse kapitalist-emperyalistler kendilerini frenleyen, adeta bir pranga olan ama hem krizlerini aşmak hem de siyasal nedenlerden dolayı başvurmak zorunda kaldıkları politikalarından kurtularak, gerçek yüzlerini gösterdiler. Bu yüzden, yaşanan, emperyalist-kapitalistlerin ‘gemi azı’ya almasından başka bir şey değildir. Yaşanan ve sonuçları itibarıyla ortaya çıkanlar emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzüdür. “**Neo-liberal saldırı**” iki temel hedef ekseninde şekillendi: **Birincisi**; kapitalist-emperyalist ülkelerde, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış mevzilerinin tamamen geri alınması, bu ülkelerdeki “sosyal devlet” uygulamasının ortadan kaldırılması, ücretlerin aşağıya çekilmesi vb. en yoğun sömürü koşullarını yaratmak, **ikincisi**, yarı-sömürge-lerde, artık emperyalist ser-

mayenin dizginsiz sömürüsünün önünde engel haline gelen “ithal ikameci model” yerine, yarı-sömürge ekonomilerini, ÇUŞ'ların, (Çok Uluslu Şirket) uluslararası finans sermayesinin dolaysız egemenliğine sokarak “dışa dönük model”e geçirelilik kazandırmak. Aslında bu “neo-liberal” saldırılarla ortaya çıkan durum; Lenin'in emperyalizmin kapitalizmin tekeli aşaması olduğu tespitiyle uyum halindedir. “Kapitalizmin küçük tefeci sermayesiyle başlayan genişlemesi; dev boyutlara ulaşmış tefeci sermayesiyle tamamlanıyor.”

Bugün “küreselleşme” karşıtlığıyla yükselen hareket aslında kapitalist-emperyalist sermayenin hiç olmadığı kadar asalak, çürüten, can çekişen karakterinin, sadece işçi sınıfına değil, ortaya çıkardığı sonuçlar itibarıyla tüm insanlığı etkileme nedeniyle, buna karşı gösterilen tepkilerden oluşmaktadır. Kısacası “küreselleşme” karşıtı gösterilen tepkiler, kapitalist-emperyalist sistemin kendi gerçek yüzünü göstermesiyle birlikte ortaya çıkardığı sonuçlara karşı gösterilen tepkilerin bir ifadesidir. Bu durumun yani sonuçlardan hareketle gösterilen tepkinin; ister istemez “küreselleşme” karşıtı hareketin bünyesine de yansıtıldığını görmekteyiz. Küreselleşme karşıtı gösterilerde de görüldüğü gibi, eylemliliklere katılan pek çok irili ufaklı grubun; sadece kendilerini ilgilendiren yönüyle “küreselleşme”ye karşı çıkmaları bu hatalı kavrayışın bir sonucudur. Oysa ki yapılması gereken, tek tek her alanda yaşanan sorunların esas kaynağının kapitalist-emperyalist sistemin ta kendisi olduğu ve bu yüzden asıl yönelinmesi gereken hedefin de bu olması gerçeğinin kavranmasıdır. “Küreselleşme” karşıtı eylemlerde yer alan, irili-ufaklı pekçok grup, çevre ve örgütlere rastlamaktayız. Bu yapılanma-

ların kendilerini ifade edişinin bir yansıması olan; kendilerini isimlendirmelerinden bile yola çıkarsak bu gerçekliği rahat bir şekilde görürüz. Bu durum bize bizlere, aslında bu grup, çevre ve örgütlerin nasıl bir şekillenme içerisinde olduğunu; hedef ve amaçlarının, emperyalizmin yarattığı sonuçlara karşı gevşek bir tarzda, bir tepkisellik üzerinden örgütlendiğini göstermektedir. Bir yandan Sivil Toplum Kuruluşları'na (STK) uzanan bu tepki hareketleri, diğer yandan ise, 5 ile 20 kişi arasında değişen küçük grupçuklara kadar uzanmaktadır. Protestocu gruplar arasında, “**Araba Parçalayıcıları**, Red Peppers (Kırmızı Biberler), **Ya Basta** (Yeter Artık), **Proje İnterkonti** (Kıtalararası Proje), **Ruchus Society** (Kargaşa Topluluğu)” gibi gruplar bulunmaktadır. Belki de örgütlenme tarzı ve yaklaşımı ile bu gruplara iyi bir örnek olarak verebileceğimiz, bir merkezi olmayan, lideri olmayan, internet üzerinden örgütlenen **Reclaim The Streets** (Sokakları Geri Alalım) grubudur. Daha da somutlarsak:

Küreselleşme karşıtı hareketlere iyi bir örnek olarak verebileceğimiz; Küreselleşme karşıtı hareketlerde en önemli güç olarak ortaya çıkan sivil toplum örgütlerinden biri **ATTAC** (Hakların çıkarları için Finans Transaksiyonlarının vergilendirilmesinin birliği)dir. Bu örgüt, uluslararası alanda örgütlenen ve 38.000 kadar üyesi olan kurumdur. Bu kurumun üyeleri, özellikle Yeşillerin belli kolları ve sendikaların belli kollarına kadar uzanmaktadır. 1998'den bu yana küreselleşme karşıtı eylemlerde yer alan ATTAC, özellikle sermayenin (tekellerin) gelinen süreçte merkezileşmesinin Dünya halklarının yoksullaşması pahasına olmasını eleştirmesine rağmen, çözüm noktası olarak devletleri bu tekelere müdahalesini ve

kar oranlarının kısıtlanarak daha fazla vergilendirme biçimiyle halkların refah düzeylerinin ve sosyal haklarının geliştirilerek sürdürülmesini savunmakta, sermayenin fütursuzca saldırılarını ve sömürülerini geriletebilmek için demokratik bir kontrolün kitlelerin eylemleriyle sürdürülmesinden yana. Bunun için de tüm dünyada devletlerin bu tarz sivil toplum örgütleriyle birlikte hareket etmelerini, bunun için sivil toplum örgüt temsilcileriyle, devlet temsilcilerinin varolan gelişmeler üzerine birlikte hareket etme ortamını yakalaması gerektiğini, bunun başarılması halinde globalizm karşıtı alternatiflerin yaratılabileceğini savunmaktadır.

Devamla; ATTAC, kendisini iki ana noktada ortaya koymaya çalışıyor. Birincisini ekonominin insanlara hizmet etmesi olarak belirliyor. İkincisini ise adalet, demokrasi ve ekolojik gelişmelere bağlı yeni uygulamalar olarak belirtiyor. ATTAC'ın bu belirlemeleri son on yıllık kapitalist emperyalist sistemin işçi sınıfına ve ezilen halklara yönelik saldırısının sonuçlarından gelişen baskının, şiddetin, yoksulluğun ve açlığın sonuçlarından hareketle ortaya çıkmakta, “başka bir dünya mümkündür” diyen ATTAC var olan kapitalist emperyalist sistemin hüküm sürdüğü bir dünyada reformlarla, belli ölçülerde vergilendirmelerle, küresel saldırıların ve adaletsizliğin önüne geçilerek demokratik, adaletli bir dünyanın yaratılacağını düşünmekte. Bu politika, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, dünyanın birçok ülkesinde emperyalist sisteme karşı halkların verdiği bağımsızlık ve devrim mücadelesine alternatif olarak sosyal demokratların sunduğu önerilerin bir versiyonu olarak devam ettirilmekte. Ekonominin insanlara hizmet etmesini savunan bir anlayış, bizce eko-

nominin insanlığa hizmet etmeyen yönünün temeli olan toplumsal üretimle özel mülkiyet arasındaki çelişkiyi görerek mümkün olacak başka bir dünyanın toplumsal üretimle toplumsal mülkiyete geçiş gerçekliği için mücadele ederek medyanı, politikayı, kitleleri bu hedefe ulaşmak için mücadele etmelidir. Bundan hareketle adalet ve demokrasiyi (devleti) bu ekonomik gelişmeler üzerinde eşitlikler gerçekliği üzerine oturtmak için çalışır. Aksisi, varolan dünyanın savunulması olacaktır. ATTAC, tam tersi varolan kapitalist ekonominin devamından bunun üzerinde oluşmuş devletlerin devamından yana görünen politik tavırlarıyla bizim başka bir politikaya ihtiyacımız var sözleri, dünya gerçekliği olarak ortada olan kapitalist emperyalist sistemin daha fazla kar hırsı ve dünyaya hakim olma hegemonyası devam ettiği müddetçe sermayenin denetlenerek daha fazla vergiye tabi tutularak sorunların çözüleceği anlayışı, sermayenin Küreselleşme gerçekliğini kavramayan anlayıştır.

Bu gruplar, “Küreselleşme”nin insani olmayan ve çevre bozucu sonuçlarına karşı, belli bir örgüt düşüncesi ile hareket etmeyen; Troçkistler, anarşistler gibi her türlü Marksizm düşmanı akımın kendisini ifade ettiği, belli bir örgüt disiplini ile hareket etmeyen, çevre, kadın ve eşcinsel haklarına sahip çıkan, bir yandan Marksizmden etkilenen, öte yandan kimi dinsel motifler de taşıyan; irili ufaklı pek çok grup, çevre ve örgütten oluşmaktadır. Hiç kuşkusuz ki bu “küreselleşme” karşıtı hareket içinde, ‘küreselleşme’ ile emperyalizmin eş zamanlı olduğu, “Küreselleşme”nin aslında emperyalizmin gerçek yüzü olduğunu ifade eden ve esas olarak emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleyi ön plana çıkaran gruplar,

devrimci örgüt ve partiler de, Marksist-Leninist-Maoist'ler de bulunmaktadır. "Küreselleşme" karşıtı hareket içerisinde var olan bu gerçeklik, "Küreselleşme" karşıtı hareketin eğer doğru taktik yaklaşımlar sergilenenirse, direkt olarak anti-emperyalist, anti-kapitalist kitlesel bir mücadeleye evrilmesinin koşullarını da içerisinde barındırmaktadır. Tam da varolan bu gerçeklik yüzünden, Fransız İşverenler Konfederasyonu Başkanı'nın "Artık gerçek bir anti-kapitalist siyasal-toplumsal hareketin karşılarında olduğunu patronlar bilmek ve ona göre davranmak zorundadırlar" ifadesinde bulunmaya başladığına tanık olmaktadır. Ancak önemle altını çizmek gerekir ki, sözünü ettiğimiz devrimci örgüt ve partiler ve özelde de Maoistler; "Küreselleşme" karşıtı bu hareketleri, bir tepkisellik hareketinden çıkarıp gerçek hedefine yönelmek zorundadırlar. Bunu gerçekleştirebildikleri oranda, Fransız emperyalist haydutlarının sözcüsünün dile getirdiği "tehlike" gerçek hedefine yönelecektir. "Küreselleşme" karşıtı bu hareketin en büyük zaafı; bir yanı sıra STK'ların, diğer yanı sıra salt "Küreselleşme"nin sonuçlarına tepki gösteren, iktidar perspektifi olmayan ve bu anlamıyla gerçek bir örgütlenme yapısına sahip olmayan grupların gösterdikleri tepkilerin, bir saman alevi gibi yanıp sönmeyişinin koşulunu her an içlerinde barındırmalarıdır. Bu gerçeklik görülmelidir. Öte yandan tam da bu gerçeklik üzerinden, "Küreselleşme" karşıtı hareketin karşısında, emperyalist haydutların sözcülerinden biri olan Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn oldukça rahat konuşabilmektedir. "Bu bizim bulunduğumuz duvarların arkasında genç insanlar küreselleşmeye karşı gösteri yapıyorlar. Derinden inanıyorum ki birçoğu meşru sorular yönelti-

yor ve yeni kuşakların yoksullukla savaşımlarını benimsiyor, onların tutkularını ve sorgulamalarını paylaşıyorum. Eğer dünya nüfusunun yüzde 20'si gelirin yüzde 80'ini alıyorsa bunda bir yanlışlık olmalı." Bu sözleriyle; DB Başkanı bir yanı sıra varolan tepkileri azaltmayı hedeflerken, diğer yandan, "Küreselleşme" karşıtı bu hareketin içerisinde sözünü ettiğimiz zaaflı duruşa hitap etmektedir. Hem bu, iktidar perspektifi olmayan, belli bir disiplinle hareket etmeyen grupların tepkilerini manipüle etmek, hem de kendisince manevra yaparak, bu gücü kendi arkasına yedeklemek istemektedir. Emperyalist haydutların çıkar dalaşları, kendi emperyalist kurumlarının içerisinde de sürmektedir. Son yaşanan gelişmelerle; Avrupa Birliği'ni oluşturan emperyalist haydutlar IMF ve DB içerisinde daha önceden dile getirdikleri reform taleplerini, "Küreselleşme" karşıtı bu hareketi de arkalarına alarak güçlendirmek için kullanılmaktadırlar.

"Küreselleşme" karşıtı gösterilerde ortaya çıkan bir gerçekliğe daha işaret etmek gerekir. **Dünya genelinde özellikle kapitalist-emperyalist ülkelerde yaşanan gösterilerde yeterince işçi katılımı görülmektedir.** Bu durum ABD'nin Seattle kentinde yapılan gösterilerde %60 oranında işçi katılımıyla farklılık arzetsede de; Washington'daki gösterilerde işçi katılımı düşmüş ancak yine de işçi sınıfının etkisiyle anti-kapitalist söylemler ağırlıklı olarak kullanılmıştı. Son olarak gerek İtalya'nın Cenova şehrinde ve gerekse de İspanya'nın Barcelona şehrinde gerçekleştirilen eylemlerde, işçi sınıfı etkisini ve gücünü hissettirmiştir. Küreselleşme karşıtı hareket içerisinde işçi sınıfının ağırlıklı olarak yer alışı tek tek ülkelerde özellikle işçi örgütlerinin (sendikaların) taleplerine yansıtıla-

rak bütün eylemlerde IMF, Dünya Bankası, Dünya Ekonomik Forumu, G-8'leri hedef alan politik eylemlere dönüşmesini kolaylaştırdı. Ancak şu da bir gerçektir ki, özellikle küreselleşme karşıtı eylemler içerisinde, anti-kapitalist ve anti-emperyalist söylem daha çok devrimci örgüt ve partilerin bilinçli çabaları ile dillendirilmektedir.

Şunu da önemle vurgulamak gerekir. "Küreselleşme" karşıtı olarak gelişen bu hareket; sadece emperyalist-kapitalist merkezlerle sınırlı değil. Dünyanın pek çok bölgesinde, özellikle emperyalist-kapitalist haydutların, "neo-liberal" saldırılarını uygulayıcı konumda olan IMF, DB, WTO gibi emperyalist kurumlara yönelik, bu kurumların ekonomik reçetelerine yönelik net eylemlilikler yapılmaktadır. Hatta rahatlıkla iddia edebiliriz ki özellikle "neo-liberal" saldırınının direkt muhatabı olan yarı sömürge ülkelerdeki eylemlilikler; kendi içlerinde, kapitalist-emperyalist merkezlerde gelişen "Küreselleşme" karşıtı eylemliliklere göre daha bir netlik taşımaktadır. "Kahrolsun emperyalizm" sloganı ve "küreselleşme"yi yaratan esas neden daha bir bilince çıkarılmıştır. Bunun esas nedeni IMF ve DB reçeteleriyle yürütülen saldırıların, yarı-sömürge ülkelerde bütün toplumu çok şiddetli bir biçimde etkilemesidir. Bu ülkelerde çelişkiler daha keskindir. IMF ve DB reçeteleriyle, "yeni-den yapılandırma" adına başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk örgütsüzleştirilmeye çalışılmaktadır. İşçi sınıfı sendikalaştırılmaya, köylüler tarım reformuyla yoksulluğa, emekçi memurlar işten atılmaları ile işsizliğe itilmektedir. Bu durum özellikle yarı-sömürge ülkelerde işçi sınıfı ve halk hareketini diri tutmaktadır. Emperyalizme karşı mücadele için önemli olanaklar yaratan bu durum, aynı-

zamanda devrimci-komünist parti ve örgütlerin gelişimine de zemin sunmaktadır. “Neo-liberal” saldırının ikinci hedefi durumunda bulunan yarı-sömürge ülkelerde, “Küreselleşme”nin daha doğrusu emperyalizmin gerçek yüzünün daha rahat görülmesi, ona karşı harekete geçmeyi kolaylaştırmaktadır. Bunda yukarıda da değindiğimiz gibi IMF ve DB gibi emperyalist kurumların reçetelerinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik uygulamalarının net olarak, kendileri tarafından görülmesinin önemli bir payı bulunmaktadır. Emperyalist politikaların önemli uygulayıcıları durumunda bulunan IMF ve DB’nin esas işlevi, emperyalist haydutların çıkarlarını korumak ve karlarını artırmaktır. “Küresel-

simlerin sırtına yıkmak, devlet işletmelerinin bütününe özelleştirip, rekabete açmaktır.”

Bu durumun sonucunda örneğin emperyalizmin yarı-sömürgesi olan Türkiye’de ve genel olarak emperyalist politikalar sonucunda tüm dünyada kısacası şöyle bir tablo ile karşılaşmaktayız; bu tablonun yaratıcısı bizzat emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir:

-Türkiye’de her 6 kişiden 1’i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. -Her 5 kişiden 1’i çalışmak istediği halde iş bulamıyor, -Özelleştirilen yerlerde her 10 kişiden 7’si işini kaybetti. -En zengin 6.5 milyon kişi toplam gelirin % 40’ını, en fakir 5.6 milyon kişi ise %1. 8’ini kullanıyor. -Vergi

yarattığı sonuçlara karşı geliştirilen tepkilerde ifadesini bulan hareket içerisinde ikili bir yön bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, çeşitli Sivil Toplum Kuruluşları, her tür anlayıştan beslenen ama özünde burjuva ideolojisinden beslenen grup ve örgütler, ICFTU (Dünya Sendikalar Örgütü), ETUC (Avrupa Sendikalar Konfederasyonu) gibi “Küreselleşmenin sosyal kurumlarını” oluşturan ve “DTÖ’ne karşı çıkılmaz”, “Küreselleşmeye karşı çıkmamalıyız, içinde yer almalıyız,” diyen “işçi sendikaları” bulunmaktadır. Diğer yanda ise “Küreselleşme”nin ve doğal olarak sonuçlarının gerçek adresinin emperya-

Özellikle “neo-liberal” saldırının direkt muhatabı olan yarı sömürge ülkelerdeki eylemlilikler; kendi içlerinde, kapitalist-emperyalist merkezlerde gelişen “Küreselleşme” karşıtı eylemliliklere göre daha bir netlik taşımaktadır.

leşme” karşıtlarının eylemliliklerinde bu tür kurumları hedef olarak seçmesi ve toplantılarını engellemeye çalışması bu yönüyle anlaşılırdır. Örneğin IMF ve DB gibi kurumların esas işlevini, uzun yıllar Birleşmiş Milletler Kalkınma Planı (PNUD) bünyesinde çalışan iktisatçı Isabelle Grunberg şöyle özetliyor: “Ulusal planda herhangi bir ülkeye dayatılan reçetenin ilk hedefi ulusal ekonomiyi felç etmektir, ülkenin kapılarını yabancı sermayeye açmak için önce mevcut yasal engelleri kaldırmak gerekir, sosyal hakları rafa kaldırmak, gerekirse silip süpürmek gerekir. Kamu kuruluşlarını parçalamak, bu alanlara ayrılmış bütçeleri kısıtlamak, tarım ve diğer birçok sektöre ayrılmış devlet yardımlarını kesmek, vergi sistemini değiştirerek, zenginleri daha zengin yapan vergilerin yükünü yoksulların ve orta ke-

gelirlerinin yalnızca %14’ü büyük sermayeden, %73’ü ise emekçilerden tahsil ediliyor.

Yukarıda Türkiye açısından ortaya koyduğumuz bu çarpıcı tablo “**Küreselleşme Karşıtı Girişim**”in basına açıklamalarından alınmıştır. Bu tablo emperyalist-kapitalist sermayenin içinde yaşadığımız zaman diliminde, ülkemizi ve dünyayı nasıl bir duruma soktuğunun açık bir göstergesidir. Bu anlamıyla “Küreselleşme”ye karşı hem ülkemizde hem de dünyanın pek çok yerinde gerçekleştirilen gösteriler; bu gerçeklik üzerinden yükselmektedir.

KÜRESELLEŞME KARŞITLIĞI VE BİLİMSEL YÖNTEM

Görüleceği üzere “Küreselleşme” karşıtı olarak kendisini ifade eden, ancak emperyalist - kapitalizmin dünya üzerinde

list-kapitalist sistemin ta kendisi olduğuna işaret eden devrimci grup, örgüt, parti ve Maoistler bulunmaktadır. “Küreselleşme” karşıtı hareketi etkilemek ve gerçek hedefine yöneltebilmek için Maoist grup, örgüt ve partilere büyük bir görev düşmektedir. Verili koşullarda dünya üzerinde bu hareketi doğru hedefe yönlendirebilecek anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadeleyi yükseltebilecek en avantajlı ve buna aday güç Maoistlerdir. Maoistler, bu avantajlı durumlarını dünya üzerindeki diğer devrimci örgüt ve partilerle birlikte “Küreselleşme” karşıtı bu hareketin gerçek yönünü bulabilmesi ve içerisinde barındırdığı zaafı aşabilmesi için kullanmalıdır. Maoist partiler ve diğer devrimci parti ve örgütler; faaliyetlerine bu bilinç açıklığıyla yön vermelidirler. Bu bir yanı sıra Maoistlerin enternasyonal faaliyetleriyle ilgili bir durumdur. Maoistler özne şartların getirdiği sınırlamaları ve bu anla-

miyla “Küreselleşme” karşıtı harekete müdahaleyi merkezi olarak yerine getiremeseler bile, bir yandan dünya çapında var olan bu harekete müdahale edip, öte yandan bu pratik içerisinde merkezileşmelerini daha sağlıklı yürütebilirler. Bu durum Maoist güçlerin hem merkezileşmesini hızlandıracak hem de “Küreselleşme” karşıtı hareketin, gerçek hedefini; anti-

hareketi alması gereken yine çalışmanın koşullarını fazlasıyla yansıtmıştır. Bu tarzın da olumlu bir yansıma yarattığı görülmektedir. Bu faaliyetin olumlu özellikleri bulunmakla birlikte, aynı zamanda önemli kabul edeceğimiz eksiklikleri de bulunmaktadır. Bu eksiklikler giderilmeden enternasyonal faaliyetin olumluluklarının gelişmesi ve hatta devamı müm-

de görece bütünlüklü hareket ettiği, bu bütünlüğün halklar üzerinde, devrimci fikirler üzerinde bir basınç yarattığı günümüzde proleter enternasyonalizmi ete, kemiğe büründürmek, emperyalizmin yalan ve aldatmalarına yanıt olabilmek, komünizm ve devrimci fikirler üzerinde birlikler yaratmak önem kazanmaktadır. Bu sorumluluğun yerine getirilebilmesi için ilkin Maoist Partilerle ilişkilerin güçlendirilmesi, Maoist birliğin dağılık ve hatta olumsuz yapısının giderilmesi gerekmektedir. Amaç sadece, örgütsel bir birlik yakalamak değil, mevcut emperyalist egemenliğe karşı güçlü bir politik hareket ve bu politik hareketin bünyesinde etkin bir örgütlülük yaratmaktır. Bunun da yolu mümkün olduğunca bir araya gelmek, birlikteliği süreklileştirmek, hedefli ve planlı çalışmalara girişmek, birlikteliğin çeperini çekirdeği koruyup güçlendirerek geliştirmekten geçiyor. Küçük ve faydacı amaçlar değil büyük hedefler koymak gerekmektedir. Bu bakış açısı içinde ilk görev Komünist Partilerle ilişkileri hızla güçlendirmektir. Bunun devamı olarak ikinci görev Uluslararası Komünist Hareketin önündeki engelleri açığa çıkartıp, tavizsiz mücadele ile bu engelleri yıkmaktır. Üçüncü olarak, Uluslararası Komünist Hareketin etkin hale gelmesini sağlamak gerekir. Uluslararası Komünist birlikler kurmak bugün çok daha önem kazanmaktadır.

Komünistler sadece kendilerini örgütlemekle yetinemezler. Emperyalist burjuvazinin saldırıları ve sonuçlarının emek cephesine yansımaları ortadadır. Dolayısıyla emperyalizme karşı olan mücadeleyi daha da güçlendirmek, büyütmek ve nitelikli hale getirmek, Marksist-Leninist-Maoist politikayı bu cephede iktidara taşımak da bir o kadar önemli. Bu, hem bu

emperyalist, anti-kapitalist yönünü bulmasına olanak tanıyacaktır.

Önemle altını çizmek gerekir ki Maoistler açısından “Küreselleşme” karşıtı hareket içerisinde ya da daha kapsamlı ve genel olarak enternasyonal faaliyette dar ve kendiliğinden bir faaliyet yerini, görece daha planlı ve hedefli bir faaliyete bırakmış durumdadır. Bu küreselleşme karşıtı harekete bilimsel bir yöntemle müdahalenin ve

kün olmayacaktır. Oysa, atılan adımların güçlendirilmesi, enternasyonal bilincin geliştirilmesi, Maoistlerin bu faaliyet aracılığıyla uluslararası görevlerini yerine getirmesi komünist olmanın bir gereğidir. Sorumluluklarımızı kavramalı ve eksikliklerle mücadelemizi faaliyetimizin geliştirilmesi yönünde etkili kılmalıyız.

Uluslararası düzeyde komünist hareketin önünde önemli meseleler bulunmaktadır. Emperyalizmin tüm dünya üzerin-

alandaki yaşanan yoğun ideolojik saflaşmalara doğru etkili müdahalelerde bulunarak ciddi kazanımlar sağlamak, hem de MLM güçlerin etrafında güçlü bir cephe oluşturarak bu güçleri daha nitelikli zemine çekmek için gereklidir. Yanısıra karşılıklı deneyimlerin ve edinilmiş bilginin paylaşılması ve devrim mücadelesine katılması görevini de yerine getirmenin daha güçlü koşulları yaratılmış olacaktır.

Amaç emperyalizme ve uşaklarına karşı halkları bilinçlendirmek, ayağa dikmek ve örgütlemek ise geniş kitle karakterli örgütlerin önemi büyüktür. Zaten günümüzde yerküreyi sarmalayan anti-IMF, platformuna ciddi ihtiyaç vardır. Bu nedenle Komünistlerin içerisinde yer aldığı böylesi geniş ve

nıklık ister. ILPS bir çatı örgütüdür. Bunun altında çok sayıda yeni faaliyet alanları, sektörler, meslek alanları örgütlenebilir. İşçi, köylü, gençlik, kadın, aydın, politik tutsaklar vb... alanların uluslararası düzeydeki örgütlenmesine gidilebilir.

Öyleyse müdahaleci olmak ve emperyalizme öldürücü darbeyi vuracak olan Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi proletarya ve ezilen halklarla buluşturmak gerekiyor. Bu görev yakıcı bir biçimde kendini dayatıyor. Her tipten burjuva ideolojisiyle çatışmak ve bilimi galip getirmek, emekçileri zafere taşıyan yolu açmak aciliyet arz ediyor. Bu yol devrimlerin yoludur. Bu yol halk savaşıdır.

Savaşı bütün alanlara yaymak, kavgayı sınırsız bir biçim-

Devrime “bomba” benzetmesi yapıyor, ezilenlerin öfkesinden söz ediyorlar. Türkçede “Aç köpek fırın deler/yıkar” diye bir atasözü vardır. Aç kimsenin, karnını doyurmak için gücünün yetmeyeceği sanılan engellerle çarpışıp, istediğini elde edeceğini vurgular. Moore ve Diouf, geldiğimiz aşamayı anlatıyor ve kırmızı alarm düğmesine basıyorlar.

Geç kalmışlardır. Geri dönülmez bir yoldayız. Tarihin çarkını geriye döndürmeye kimsenin gücü yetmedi ki, onların o “muhteşem” sistemlerinin gücü yetsin. Tarihin çöplüğünde, mezar taşı bile olmayan sayısız imparatorluklar yatıyor. Bugün “imparatorluk” payeleriyle parlatılan ABD emperyalizminin 11 Eylül’de Başkan Mao’nun “kağıttan kaplan” tepitini hatırlatırcasına yediği darbeler son derece anlamlıdır. Ancak daha anlamlısı ve esas önemlisi Filistin topraklarında yaşanıyor. Dünyanın en gelişmiş savaş makinesiyle yüklenen emperyalist-siyonist ittifak, taş ve sapan karşısında yenilgi yaşıyor, Vietnam’ı hatırlıyor.

Cenin’de, Nablus’ta bir halk direniş destanı yazılıyor. Emperyalizmin nasıl dize getirileceğini Filistinli çocuklar öğretiyor. Nepal’de iktidara yürüyen yoldaşlarımız, Türkiye hapishanelerinde F tipi tecrit terörüne karşı sürdürülen direnişin bayrağını taşıyor.

En son eylemler ve direnişlerin en kitlesel olması önemlidir. Barselona’daki (16.03.02) küreselleşme karşıtı son gösterilerin ilk kez yarım milyonu aşması, İtalyan işçi sınıfının (23.03.02) iki milyonu aşkın bir güç oluşturması, ABD caddelelerini (21.04.02) dolduran Filistin’e destek göstericilerinin yüzbinlerle ifade edilmesi, “kıyamet” in asıl belirtileridir.

**Kıyameti yakınlaştıralım!
Yüklenelim! Kazanalım!**

Cenin’de, Nablus’ta bir halk direniş destanı yazılıyor. Emperyalizmin nasıl dize getirileceğini Filistinli çocuklar öğretiyor. Nepal’de iktidara yürüyen yoldaşlarımız, Türkiye hapishanelerinde F tipi tecrit terörüne karşı sürdürülen direnişin bayrağını taşıyor.

güçlü bir cephenin oluşturulmasının DB, anti-küreselleşme vb mücadelelere bakıldığında bu gibi platformun önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Bu anlamıyla Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS), daha kuruluş aşamasında olmasına rağmen dünya halklar cephesinde büyük heyecan yaratmıştır. Şimdi görev bunu hem nicel hem de nitel olarak daha ileri safhalara taşımak, halkın umudunu düşmanın korkusunu büyütme. Ama bu hedefe ulaşmak bilinçli ve örgütlü emek ister. Yoğunlaşma ve derinleşme, planlı ve programlı çalışma ister. Stratejik hedeften sapmadan her aşamaya uygun siyasal taktik, yerine göre esneklik ve siyasal uya-

de körüklemek, mücadeleyi alabilmesine yükseltmek göreviyle karşı karşıyayız. Emperyalist burjuvazi topyekün bir seferberlik halindedir. Tarihi fırsatı kullandırmamak için tüm cepyelerden var gücüyle yükleniyor. Zayıfladığının farkındadır. Devrimlerin eşikte olduğunu görüyor. Ezilenlerin solğunu hissediyor. Barbarlaşması, daha saldırganlaşması ve kendi yasalarını tanımaz haline gelmesi bundandır. Kartlarını açık oynaması, kaybetme riski büyüdüğüdür.

DTÖ (WTO) Başkanı Michael Moore, (22.03.02), “Yoksulluk, özgürlüğün tam kalbindeki saatli bombadır” derken, FAO Genel Müdürü Jacques Diouf, “Aç insan, sinirli insandır” diye açıklama yapıyordu.

“Lal Salam Comrades”-5

“Değişik KP’lerin, kardeş partilerin deney ve tecrübelerini almalı ve onlardan öğrenmeliyiz. Buna kesinlikle çok ihtiyacımız var. Ancak bu deneyimleri alırken kesinlikle mekanikliğe düşmemeliyiz. ‘Orda olmuştusa burada da olur’ mantığıyla düşünmeyelim. Objektif koşulları, subjektif faktörleri doğru tahlil edelim. O ülkenin koşulları ile kendi ülke koşullarımızı doğru tahlil edelim. Çünkü her ülkenin ekonomik ve sosyal gelişmişlik düzeyinde, siyasal güçlerin gelişmişlik seviyesinde, halkın durumu ve çelişkilerinde... farklılıklar vardır...”

GÜNDEMLER; PARTİ PROGRAMI VE PARTİ TÜZÜĞÜ;

Dün gündüz hava en aşağı 35 derece sıcak iken bugün, kapalı ve şiddetli bir rüzgar var.

Kongre tartışmalarını detaylı vermekten, hangi delegelerin veya eyaletlerin veya MK üyelerinin duruşlarının ne olduğunu açıklamaktan çok, o gündemde ileri çıkan noktaları ve önemli farklılıkları genel düzeyde belirtmekle ve genel sonucu vermekle yetineceğim. Dolayısıyla detaya girmeyip sadece, ilgili gündemin ana noktalarını ve sonuçlarını vereceğim.

İlk siyasal gündem parti programı. Bu gündemi yoldaş Prasad açıyor. Yoldaş, bu gündemin parti açısından önemine ve bu gündeme dair alt konferanslardan gelen düşünce, görüş ve önergelere değiniyor. Bunlardan bazılarını kabul edip taslağa eklediklerini, (örneğin çağ tespiti, temel ve baş çelişki, işçi sınıfının devrimdeki rolü, azınlıklar, kabile ve özel gruplar (da-

lit gibi), komprador bürokratik burjuvazi...) bazılarını ise kabul etmediklerini söylüyor. Tabi ki nedenlerini de açıklarak.

Prasad yoldaş Hintçe konuşuyor. Ama ne Hintçe! Hintçe konuşan yoldaşlar arasında en kolay Prasad yoldaş anladığımı burada belirtmeliyim. O konuşurken bana asla tercüman gerekmiyor. Oturumlar süresince yoldaşın Hintçe’sinden belli örnekler vererek kongreye renklilik katıyorum. Bu örneklere herkes ama, en başta da Nepalli yoldaş gülmekten kırılıyor. İşte Prasad yoldaşın Hintçe konuşmasından bir demet.

PROBLEM RESOLVE KIRNA-HEYE. (problemin çözümü var)

DISCUSSION NAHİ-HEYE, LEKIN AMANDMENTS HEYE. (tartışma yok fakat eklemeler var)

POWER ESTABLISH KIRNA-HEYE. (iktidar kurma var)

SAHİ NAHİ-HEYE, ZARURİ NAHİ-HEYE (gerçek

değil, zorunlu değil)

PARTİYİ MA CORRECT LİNE HEYE (partimizin doğru çizgisi var)

RİGH T DEVIATION NAHİ-HEYE, LEKİN RİGH T TREND HEYE (sağ sapma yok fakat sağ yönelim var) ...

Parti programı gündemi, iki buçuk gün sürüyor. Çok ciddi tartışmalar yaşanıyor. Tartışma ve çatışmalar esas olarak şu konularda merkezileşiyor.

1- Ülkede başlıca çelişmeler arasına; *Hindistan komprador bürokratik burjuvazisi (KBB) ile geniş halk yığınları arasındaki çelişmenin eklenmesi*. Bu çelişme, birlik öncesi Parti Birliği'nin programında varmış. Ancak birlik yapınca HS'nin yaklaşımı kabul edilmiş. Halk Savaşı'nın programında ise bu çelişme başlıca çelişmeler arasında bulunmuyor. Bugüne kadar Hindistan KBB'si güçsüz, zayıf ve etkisiz değerlendirilmiş. Emperyalizmin uşağı, oyuncağı olarak görülmüş.

Bu çelişmenin programda yer almasını isteyenler, emperyalizmin uşağı ve oyuncağı olmasına rağmen KBB'nin, Hindistan'da hem üretim hem de yönetim düzeyinde bir ağırlığının olduğunu dolayısıyla, Hint yayılcı siyasetinin bu sınıfın ürünü olduğunu belirtiyorlar.

Güç dengeleri birbirine çok yakın. Oylama sonucunda, iki oy farkla; KBB ile geniş halk yığınları arasındaki çelişme, başlıca çelişmeler arasına giriyor. Böylelikle Hindistan toplu-munda beş başlıca çelişme oluyor. Bunlar;

a) Feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişme (baş çelişki),

b) Emperyalizm ile Hindistan halkı arasındaki çelişme,

c) Komprador bürokratik burjuvazi ile geniş halk yığınları arasındaki çelişme,

d) Emek ile sermaye arasındaki çelişme,

e) Egemen sınıfların kendi arasındaki çelişme.

2- Çağ tespiti konusu, kardeş partinin problemlendiği konular arasında yer alıyor. Bugüne kadar genel anlamda “*emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği*” ni benimsemişler. Bu görüşün devamından yana olanlar, çağın karakterinin belirlenmesinin önemli olduğunu, Lenin'inde çağı emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin zaferinden bahsettiğini, yanısıra Mao'nun da bunu kabul ettiğini, bu tespitin Lin Piao ile bir alakasının bulunmadığını aksine, 1957'de 81 partinin ortak açıklamasında yer aldığını, hem Mao hem de Kruşçev'in imzalarının bulunduğunu, yaşadığımız çağın genel karakterinin emperyalizmin çöküşü doğru, sosyalizmin ise zafere doğru ilerlediğini... belirtiyorlar.

Bir kesim ise yukarıdaki belirlemenin silinip, yerine “*çağımızın büyük ayaklanmalar ve proleter devrimler çağı olduğu, birçok yükselme ve alçalmalara rağmen proletarya, kapitalist sistemi yıkarak kendi misyonunu oynayacak, sosyalizmi kuracaktır*” konulmasını istiyor.

Hem önceki tespitin silinmesi hem de, sonradan önerilen tespitin kabul edilmemesini savunanlar ise çağın, “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” olduğunu savunarak görüşlerini şu çerçevede dile getiriyorlar: “Her şeyden önce partimiz 1970 yılından bu yana çok gelişmeler sağladı, bu görülmelidir. Partimiz ideolojik hattını, teorik seviyesini sürekli geliştirerek, yanlış ve hatalı anlayışla-

rından arınarak bugüne, Maoizm düzeyine geldi. Artık sorunları geçmişin yanlışlarına takılarak değil, MLM düzeyinde ele almalıyız.

Burada sorun, yaşadığımız çağın temel özelliğini doğru tespit etme sorunudur. Eski söylem hem bilimsel değil, hem de ciddi bir abartı vardır. Dünyada devrimci durumun iyi olduğu kesin; ancak bu, devrimci durumu devrime taşıyacak devrimin subjektif güçlerinin durumunun da bu düzeyde olduğu anlamına gelmez. Bu yanlış sadece belirleme düzeyinde kalmaz, siyasal taktiklerimize yansır.

Dolayısıyla “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” çağa ilişkin temel belirlemeyi, temel özellikleri, temel yönelimi ve çağın temel karakteristiğini veriyor. Bu belirleme kapitalizmin parazit, çürüme ve çöküş içinde olduğu, buna karşılık proleter devrimlerin gündemde olduğunu anlatmaktadır. Bu, sürecin uzun ve sancılı olacağını, zaferlerin, yenilgilerin ve gerilemelerin olacağını anlatır. Lenin'in çağ ve emperyalizm tespiti, süreci ve sürecin temel özelliklerini anlatmaya yeterlidir. Fazladan açıklamaya, eklemelere gerek yoktur” diyorlar.

Yoğun tartışmalar sonucu, beş oy farkla çağın “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” tespiti kabul ediliyor.

3- Hindistan Komünist Partisi'nin (HKP) 1952'de revizyonist olup olmadığı tartışması. Bu tartışma, aynı zamanda HKP(ML)HS'nin Hindistan devrimci hareket tarihinde hangi mirası sahiplendiğini ortaya çıkarıyor. HKP'nin 1952'de nasıl bir niteliğe sahip olduğu konusunda bugüne kadar bir belirleme, açıklama yoktur. Dolayısıyla kafalar henüz net değil.

1952'de HKP devrimciydi

diyenler şunları ileri sürüyor. “HKP, 1964 yılına kadar revizyonist değil, sağ-oportünist önderlikli devrimci bir partiydi. Önderlik bir bütün olarak sağ-oportünist olmuştu. Bu önderlik 1947-50 yıllarında kuzey Telangana’daki köylülerin silahlı ayaklanmasına ihanet etti. Parlamentarist bir hat izledi. Ancak 1964 yılına kadar bu parti içinde devrimciler vardı. Devrimciler iktidarda değildi ama ciddi bir mücadele veriyorlardı. Eğer HKP’nin 1952’de revizyonist bir parti olduğunu söylüyorsak, bu kongrenin 9. kongre olmaması lazım. Neden revizyonist bir partinin mirasını üstleniyoruz?”

1952’den sonra HKP’nin revizyonist olduğunu savunanlar ise görüşlerini şu çerçevede dile getiriyorlar. “Revizyonizm 1952’de yönetimi eline geçirdi. Bu gelişmeyle birlikte parti, devrimci özelliğini kaybederek revizyonist bir nitelik aldı. Bir revizyonist partide devrimciler olabilir. Soruna diyalektik yaklaşmalı, HKP içinde bu dönemden sonra da devrimciler vardı ama yönetimde olan devrimciler değildi. Partinin çizgisini, stratejisini, siyasetini belirleyenler devrimciler değil revizyonistlerdi. 7. kongrede devrimciler ciddi mücadele yürüttüler ama kaybettiler.

Dolayısıyla biz HKP kongresi ve önderliğinin mirasçısı değil, HKP içindeki devrimcilerin temsilcileriyiz ve bugün, burada onların geleneğini, mirasını temsil ediyoruz. 1970’te Ç.Mazumdar önderliğinde düzenlenen HKP(ML) 1. kongresinde, 8. kongre parantez içinde belirtilmişti. Partimiz açısından bu kongre, 2. kongredir. Çünkü biz Ç. Mazumdar önderlikli HKP(ML)’nin temsilcileriyiz. Aynı zamanda Hindistan devrimci geleneğinin de mirasçıları durumdayız. Bu yönüyle de bu

kongre, 9. kongre olma özelliğini taşıyor. Ancak 9 parantez içinde belirtilmesi lazım.”

Tartışmalardan sonra, 1952 ve sonrası HKP’nin nasıl bir nitelikte olduğu oylamaya sunuluyor. Ezici bir ağırlıkla HKP’nin 1952 sonrası revizyonist bir parti olduğuna karar veriliyor.

4- İşçi sınıfının rolü üzerine: Programda, işçi sınıfının devrimdeki öncü rolünün yeterince işlenmediği, bu nedenle parti saflarında işçi sınıfının devrimin ideolojik-siyasal öncüsü olduğu yönündeki bilincin zayıf kaldığı, bu durumun partinin işçi sınıfına yönelik faaliyetlerine yansdığı ve partinin işçi sınıfının sorunlarına zaman zaman uzak kaldığı belirtiliyor. Bu konuda ciddi bir tartışma yaşanmıyor. Çünkü kongre bir bütün olarak, yanlış ve hatalı yaklaşımın farkında. Delegeler işçi sınıfının devrimin öncü gücü olduğu, onun ideolojisi ve siyasetinin devrime önderlik edeceği, işçi-köylü temel ittifakının, birleşik cephenin... tümünün işçi sınıfının önderliğinde olacağını... detaylıca tartışıp sonuca ulaşıyorlar.

5- Programda halk savaşının daha açık ve anlaşılır olması gerektiği ele alınıyor. Hem genel olarak halk savaşının ne olduğu, stratejik temel özellikleri hem de, ülkemizde alacağı somut biçimi (eyalet ve bölgeler arası dengesizliğin büyük olması, gelişimin dengesiz ve eşitsiz olması...) üzerine daha anlaşılır belirleme olmalıdır deniyor.

Kongrenin ilk üç günü hava, genelde serin ve rüzgarlı geçiyor. Tartışmalar, kulisler, hazırlıklar bayağı yoğun. Tüm delegeler arı gibi çalışıyor. Bilgisayar merkezi 24 saat açık. Ustaların bütün yazıları ve parti tarihi CD’lere yüklenip arşivlenmiş. Her birisinin birkaç kopya-

sı var. Dolayısıyla istendiği anda istenen konu, hatta ara başlıklar bile çok kısa sürede bulunabiliyor. Özellikle teorik konularda, herkes kendi anlayışına uygun, görüşünü destekleyen, güçlendiren alıntılar arıyor.

Bu kongre, kardeş partiyi bir çok noktada daha iyi ve nitelikli düzeye getirecek. Geçmişin yanlış anlayış ve bakış açılarını, muğlak ve hatalı duruşunu düzeltecek. Partiyi birçok konuda netleştirecek, ideolojik-teorik hattını berraklığa kavuşturacak. Bu kesin. Çünkü bunun güçlü işaretleri var. Öte yandan belli sıkıntılar da yok değil. Örneğin birlik kongresi olma özelliği, hala eskinin bir takım yanlış anlayışlarının bazı yoldaşlar üzerinde etkisini sürdürüyor olması gibi.

Kongrenin ilk sekiz gününde Siyasi Büro ile iki görüşme daha yapıyorum. Gündemler hakkında görüşlerimizi belirtiyorum. Oldukça yararlı geçiyor. Dananın kuyruğunun kopacağı gündemin esas olarak POR’un (Siyasal ve Örgütsel Rapor) olduğu söyleniyor. Çünkü bu gündeme dair önceden alternatif belgeler yayınlandı.

Kongrenin günlük oturumları şöyle. Günde iki kez (öğlen ve akşam yemeği) iki saatlik yemek arası, üç kez de (sabah, akşam, gece) 10-15 dakikalık çay molası veriliyor. Her molada, tartışmaya başlamadan önce 10 dakika kadar delegeler, Ganapaty ve Prasad yoldaşlar da dahil olmak üzere, konuşma kürsüsünde devrimci marşlar, türküler, şiirler okuyorlar.

Daha önceden belirttiğim gibi kültürel açıdan en fazla katkısını sunan batı-Bengal delegesi bir yoldaş oluyor. İkinci sırada Delhi-Haryana delegesi geliyor. Kongre oturumları süresince üç kez ben, üç kez de Nepal’li yoldaş kendi dilimizde marşlar

söylüyoruz.

Önceleri çekindiğinden ötürü sürekli beni marş söylemeye teşvik eden, öne süren Nepal’li yoldaş, sonradan çekingenliğini üzerinden atarak çok güzel devrimci türkü ve marşlar söylüyor. Ve böylelikle Nepal’li yoldaşın da önceden sanatla ilgilendiği ve ciddi bir deneyiminin olduğu açığa çıkıyor.

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM ZİNDABAD!

Kongrenin ikinci ana gündemi parti tüzüğü. Bu gündem 7 Mart gecesi başlıyor, 9 Mart öğlen, sonra eriyor. Bu gündemde en önemli tartışma Maoizm üzerine yapıyor. Maoizmi savunanların görüşleri şu çerçevede.

Partinin 1995’teki konferansta başkan Mao’nun ML’ye yaptığı nitel katkıları tartıştığını ve bunu MZD (Mao Zedung Düşüncesi) olarak formüle ettiğini; MZD’nin, ML’nin üçüncü ve yeni bir üst aşaması olarak kabul ettiklerini; Maoizm dememenin nedenini ise çağ tespitiyle açıklamadıklarını; bugün Mao’nun nitel katkılarını Maoizm olarak ifade etmenin daha doğru ve yerinde olduğunu çünkü, MZD’nin bu katkıları açıklamakta zayıf kaldığını belirtiyorlar.

Ayrıca kendilerinin bazı par-

terlerin dediği gibi, Maoizm diyen komünist, MZD diyenin ise komünist olmadığı belirlemesiyle hemfikir olmadıklarını, ayrıca dünyada ve Hindistan’da halk savaşının geçerli olduğunu savunan partilerin olduğunu, bunlarla da hemfikir olmadıklarını, yanısıra bazı partilerin ise “özellikle Maoizm” dedikleri, bu görüşe de katılmadıklarını, Maoist partiler arasında da belli farklılıkların olduğunu, parti olarak kendi farklılıklarını açıkça ortaya koymaları gerektiğini söylüyorlar.

“Biz sadece Maoizm demiyoruz. Enternasyonal proletaryanın bilimi bugün kendisini Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak ifade ediyor. Maoizm, ML’den ayrı ve ondan kopuk ap-ayrı bir süreç değil aksine, ML’nin devamı ve günümüzdeki aldığı düzeydir. UKH içinde ML’den kopuk sadece Maoizm’i kullanan “keskin Maocu”lar vardır. Bizim onlarla farklılıklarımız var. Bunu belirtmeliyiz” diyorlar.

Karşı görüşte yer alanlar ise; “biz bilimin ilerleyişine ve Maoizm’e inanıyoruz. Proletaryanın bilimi sosyal devrimler tarafından sürekli geliştirilir. Dolayısıyla Maoizm, ML’nin daha da geliştirilmiş halidir. Fakat Leninizmin yeni bir üst aşaması

değil. Mao’nun katkıları Lenin’in katkıları kadar değil, diyorlar.

Yapılan yoğun tartışmalar sonucu oylamaya gidiliyor. Ezici bir çoğunlukla Maoizm’in, ML’nin yeni ve bir üst aşaması olduğuna karar veriliyor.

Marksizm-Leninizm-Maoizm Zindabad! (Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm)

HEPİMİZE ÖRNEK BİR TARTIŞMA YÖNTEMİ;

Kongre oturumlarında çok ciddi tartışma ve ideolojik çatışmalar yaşandı. Ama bu öylesine olgun ve seviyeli oluyor ki, imrenmemek elde değil. Özellikle en stratejik konularda delegelerin birbirine zıt görüşlere sahip oldukları durumda dahi, sorunlar kesinlikle kişiselleştirilmiyor.

En can alıcı noktalarda bile delegeler görüşlerini belirtirken veya karşı görüşü çürütürlerken izledikleri yöntem, ne ses tonlarını daha da yükselterek birbirine bağırır şekilde konuşmaları, ne de ideolojik mücadeleyi bırakıp sorunu kişiselleştirmeleri oluyor. Aksine karşı düşüncenin ideolojik kökenlerini gün ışığına çıkarmak ve te-

En can alıcı noktalarda bile delegeler görüşlerini belirtirlerken veya karşı görüşü çürütürlerken izledikleri yöntem, ne ses tonlarını daha da yükselterek birbirine bağırır şekilde konuşmaları, ne de ideolojik mücadeleyi bırakıp sorunu kişiselleştirmeleri oluyor. Aksine karşı düşüncenin ideolojik kökenlerini gün ışığına çıkarmak ve teorik-felsefi temellerini ortaya sermek esas oluyor.

orik-felsefi temellerini ortaya sermek esas oluyor.

Doğrusunu söylemek ve itiraf etmek gerekirse, yoldaşlar, bize bu yönleriyle fazla benzemiyorlar. Özellikle Ortadoğu toplumlarında düşünceler arası tartışma ve çatışma genelde çok sert geçer. Bunun kendisine özgü bir takım coğrafik, tarihsel, kültürel, siyasal, dinsel temellerinin olduğunu biliyorum. Toplumdaki bu sosyolojik şekilleniş farklı düzeylerde siyasal partilere de (gerici veya devrimci) yansıyor.

Bu sertlik, çoğu zaman kişinin sahip olduğu siyasal düşüncelerle çatışma yerine, kişinin kendisiyle çatışmaya kadar götürüyor. Bu gibi durumlarda ses tonları yükselerek bağırma düzeyine varır, vücut dili karşı tarafın kişiliğini mahkum eder şekilde aktifleşir, tepkisel ve sinirli çıkışlara zemin açılarak karşı taraf neredeyse gözden çıkarılır...

Böylesi ortamda sorunların

kökenine inerek derinliğine tartışmak, yanlış ve zaaflı olanı gün ışığına çıkarmak, siyasal olgunlukla sorunları birbirine kavratmak, birbirini eğitip değiştirmek, dönüştürmek genelde zayıf kalır. Bu nedenle eleştirinin amaç ve hedefi geliştirici ve dönüştürücü olmaktan ziyade, yıkıcı ve dağıtıcı olmaya hizmet eder.

Bu atmosferde bazen ideolojik-siyasal olarak aynı safta olanlar bile karşıt saflara geçebiliyor, esas konuya geçmeden tali veya taktik noktalarda keskin ayrılıklar, örgütsel kopuşlar yaşanabiliyor. Bunu hem Türkiye ve T. Kürdistanı devrimci hareketinde hem de, partimizde görmek mümkün.

İşte Hindistan'lı yoldaşların bu konudaki duruşları bize, gerçekten örnek olacak nitelikte. Bu konudaki farklılığımızı hem Nepalli yoldaşla hem de, birçok delege yoldaşla konuşuyoruz. Özellikle daha yoğun ilişki içinde olduğum bazı delege yoldaşlara "bu aşırı mütevazi, sakin durumunuzla bizim ülke topraklarında ve devrimci hareket içinde varlığınızı sürdürmeniz çok zor, ezilirsiniz" diyerek takılıyorum.

Öyle ki iki MK üyesi yoldaş ile Nepal'li yoldaş yarı şakayla, kongre kürsüsünde her konuşanın yöntemine, ses tonuna bakarak bana, "bu yoldaş sizin partide veya genel olarak ülkenizin devrimci hareketinde varlığını sürdürebilir mi?" diye sormadan edemiyorlar. Bu yoldaşlarla birlikte bizim ülkenin sert coğrafik-sosyolojik-kültürel-siyasal yaşamına dayanabilecek ve uyum sağlayabilecek nitelikteki delege yoldaşların tespitini yapıyoruz. Bize uyum sağlayacak yoldaşların sayısı, ne yazık ki(!) yirmi'yi geçmiyor. Gülmekten kırılıyoruz.

Bahsi edilen yoldaşlar, kes-

kin ideolojik tartışmalarda bile, el-kol hareketine emir-kiplerinin görevini yüklemekten öylesine sakın, konuşmalarda öylesine saygılı ve mütevizdirler ki, bu manzara karşısında ben de dahil olmak üzere, partimizin ve ülkemizin diğer devrimci yapılarından insanlar, bu yoldaşların siyasal olgunluğu ve sakinliğinden kesinlikle rahatsızlık duyar.

Karikatürize olacak ama, bu tartışmalar bizim ülkenin devrimci, komünist hareketinde yaşanacak da kürsüye yumruklar vurulmayacak, mikrofon düşmeyecek, ses kısılmayacak, küsenler olmayacak... çok zor.

Bu şekillenişin bir parçası da ben olmama rağmen, Hindistan'lı yoldaşların sorunları tartışırken ve ideolojik olarak çatışırken izledikleri yöntemin, bizim yöntemimize kıyasla kesinlikle çok daha yapıcı, ikna edici, geliştirici ve kazanıcı olduğunu yaşayarak gördüm. En azından yanlış ile doğru arasında hatlar net şekilde ortaya çıkıyor. Duygu ve öfkeler susarken, konuşan teori ve siyaset oluyor.

Eksiklikler yok mu? Tabii ki var. Ama bu konuda örnek alınacak şeylerin çoğu ne yazık ki bizde değil, onlarda! Bize düşen de doğruları almak ve onlardan öğrenebilmek.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ;

8 Mart akşam yemeğinden sonra, Tarlagudem Şehitler Meydanında Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlanıyor. Guerilla Vani (Gerillanın Sesi) bugüne ilişkin özel bir sayı çıkarıyor. Meydanda kongre delegeleri ve en az 150 gerillanın yanısıra, 200 kadar da çevre köylerden gelen kabileler var. Her taraf kızıl bayraklarla, pankartlarla süslenmiş. Etkinlik süresince farklı

dillerde günün anlamına dair sloganlar atılıyor.

Etkinliği sunan ve ilk konuşmayı yapan kabile kökenli bir kadın komutan. Adı Radha. Yoldaş Radha 8 Mart'ın Hindistan'da nasıl ele alındığını, yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal yapıya sahip bir ülkede kadınların, çifte sömürü ve baskıya karşı sınıf mücadelesine atılmalarını önemine dikkat çekiyor.

Daha sonra sırasıyla söz alan Myna ve Vijeya yoldaşlar ise, 8 Mart'ın tarihsel önemi ve anlamı hakkında bilgiler vererek kadınların devrimci mücadelede, halk savaşında oynadığı büyük role, devrimin kadınlara sunduğu büyük özgürlüklere, birçok kadının evini, çocuklarını bırakarak mücadeleye katıldıklarını, mücadele içinde bilinçlendiklerini, özgürleştiklerini, büyük atılımlar gerçekleştirdiklerini... belirtiyorlar.

Nepal'li yoldaş ise, devrimci mücadelede kadının yeri ve Nepal silahlı mücadelesinin geliştirilmesinde kadınların oynadığı çok büyük rolü, özellikle de şehirde yaşayana göre çok daha geri olan kırsal alandaki kadınların mücadele içinde nasıl da inisiyatif alıp öne çıktıklarını, büyük değerler yarattığını... anlatıyor.

Akabinde söz sırası bana geliyor. Herkesi TKP/ML adına selamladıktan sonra, "Bizlerin sadece Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao'ları yoktur, aynı zamanda Clara Zetkin, Rosa Lüxemburg, Alexandra Kollontai, Chiang Ching'leri de vardır. Aynı şekilde Nirmala'ların, Padmaka'ların, Raddeka'ların, Barbara'ların, Meral'lerin, Ayfer'lerin... devrimci geleneğini temsil ediyoruz.

Sınıfsal ve cinsel sömürü ve baskıya karşı, kadın-erkek devrimciler olarak omuz omuza ve

rerek, devrimci mücadeleyi büyütmemiz gerektiğini, kadın olarak sizlerin mücadelede sadece erkek yoldaşlarınıza yardım eden, onlara destek veren yedek güçler olarak değil, aksine esas olarak mücadeleye aktif şekilde katılarak inisiyatif almanız ve harekete önderlik etmeyi hedeflemeniz gerekir..." diyorum.

Benden sonra MK üyesi bir yoldaş söz alarak, halk savaşı ve parti içinde kadının yeri ve önemi, geçmişte kadın sorununda sahip oldukları yanlış ve hatalı yaklaşımları, bunu nasıl aştıklarını, bu gelişme sonrası kadınların devrimci mücadelede, partide yarattığı büyük değerleri, kadın haklarını ele almada ve kadın sorununa yaklaşım sorununda revizyonist ve reformistlerle, burjuva ve feodallerle nitelik olarak çok ayrı yerde olduklarını; kadınların hem kendi kimlikleri için hem de devrimi ilerletmeleri için çok daha fazla sayıda mücadeleye katılmaları gerektiğini, halk savaşı açısından Bihar eyaletinde kadınların katılımının düşük olduğunu, bunu bir zaaf olarak tespit ettiklerini ve bu zaafı hızla aşmalarının zorunlu olduğunu... söylüyor.

Daha sonra yoldaş Myna bir daha söz alarak, "8 Mart gününde önemli bir çağrıda bulunmak istiyorum, PGA ve partide kadınların oranını hızla yükseltelim, halk savaşını yeni zirvelere taşıyalım" diyor.

Sıra kültürel etkinliklere geliyor. Müzik, tiyatro ve skeç grupları günün anlamına uygun çok güzel oyunlar sergiliyorlar. Gerilla dans grubunun yanı sıra, kabileler kendi eğlencelerinden, danslarından belli örnekler sergiliyor. Kabile danslarını izlerken, bazı delege yoldaşlar beni aniden oyuna itiyorlar. Hem kabileler hem de ben şaşırıp kalıyoruz. Çünkü her şey çok aniden oluyor. Çıkmak da olmu-

yor. En azından diyalog kurabileceğim birisi olsun diye, ben de en yakınımındaki yoldaşı, Dandakaranya eyalet sekreterini zorla getiriyorum.

Yoldaş tecrübeli ama çekingen. Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarıyor, pantolon paçalarını da diz kapağının üzerine çekiyoruz. Ayak bileklerimizde de değişik türden ziller, çınıraklar takıyoruz. Sonra ellerimize uzun sopalar alarak, kabileler ile peş peşe takılarak dans ediyoruz. Ayaklarımızı ve sopaları sert şekilde yere vurarak, ne anlama geldiğini bilmediğim tuhaf sesler çıkarıyoruz.

Dans eden kabileler arasında sadece biz ikimiz varız. Kabileler yarı çıplak ve yüzleri farklı görüntüde siyah-beyaz renge boyanmış. Çok sayıda ince ritimler olmadığı için danslarına ayak uydurmak, benim için fazla zor olmuyor. Ama dansı daha kavramadan aniden kabilelerle karşı karşıya gelip çarpışmam, bizi seyredenlerde büyük kahkahalara yol açıyor. Bir an çarpıştığım kişi elindeki sopayla kafama vuracak sandım, ama yanılmışım. Dansın bitiminde çarpıştığım yoldaşla birbirimize sarılıp özür diliyoruz.

8 Mart gecesi saat 11.30'dan sonra, başta iri taneler halinde dolu, sonra fırtına destekli kovadan boşanırcasına yağmur yağıyor. Ana grupta üstü kapalı en büyük yer bizde. Normal durumda dokuz kişinin yattığı ve kullandığı bu yerde şimdi, en az 50 kişi var. Bunların 30 kadarı kabile kökenli köylüler.

Dört tarafı açık yaylamızın iki tarafını, kasırgayla birlikte yağın yağmurdan biraz olsun korumak için küçük naylonlarla kapatmaya çalışıyoruz. Ama nafile. Hepimiz birbirimize sıkı sıkıya yapışarak, balık istifi uzanarak kasırğa ve gök gümbürtüleri eşliğinde bizi çok zor duru-

ma sokan yağmurdan korunmaya çalışıyoruz. Şimdi yoldaşlarla yer-altı sığınaklarının neden olmadığını konuşuyoruz.

Yağmur ancak sabaha karşı saat 3.30'da duruyor. Yağmurun etkisinin kesilmesiyle herkes dağılıyor. Sabah beş olmadan kalkıyoruz. Pek çok şey düzenden çıkmış, harabeye dönmüş. Kasırga ve sel birçok şeyi, eşyaları, erzağı silip süpürmüş. Sabah erkenden herkes çok yoğun bir çalışmaya başlıyor. Herkes kendi yerini, sorumluluk alanını düzeltmekle yükümlü.

Sabah kendi yerimizi düzenlemekle uğraşırken, dün gece çok şiddetli yağın yağmur ve kasırga üzerine aynı grupta olduğumuz kongre delegesi kadın yoldaşlara, özellikle de Caniki yoldaşa takılmadan edemiyorum. "Herhalde akşam anlattıklarınız yukarıdakinin öylesine zoruna gitti ki, 'o bile' sizi erkeklerle eşit görmeyerek taşmak, öfkesini kusmak zorunda kaldı..." diyorum.

Onlar da "akşam, parti ve orduda kadınların erkek yoldaşlara yedek olmaktan kurtulup daha fazla öne çıkmasını, hatta inisiyatif alıp önderliği hedeflemeleri gerektiğini söyleyen sendin. Yukarıdaki, olsa olsa senin söylediklerine öfkelenmiştir. Ama ceremesini sadece sen değil, sayende hepimiz çekiyoruz..." diyorlar.

KONGRENİN EN UZUN GÜNDEMİ: POR

9 Mart öğleden sonra, partinin geçmiş mücadelesini analiz eden; siyasal ve örgütsel değerlendirme (POR) gündemine geçiliyor. Bu gündem tam dokuz gün sürüyor. Siyasal tartışma ve ideolojik çatışmaların en şiddetlisi burada yaşanıyor. Burada esas olarak partinin geçmiş çizgisi, yani esas olarak halk savaşını nasıl kavrayıp nasıl pratiğe

uyguladığı, nerede yanlış nerede doğru yaptığı, ne tür sorunlarla karşılaştığı, bunları nasıl ele alıp aştığı... inceleniyor.

Hem Hindistan Komünist Hareketinin son yirmi yıllık tarihini yakından gözlemlemek hem de, halk savaşının deney ve tecrübelerini, sorunlarını, bunların nasıl ele alınıp giderildiğini... daha yakından görmek bakımından, bu gündeme daha fazla yer vermenin yararlı olacağı görüşündeyim. Bunu da, hem MK (çoğunluk) adına yapılan açıklamalara, ortaya konulan görüşlere hem de, başka delegelerin, özellikle de muhalif (partide sağ sapmanın olduğunu söyleyen) delegelerin düşüncelerine, genel düzeyde yer vererek yapacağım. Tabi ki hepsinin değil.

Delegeler, görüşlerini belirtirlerken çoğu zaman ustalardan bazen de diğer KP'lerin mücadele deneyimlerinden alıntılar veriyorlar. Fakat bu alıntıları o an tam alamadığım ve sonradan araştırıp bulmadığım için, burada yer vermeyeceğim. Sadece konunun anlaşılmasını sağlayacak ana noktaları vermekle yetineceğim. Okurlar, burada belirtilenlerin çok genel düzeyde bir özet olduğunu unutmamalı.

Delegeler hem halk savaşının genel mantığı ve stratejisini, hem de bu stratejiyi geçen 30 yıl içinde nasıl kavradıklarını ve eyalet veya bölgelerine nasıl uyguladıklarını açıklıyorlar. Yani konuşulanlar partinin bugünkü ideolojik-siyasal-örgütsel-askeri çizgisinden çok geçmiş çizgisi, politikası ve uygulamalarıdır. Bu gündemde Genel Sekreter de olsa, delegelerin isimlerini ve konumlarını vermeyeceğim. Konum açısından sadece, MK adına görüş belirten, toparlayan delege kavramını kullanacağım.

Gündem, **MK çoğunluk**

adına bir yoldaşın uzun konuşmasıyla açılıyor. En az beş saat sürüyor. Kardeş partinin halk savaşını nasıl ele aldığını, hangi dönemde hangi siyaseti ve taktiği benimseyip uyguladığını, hangi sorunlarla karşı karşıya kaldığını... kısacası bir tarihçe olması nedeniyle, söylediklerine biraz fazla yer vereceğim. Özetle şunları söylüyor.

"Bu gündemde geçmiş tarihimizi, iki partinin geçmişini değerlendireceğiz. Sorun, bu değerlendirmenin nasıl bir yöntemle ele alınacağıdır. Eksik ve yetersizliklerimiz mutlaka olacaktır. Bu taslağı halk savaşını geliştirmek, güçlendirmek ve üç önemli aracı (parti, ordu, cephe) sağlam inşa etme temelinde ele aldık.

Bu taslağa çok sayıda düşünce ve öneriler geldi. Bunların bir çoğunu taslağa ekleyip iyice geliştirdik. Ama bazı delege yoldaşlar, partinin bugüne kadarki çizgisini sağcı olarak değerlendirip kongreye alternatif bir belge sundular. Yalnızca bizim, MK olarak bu belgeye cevap niteliğinde yazdığımız kısa bir yazı var. Hepsiniz bu belgeleri okudunuz.

Tartışmalarımız geleceğe yön vermeli. Partiyi, orduyu geliştirmeye, güçlendirmeye hizmet etmelidir. İki çizgi mücadelesi yoluyla partimizi, çizgimizi ve savaşımızı güçlendirmeliyiz. Alternatif belgeyi sunan yoldaşlar, sol-maceracı bir çizgide duruyorlar. Bu konuşmamda daha çok sol-maceracı çizginin partimize nasıl zarar verip darbe vurduğunu açıklayacağım.

Kuşkusuz eksik ve yetersizliklerimiz, yanlışlarımız olmuştur. Ve halen de devam ediyor. Bunun olmadığını savunanlar ancak idealistlerdir. Bu yanlış, hata ve eksikliklerimizin hangi tarihsel süreçte nasıl ve nereden kaynaklandığını bilimsel bir şe-

kilde ele almamız gerekir. Subjektif davrandığımızda en küçük ve sıradan bir hata kocaman bir yanlış veya büyük bir yanlış küçük bir hata olarak değerlendirilebilir.

Subjektivizmden kurtulmazsak, partimizin devrimci çizgisini doğru ele alamayız. Bu yaklaşımla doğru

“Subjektif davrandığımızda en küçük ve sıradan bir hata kocaman bir yanlış veya büyük bir yanlış küçük bir hata olarak değerlendirilebilir.”

tah- lillere ulaşamayız. Dolayısıyla geçmişimizi bilimsel ve eleştirel bir yaklaşımla değerlendirmek durumundayız.

Tüm delege yoldaşlar hem hatalarımızı görmeli hem de, onu gidermeye yönelik ciddi çabalarımızı görmelidir. Bu gerçekleri görmeden ne tarihimizi doğru değerlendirir ne de, önderliğin eksik ve hatalarına karşı verdiği ve sürekli kendisini aşan çabalarını görebiliriz.

Parti çizgimiz, sol ve sağ çizgilere karşı kıyasıya bir mücadele vererek bugünlere geldi. Partimizin sağ bir çizgiyi izlediğini iddia eden yoldaşlar, bunun nedenini, partinin üs alanları kurmadığı ve çabuk zaferler kazanmadığıyla eleştiriyorlar. Aynı zamanda parti gelişiminin iyi olmadığını söylüyorlar. Bu yoldaşların tavrı küçük-burjuva aceleci ve kısa zamanda zafer alıcı zeminde konaklıyor.

Parti tarihi incelendiğinde sağ ve sol sapmaların sürekli olarak gündeme geldiğini rahatlıkla görebiliriz. 1970 kongresi sol-sekter çizgideydi. Birçok kayba yol açtı. Bundan henüz ciddi ideolojik-siyasal dersler çıkarmadan, sol-sekter çizgiye tepki olarak hemen sağ-oportünist çizgi gelişti. Ve bu 1980’lerde revizyonist bir çizgi-

ye kadar götürdü.

Naksalbari çizgisi Andra Pradeş’te (AP) 1967-71 yılları arasında formüle edildiğinde, sağ-oportünist çizgi mahkum edildi. Aynı şekilde Ç.

M a z u m -

dar’ın şehit olmasından sonra, büyük kayıplara yol açan sol-sekter çizgi de mahkum edildi. AP’te COC (Merkezi Örgütlenme Komitesi) inşa edildiğinde, geçmişimizi gözden geçirerek 1974’te silahlı köylü ayaklanmaları gerçekleştirdik. Burada hem sol-sekter çizgiye ve 1970 kongresinin hatalarına hem de, sağ-oportünist-revizyonist çizgiye karşı tavır aldık.

Bu dönemde parti içinde kendisini Lin Piao’cu değerlendiren sol bir grup çıktı. Bunlar kısa bir süre sonra düzenle bütünleştiler. Aynı şekilde 1977’de “olağanüstü hal” döneminde AP’de, önderlikte yer alan yoldaşlardan biri, sol-maceracı bir çizgiyi savunduğundan dokümandaki birkaç kelime yüzünden diğer yoldaşlarla birlikte partiden ayrıldı. Bu kişinin bugüne kadar neredeyse girip çıkmadığı parti kalmadı. Bugün hala kendisine bir çizgi belirlemeyen oportünist bir grup konumunda.

Aynı şekilde ülkede “olağanüstü hal” in kaldırılmasından sonra, tüm güçler seçime girerken biz, seçimleri boykot ederek silahlı mücadeleyi esas aldık. Mücadelemiz geliştiğinde ise belli hatalarla, yanlışlarla yüz yüze geldik. Buna tepki olarak önderlikte, “MK çoğunluk” adına bir grup, tasfiyeci-oportünist bir hat izleyerek partiden ayrıldı. “Sol” çizgiyi temsil

eden bu grup partiye çok büyük zararlar verdi. Ama partiden ayrılıp gittikten sonra bir pratik sergileyemediler.

Aynı şekilde 1990-92’de partide, KS (Kondapalli Seet-haramiah) tarafından yeni bir çizgi gündeme sokuldu. Bu çizgi siyasal olmaktan çok örgütseldi. Bu tasfiyeci klik de partiden ayrıldıktan sonra bir varlık gösteremedi.

30 yıl boyunca parti, birçok sapmalarla karşı karşıya kaldı. Dışardan, diğer güçlerden etkilendiği oldu. Hata ve yetersizlikleri oldu. Bunları görmeliyiz. Kimi zaman bu sapmalar devrimci hareket içinde ciddi kafa karışıklığına yol açtı. Büyük güç kaybına yol açtı. Fakat diğer yanda merkezde her zaman Hindistan devrimini nasıl geliştireceğiz, halk savaşını nasıl büyüteceğiz sorunu vardı.

Alternatif belge sunan yoldaşlar halk ordusunu ve üs alanları kurmadığımız için bir çok kayıplara uğradığımızı söylüyorlar. Bazı kitaplardan alıntı yaparak sorunun, ancak böyle çözüleceğini söylüyorlar. Hepimiz Mao’nun yazılarını, Çin ve Rusya deneyimlerini iyi biliyoruz. Ayrıca MLM’yi kabul eden birçok komünist partilerin tecrübelerini de biliyoruz. Bu KP’ler, bu yazıları okudukları ve bildikleri halde, güçlü bir ordu ve üs alanları kuramadılar. Sorun bu yoldaşların dedikleri kadar basit olsaydı, kitaplardan alıntı yapılarak çözülmüş olsaydı, bugün bu düzeyde olmazdık.

Yaşanan tarihsel gerçekleri, deneyimleri, gelişmeleri ve sorunları görmeden, bugünün sorunları aşamaz. Sorun bilmek değil, bu bilgiyi kendi somut gerçekliğimize nasıl uygulayacağımız sorundur. Sorun, Mao’nun öğretilerini yaratıcılıkla kendi özgüllüğümüze uygulama sorundur. Yoksa belir-

lemek değildir. Belirlemek kolay ancak, bununla başarı gelmiyor. Böyle davranmazsak ya sağa ya da sola savruluruz.

Yoldaşlar ilk aşamayı hazırlık aşaması olarak aldığımızı, ekonomik mücadeleyi esas aldığımızı belirtiyorlar. Halk savaşı aşamalarını basitçe ele alarak, parti çizgisini saptırıyorlar. Yoldaşlar Telangana pratiğiyle güçlerimizi harcadığımızı, 1985'teki çağrının ise sadece direnme çağrısı olduğunu söylüyorlar. Onlar gerçekliği ve bu çağrının esas içeriğini saptırıyorlar.

1985 baskısı döneminde direnişin olmadığını ama, bu çağrının ne için yapıldığını da söyleyemiyorlar. Bu dönemde koyu baskı sadece Telangana'da değil, tüm ülke çapında vardı. Bu yoldaşlar hazırlık aşamasından dolayı ekonomizmin hakim hale geldiğini söylüyorlar. Hindistan'da devrimci durumun olduğunu dolayısıyla, minimum bir hazırlıkla silahlı mücadelenin başlatılması gerektiğini söylüyorlar.

Minimum zaman, çok kısa bir süre de olabilir, az uzun da olabilir. Bu objektif koşulların durumuna bağlı. Bu ülkenin eşitsiz gelişimi farklı eyaletlere değişik biçimde yansıyor. Yoksa subjektif niyetler ve tespitlerle bunlar gerçekleşmez.

Somut gerçekliğimizi ve pratiğimizi, objektif durumu ve subjektif faktörleri doğru ve bilimsel temelde ele almalıyız. 1971'de AP eyalet komitesinin yeniden kuruluşu sırasında,

partimiz sağa yatmıştı. 1974 yılına kadar parti içinde çok ciddi mücadele vardı. Sekter çizginin hüküm sürdüğü koşullarda biz, öğretmenler, sivil toplum örgütlerini, öğrenci ve köylü örgütlerini kurmuş ve Telangana'da halk ordusunun somut temellerini atmıştık. 1977'de doğru bir kitle çalışma tarzını oturttuk. 1980'de tarihimizi ciddi bir eleştiriden geçirdik.

Sekter çizginin hakimiyeti sonucu, küçücük bir örgüt durumuna gelen partiyi biz, doğru bir siyasal çalışmayla kitleselleşmiş, gerilla birliklerini oluşturmuş güçlü bir parti durumuna getirdik. Bunu hepimiz biliyoruz. Silahlı mücadele konusunda kendi deneyimlerimiz de var. 1950-51 Telangana silahlı ayaklanması büyük öneme sahiptir. Aynı şekilde Jamu Keşmir ve Penjap'daki silahlı mücadele ciddi deneyimlerdir. Yanısıra Bihar'da gerilla mücadelesi yürüten Maoist Komü-

nist Merkez (MKM) deneyimleri vardır.

1972'de AP'te Warrangal'a ilk gerilla birliği çıkardığımızda, bu bölgenin üs bölgesi olacağı ve gerilla ordusunu burada oluşturacağımızı belgelerimizle

ortaya koyduk. Biz, en zor ve en ağır koşullar altında halk ordusunun oluşumu için çok yoğun çabalar sarf ettik. Büyük kayıplara rağmen sürekli yeni kadro ve savaşçıları farklı bölgelerin kırsal alanlarına çıkardık. Tüm bu çabalar bizlerin, halk savaşı konusundaki uğraşlarını ve bu güzergahta ısrarlı oluşunu gösteriyor.

Ta başından itibaren gerilla gruplarını oluşturduk. Kitle tabanımızı da bu temelde eğitip geliştirdik. Kendi silahımızı kendimiz yapmaya başladık. Tüm bu uğraşlar halk savaşının geliştirilmesi için değil miydi? 1980-83, 1987-90 ve 1999 sonrası birçok kez askeri kamplar oluşturduk. Yoğun baskı ve operasyonlar altında hem eyalet hem de merkezi düzeyde bunları gerçekleştirdik.

1987'de daha güçlü silahlara sahip olmak için ayrı bir bölüm oluşturduk. Tüm bunları savaş daha da geliştirip güçlendirmek için yaptık. Bu örnekleri varolan hata ve yanlışlarımızın üstünü kapatmak için değil, aksine gerçeklerin ne olduğunu göstermek için veriyorum.

Tabi ki halk savaşı konusunda belli eksiklerimiz, hata ve yanlışlarımız oldu. Savaş erteleme anlayışları vardı. Bunları da

konusacağız. Fakat eleştirilerin temeli doğru olmaz ise yanlış yöne sapılması kaçınılmaz olur. Parti içinde süren iki çizgi mücadelesi ve dışımızdaki partilerle olan temaslarımızın ana konusu, siyasal iktidar mücade-

sinin daha iyi yürütülmesi içindir.

Kesin bir şekilde inanıyorum ki, doğru bir politikaya ve doğru bir kitle çalışma tarzına sahip olduğumuzda, düşmanın baskısı ne olursa olsun savaşı geliştirir, kitle temelimizi güçlendiririz. AP pratiği buna fazlasıyla tanıklık eder. Tabii ki kitle temelini herhangi bir şey için değil, daha güçlü bir silahlı mücadele içindir. Bugün PGA'yı, (Halk Gerilla Ordusu) yarın PLA'yı (Halk Kurtuluş Ordusu) kuracağız. Hedefimiz budur. Bunu birlikte, omuz omuza vererek gerçekleştireceğiz.

Çok yoğun baskılar altında olmamıza rağmen mücadeleyi geliştirebildik. Ama parti içinde önderliğin ihaneti vardı. Önderlik düzeyinde yaşanan sorunların, ihanetin etkisi doğası gereği çok daha büyük olur. Bu gelişmeleri sıradan bir olay ve sorunmuş gibi ele alamayız. Bunu böyle gören bir yaklaşım gerçekliğimizi kavrayamaz. Subjektivizme düşer.

Fakat biz bu koşullarda bile, bazı bölgelerde silahlı mücadeleyi daha da sağlamlaştırmış, bazı yerlerde yeni gerilla birliklerini oluşturmuş ve bazı yerleri ise silahlı mücadeleye hazır hale getirmişiz. Bu koşullar altında Telangana taktiğini daha da geliştirdik. Ve unutmayalım ki, her eyaletin objektif gerçekliği farklıdır. Adilabad ve Kerimnagar'ın kırsalında yoğunlaştık.

Telangana deneyimini mekanik şekilde değil, yaratıcı şekilde geliştirerek yeni alanlara uyguladık. Eğer bu deneyimi mekanik şekilde ele alsaydık, bugünkü başarıyı gerçekleştiremezdik. Telangana'nın kendi gerçekliği dahi kendi içinde birçok farklılıkları barındırır. Bu farklılıkları görerek, kavrayarak yeni pratiklere yönelmeliyiz.

Yoğun baskılar altında biz, yığın hareketinden MK'ya birçok yeni kadro taşıdık. Eksiklerimiz başka alanlara savaşı taşıyamamaktır. Tüm baskı ve dez-avantajlara rağmen bunu başarabilirdik. Esas neden baskılar değil, bizdik. Bunu görelim.

Bazı alanlara girdiğimiz ikinci günü en değerli kadrolarımızı yitirdik. Ama tüm bu darbelerle rağmen partiyi ve orduyu yeniden kurup geliştirebildik. Bu başarıyı, kitleler içindeki yaygın ve güçlü ilişkilerimize borçluyuz. Hatalarımızı giderip savaşa tekrar başladığımızda yığınlar gene yanımızdaydı.

Yığınların olmadığı yerde devrimci mücadele gelişmez. Mekanik değil, ancak yaratıcı devrimci bir pratikle savaşı geliştirebiliriz. AP ve diğer bölgelerdeki pratiğimiz bu doğruluğu, yeterince ortaya serecek nitelikte. Gerilla gruplarımız hem feodal ağalara hem de, devlete karşı ciddi mücadele yürüttüler.

Peki buna rağmen, neden daha önce PGA'yı kurmadık? Bunun nedeni, hem bazı sapmalar hem de, varolan belli hata ve yetersizliklerdir. Bunları hep birlikte tartışıp açığa çıkaracağız. Hindistan'da eyaletler ve bölgeler arası farklı ekonomik-siyasal gelişmeler söz konusu.

Örneğin AP eyalet hükümeti, devrimci mücadele karşısında diğer eyalet hükümetlerine ve egemen sınıflarına göre çok daha güçlü, çok daha örgütlü ve çok daha hazırlıklı. Bunu da dikkate almak durumundayız. Sadece eyalet hükümetlerini değil, merkezi Hint devletini hesaba katarak gelişmeleri ele almıyoruz. Tüm belirlemelerimizi bu temelde yapmalıyız. Hint ordusu önce İngiliz, daha sonra Ruslar tarafından eğitildi. Dolayısıyla mücadele ederken

bunları hesaba almak zorundayız.

Eğer sorun aşama sorunuysa, MKM niye bunu başaramadı? Onun pratiği ortada. Onun aşama diye bilinen bir sorunu da yok. O halde o niye bu düzeyde kaldı? Onları bu düzeyde bırakan onların dogmatik-sekter yaklaşımlarıdır. Kuşkusuz partide sağ-opörtünist çizgi olmuştur ama, başka konularda. Onu da ele alacağız.

Partimizi sadece bir yönüyle değil, bütünlüklü ele almak durumdayız. Önderliğin kültürel şekillenmesi, deneyimi, tecrübe düzeyi, niteliği, siyasal derinliği, sürekliliği... tüm bunlar dikkate alınmak zorundadır. Yoksa sorunu tek yönlü ele alarak doğru sonuçlara varamayız.

Çok sayıda önder yoldaş şehit düştü. Teorik-siyasal yetersizlik, gerilik birçok hata ve yanlışlara neden oldu. Yanısıra, 1993 yılına kadar enternasyonal alanda diğer KP'lerin deneyimlerinden yoksun olmamız, eksik ve hatalarımızın uzun süre devam etmesine yol açtı. Tüm bunları gözönüne almadan gerçekliğimiz tam olarak anlaşılabilir.

Kitaplardaki doğrularla hareket edip, parti çizgimizi sağ-sapma olarak değerlendirmek subjektiftir. Kitabı doğrularla yola çıkarak neden orduyu kurmadığımız, neden üs alanları yaratmadığımız sorunu açıklanamaz. Böyle bir yaklaşım en azından tek yanlılığa yol açar.

Özellikle son yıllarda partimizin kitle temelini geliştirmiş, yığınların politik bilincini yükseltmiş, gerilla sayısını çoğaltmış, PGA'yı kurmuş ve üs alanları hazırlık çalışmalarına başlamış durumdayız. Şu anda partinin önündeki ana görevi X'te KSİ kurmak ve Y'de stratejik bölgeyi KSİ düzeyine getirmek

tir. Dolayısıyla Z' de gerilla mücadelesine yoğunluk kazandırmak zorundayız. Bu üç bölgeyi her açıdan güçlendirmeliyiz. Tüm eyaletler partinin merkezi planı doğrultusunda şekillenmek durumunda.

MK olarak ciddi yanlışlarımız oldu, bunları düzeltereğiz. Fakat bundan hareketle parti çizgisini sağ-sapma olarak değerlendirmek, büyük haksızlık olacaktır. 30 yıllık mücadele tarihimizde kendiliğindenciliği ve ekonomizmi esas aldığımızı, hazırlık aşamasını benimsediğimizi, taktiklerde sağ-sapmaya düştüğümüzü söyleyenler subjektivizme düşüyor.

Bu kongre parti tarihimizi her açıdan detaylı incelemelidir. Hata ve eksikleri gün ışığına çıkarmalıdır. Buradan çıkaracağımız doğru derslerle ileriye yönelmeliyiz. Partimizin çizgisini sağ-sapma değerlendiren küçük-burjuva aceleci çizgi mahkum edilmelidir" diyerek sözlerini bitiriyor.

TARTIŞMA BAŞLIYOR...

Söz hakkı şimdi, parti çizgisinde sağ-sapma var diyen delegelere veriliyor. Bu delegelerin yaklaşımları arasında belli farklılıklar var. Yaklaşık dört saat konuşan **bir delegenin düşünceleri** şu çerçevede.

"Sağ çizginin parti içinde sürekli olduğunu söylüyoruz. Sağ çizgi yeni değil, eskilerden beri var. Çok önceleri ve en son 1995 konferansında KS çizgisi, üç dünya teorisi... vb konularda eleştirilerimiz vardı. Bu yeni bir şey değil, ta o zaman sağ çizginin etkisinden söz ettik. KS sorununda biz, diğer birkaç eyaletle birlikte en ön saflarda mücadele ettik. Biz hem sağ, hem de sol sapmalara karşı mücadelede sürekli ön saflarda yer aldık.

Bu kongrenin ilk POR'u eya-

Partimizi sadece bir yönüyle değil, bütünlüklü ele almak durumdayız. Önderliğin kültürel şekillenışı, deneyimi, tecrübe düzeyi, niteliği, siyasal derinliği, sürekliliği... tüm bunlar dikkate alınmak zorundadır. Yoksa sorunu tek yönlü ele alarak doğru sonuçlara varamayız.

letimize geldiğinde komitemiz, örgütsel açıdan sağ-sapmanın hala devam ettiğini gördü. Fakat MK'nın daha sonra bu hatalarını görüp kabul etmesiyle olumlu bir süreç başladı. Kendi eyalet konferansımızda ise ekonomizmin hem harekette hem de partide, hem MK'da hem alt organlarda olduğunu belirledik. Bundan hareketle de PGA'nın 1988'de kurulması gerektiği sonucuna vardık.

PGA'nın neden oluşturulmadığını partinin yaşadığı ciddi krizlere ve aldığı büyük kayıplara bağladık. Ama POR, PGA'nın 1991'de kurulabileceğini söylüyor. Burada soruna kimin objektif kimin subjektif yaklaştığı ortaya çıkıyor. Eğer PGA'nın kuruluşunu subjektif parti içi gelişmelerle açıklarsanız dar-deneyci, Ampirist yaklaşıma düşersiniz.

Kuşkusuz PGA'nın kuruluşundan sonra da ciddi kayıplar, büyük krizler, problemler yaşanacaktır. Zaten savaşın gelişimi de ancak böyle olur. Düz bir hat şeklinde değil, inişli çıkışlı, darbeler, gerilemeler, yenilgiler, zaferler... SBKP, ÇKP ve diğer KP'lerin mücadele deneyimleri bu örneklerle doludur. MK'nın bu noktadaki duruşu pragmatisttir.

MK'nın eyaletlere gönderdiği son POR, eskiye nazaran birçok yeni şeyler söylüyor. Hatalar ciddi oranda görülüp aşılmış. Daha net ve berrak. Doğru ve yerinde belirlemeler var. Kendi eyaletimizde bu POR'u

temel aldığımızda ciddi bir çıkış yapacağımıza inanıyoruz. Fakat bu olumlu yanlarına rağmen, ekonomizm hakkında fazla bir şey yazılmamış.

Biz, kendi eyaletimizde hazırlık sorununu ele almada, planlamada ve uygulamada ciddi yanlışlara düştük. Burada halk savaşını başlatırken ideolojik-siyasal-askeri hazırlıktan bahsediyorum. Birimlerimizi İ-S-A olarak eğitmek, hazırlamak ve kitlelerle birlikte savaş ver-
mekten bahsediyorum.

Çok önceleri bize yeni 20 PÜ geldiğinde, onları önce eğittik, önelerine siyasal görevler koyup kırsal alana gönderdik. Örgütlülüğümüz olmadığından dolayı bunların hepsini kaybettik. Ya katledildiler, ya da gerilediler. İşte bizim hazırlığımız böyle idi.

Kuşkusuz bu deneyimden ciddi dersler çıkardık. İlk önce doğru bölge tespit etmede yanlışlarımız oldu. Bölgeyi seçerken neredeyse ön çalışmamız hiç olmamıştı, araştırma yapmamıştık. Oraya, geleceği yaratmak için gidip faaliyet yürüttük. Ama kitlelerin ekonomik-sosyal durumunu, bölgenin coğrafik yapısını, kitlelerin devletle veya toprak ağalarıyla olan ilişkilerini, silahlı mücadeleye olan sempatilerini... araştırmadık.

Teorik olarak halk savaşını biliyorduk. Ama pratikte değil. Yaptığımız daha çok ekonomik ağırlıklı kitle mücadelesiydi. Bu nedenle halk savaş stratejisine

uygun bir yapılanma içinde olmadık. Politik iktidar mücadelesine fazla yoğunlaşmadık. Daha çok kitle mücadelesine, kitle örgütlerine ve ekonomik mücadeleye ağırlık verdik. Çabamızın esası yasal kalacak koşullar yaratmaktı. Dolayısıyla uzun bir dönem ekonomizmi, reformizmi uyguladık.

İlk önce kitle mücadelesiyle taban oluşturacağımızı, ağalara karşı mücadele içinde silahlı birlikler kuracağımızı benimsedik. Bizi böyle şekillendiren partinin politik önderliği idi. Yanısıra kendi yanlışlarımız da vardı: Liberalizm, kendiliğindencilik, subjektivizm.

Ama şimdi yaşanmış deneyimden ciddi dersler çıkarmış olarak, yeni alanlarda yoğunlaşıyoruz. İşimizin zor ve ağır olduğunun farkındayız. Ama ideolojik yanlışlarımızı aştıkça, hatalarımızı giderdikçe daha büyük başarılarla imza atacağımıza da yürekten inanıyorum.

Peki sağ-sapma nasıl oluyor. Mao sağ sapmayı iki şekilde ortaya koyar. Zaman ve açık olmak şeklinde. Açık olmak, sınıfsal uzlaşma anlamındadır. Zaman ise, günü geldiğinde doğru taktik ve politikalar üretmemek, benimsememek demektir.

Partimizde zamandan kaynaklı sağ-sapma var. Biz PGA'nın 1995'te kurulması gerektiğini söyledik. MK ise bunu şimdi söylüyor. Yani mücadeleyi ileriye taşıyacak siyasal taktikleri zamanında üretmedik, benimsemedik. Zamanında doğru tavır almamaktan ve hareketi ileriye taşıyamamaktan kaynaklıdır. Bu sağ-sapma, görevin ve sürecin gerisinde gitme biçimindedir. Yoksa sınıfsal uzlaşma biçiminde değil. Bu bilinmelidir.

Bizim en büyük sorunumuz, özellikle anahtar roldeki konu-

larda geri kalışımızdır. Bunu hızla gidermeli ve düzeltmeliyiz. Şehitlerimize layık olmak ancak böyle olunur.

Eğer 1980'deki değerlendirmede halk savaşı konusunda açık ve net bir duruş olsaydı, en kötü koşullarda ordu ve parti örgütlülüğünü ayrı ayrı oluşturabilirdik. Olmadı çünkü, önderliğe göre halk ordusu ancak, üs alanlarının kuruluşunun hemen öncesinde kurulabilirdi. Bu yüzden ordu örgütlenmesine fazla önem verilmedi. Bu açık bir yanlıştı. 1985'te subjektif durumumuz 1980'e göre çok daha iyi idi. Ama gene ordu örgütlenmesine gidilmedi.

Ancak buna rağmen mücadelemiz geliyordu, gerilla sayımız artıyordu. Nepal, Peru, Filipinler, Türkiye pratikleri ortadadır. Onlar ordu örgütlenmesini başından itibaren kurmuşlardır. Ordunun diyalektik gelişimi de küçükten büyüğe doğru bir hat izler.

Üs alanları konusunda biz, hemen üsleri kuralım, çabuk zafferler kazanalım demiyoruz. Böyle bir yaklaşıma da sahip değiliz. Bizim eleştirimiz bu önemli sorunların sürekli ertelenmesi ve sonu gelmez hazırlığa bırakılmasıdır. Tabi ki hazırlık olacak, zamana ihtiyaç olacak. Bunu biliyor ve kabul ediyoruz. Şimdi değil ama, daha önce bu konuda partimizin duruşu sağdaydı.

Daha önceki dokümanlarımızda halk ordusunu milisler kuracak deniliyor. Yani başta milis, sonra ordu örgütlenmesi. Bu Maoist bir partinin duruşu olamaz. Bunun HS stratejisiyle hiçbir alakası yok. Ama gerçek ve halk savaşı mantığı bize; halk ordusunu kuracak olan parti, milisleri kuracak olanın ise ordu olduğunu söyler.

Gerilla bölgeleri stratejik

hale getirildi. Kaldı ki gerilla bölgeleri, üs (KSI) alanlarına geçiş sürecini ifade eder. Stratejik olan gerilla bölgeleri değil, üs alanlarıdır. İşte ikili iktidar olgusu da, gerilla bölgelerinin stratejik bir aşama olarak görülmesinin sonucu olarak gündeme gelmiştir.

Biz hiçbir gerekli zaman ve hazırlığı göz ardı etmiyoruz. Aksine üs alanları için ciddi hazırlıkların, gerilla bölgesi çalışmalarının olması gerektiğinin bilincindeyiz. Ama tüm bunların niteliksel değişim ve sıçrama yaratması (KSI) için olması gerektiğini söylüyoruz. Bu hedef asla gözardı edilmemelidir diyoruz. Bu kongre, partinin hala üzerinden atamadığı bazı yanlış anlayışları açığa çıkarıp gidermeli.

MK'nın anlayışına göre üs alanları, kesin kurtarılmış alanlar şeklindedir. Fakat Mao sorunu böyle ele almıyor. Üç kategoriye ayırıyor. Gerçi MK bu yanlış anlayışı son POR'da aşmış bulunuyor. Peki biz bu gerçekleri ortaya koyup, yanlışları söylerken neden sol-maceracı oluyoruz?

Partimiz 1978'den bu yana, sürekli emperyalist savaş tehlikesinin gündemde olduğunu söyledi. Halk ordusunun kuruluşunu da emperyalist savaşın çıkmasına bağladı. Bunu da Çin ve Vietnam örnekleriyle bütünlüştürdü. Kaldı ki bu dönemler, halk ordusunun atılıma geçtiği dönemlerdir. Yoksa kurulduğu dönemler değil. Üs alanlarının kuruluşu da bu koşullara dayandırıldı.

Partinin yanlışlarını düzeltmek ve yanlış taktikleri değiştirmek demek, kesinlikle partiyi değiştirmek anlamına gelmiyor. Üzerimizde hala KS'nin etkileri var. Bu bir yönüyle olağan bir şey çünkü, o Telangana silahlı ayaklanmasında yer almış, tec-

rübeli, birikimli ve partimizi kuran kişidir. Dolayısıyla belirleyici biriydi. Ama şimdi, KS'nin tüm olumsuz etkilerinden kurtulma ve izlerini giderme zamanı.

Biz kongreye yeni bir çizgi sunmuyoruz. Bu açıkça bilinmelidir. Biz, zayıf askeri çizginin giderilmesini belirtirken de, MK'nin yeni ve doğru çizgisini selamlıyoruz. Biz, partiye ciddi etkide bulunmuş yanlışları ortaya koyuyoruz. Bundandır ki partide ideolojik düzeltme kampanyasını öneriyoruz.

Partimiz ideolojik olarak bugün, çok daha net ve berrak. Bunu görüyoruz. Ve yeni önderliğin bunda ciddi pay sahibi olduğunu da biliyoruz. Biz MK'ya karşı alternatif bir çizgiyle gelmiyoruz aksine, MK'nin çizgisini daha da güçlendirmek ve derinleştirmek gerekir diyoruz. İdeolojiye, siyasete daha fazla ağırlık verilmelidir diyoruz..."

Bir delegenin konuşması. Yaklaşık üç saat sürüyor;

"1981-85 yılları arasında eyaletimizde, partinin işçi sınıfı içinde çok iyi ilişkileri vardı. En az 320 PÜ profesyonel faaliyet yürütmekteydi. 1985'te parti içinde kriz çıktığında, eyaletimizdeki MK üyesi ve en önemli kadrolar krizi yaratan gruptan yana tavır aldı. Bu kriz, eyaletimizdeki parti faaliyetine büyük darbe vurdu, çok ciddi bunalım baş gösterdi, büyük güç kaybına uğradık. Çünkü partiden yana tavır koyan çok az sayıda yoldaş vardı. Çoğu deneyimsiz, yeni yoldaşlardı.

1987'de eyaletten bir grup yoldaş AP'de KS ile ilişkiye geçerek, eyaletimizin kırsal alanında silahlı çalışma faaliyetini başlattık. 1991'de yaptığımız değerlendirmede, faaliyet yürüttüğümüz alanın silahlı müca-

deleye uygun olmadığı, bundan itibaren başka kırsal alanlarda yoğunlaşmamız gerektiği sonucuna vardık.

Yeni alanda üzerimizde çok yoğun baskılar vardı. O dönemde biz, daha çok yasal faaliyet yürütüyorduk. 1995 konferansı ile yasal faaliyetlerde değil, silahlı mücadelede yoğunlaşma kararı aldık. Ama silahı kime karşı kullanacaktık? Toprak ağalarına mı, yoksa devlete karşı mı?

MK bize, silahları esas olarak toprak ağalarına karşı kullanın demişti. Fakat bize saldıran toprak ağaları değil, merkezi devletin polis ve ordu güçleriydi. Burada bir çelişki vardı. 1998'de yaptığımız bir eyalet komitesi toplantısında, silahlarımızı daha çok toprak ağalarına değil, devlete karşı kullanmayı kararlaştırdık.

Silahlı birlikleri kurduğumuzda kitlelerden iyi destek aldık. Bu bölge Naksalbari dönemlerinde iyi sınav vermişti. Bölgede üç gerilla birliğimiz vardı. Fakat çok kısa sürede devletin sonu gelmeyen büyük imha saldırıları, operasyonları başladı. Hint devleti bölgeye, merkezden en az beş bin kişilik ayrı bir askeri güç aktardı.

Bu saldırılarda ciddi güç kaybına uğradık. Güçlerimizi yeniden toparlamak ve bir süre nefes almak için varolan güçleri yeni bir bölgeye çektik. Ama bu yeni bölge insanı ne silahlı mücadeleye destek veriyor ne de silahlı insanlara olumlu bakıyordu. Kitle temelimiz çok zayıftı. Halk bizden korkmasın, kaçmasın diye köylerde silahlı gezmeyorduk. Sadece bundan dolayı en önemli kadromuzu yitirdik.

Böyle bir durumda düşman kuvvetleri üzerimize geldiğinde biz, mümkün oldukça çatışmaya girmiyorduk. Daha sonra bu duruşumuzu değerlendirerek, yasalca davrandığımız sonucuna vararak öz-eleştiri verdik.

1995'te konferans için X'e gittiğimizde, o eyaletteki silahlı mücadele deneyimlerini alıp kendi eyaletimize uygulamaya başladık. Çok genel olarak X'te öğrendiğimiz şeydu. İlk önce belli bir hazırlıktan sonra silahlı birlikler kurmak, düşmanla çatışmak ve bu yolla köylüleri örgütlemek. Fakat bu MK'nin çizgisi değil, X eyaletinin kendi pratiği idi.

Daha sonra şehit düşen MK üyesi ... yoldaşın "partide ekonomizm" üzerine yazısını aldığımızda, konu üzerinde daha

ciddi bir yoğunlaşma sağladık. Aynı şekilde X eyaletinin silahlı mücadele deneyimlerini ciddi bir incelemeye tabi tuttuk.

Gerilla bölgeleri, üs alanları, ikili iktidar sorunu, halk ordusunun inşası, ekonomik talepleri siyasal mücadeleye tabi kılma sorunu, kır ve şehir arasındaki diyalektik ilişki sorunu... pek çok noktada derin çalışmalar yaptık. Kendi deneyimlerimizi ve parti çizgimizi ciddi bir analize, eleştiriye tabi tuttuk.

Sonuçta, kendi eyaletimizde biz esasta değil talide; yani siyasal iktidar için mücadeleden çok, ekonomik talepler için mücadelede yoğunlaşmıştık. Örneğin 30 bin nüfuslu köyde rahatlıkla 15 bin insanı ekonomik talepler temelinde harekete geçirebiliyorduk. Ama bu köylülere siyasal iktidar bilincini yeterince veremedik, iktidar hedefini net gösteremedik. En azından, ekonomik talepleri siyasal sorunlarla iyi düzeyde bütünleştiremedik.

Parti, 1980'de doğru olmayan birçok tespit ve formülasyon kullandı. Mao'nun Çin özgülüğü için sıraladığı bazı tespitleri biz, subjektif ele alarak kendi gerçekliğimize uygulamaya çalıştık. Ve bundandır ki fazla başarılı olmadık.

Üs sorunu, halk savaşı sorunu kilit ve stratejik önemde olan bir sorundur. Silahlı mücadele, herhangi bir şey için değil, siyasal iktidar içindir. Bizde daha önceleri, ilk etapta ekonomik talepler yoluyla kitle mücadelesini geliştirmek ve sonradan bunu silahlı gruplara dönüştürmek gibi anlayışlar vardı. Bu, adı açık konulmasa da bir aşama teorisiydi.

Önceki belgelerimizde (1995'e kadar) bunlar belirtilmiştir. Daha önceleri, bizimle diğer oportünist-revizyonist

güçler arasında fark şöyleydi. Bizim birlikler orduya ve polise saldırıyor, onlar saldırmıyordu. Ama her ikisi de aşama teorisi savunuyordu.

Partimizde, ekonomik mücadele yoluyla politik mücadeleyi güçlendireceğiz anlayışı vardı. Bunu MK bize, biz de altlara söylüyorduk. Fakat bir gerçek vardı ki, o da, biz düşmana yöneldiğimizde hep gelişmiş, güçlenmiş, kitleselleşmiş. Kitleleri savaşa çekmeden, ne kitlelerin devrimci bilinci ne de düşmana karşı direnişi güçlü olabilir.

Önceleri bizim teorik hattımız daha çok sağ-sapma olduğu ve aşama teorisini bir şekilde kabul ettiğimiz halde, bunu pratik hatlarımızla kırdık. Yani pratik hattımız teorik hattımızın tersi yönünde geliyordu. Belki de bazı yoldaşlar buna pragmatizm diyecektir. Teori başka, pratik başka. Fakat pratik bize öğretti ve öğretmeye de devam ediyor. Ve öyle ki bizi değiştirip doğru çizgiye getirdi..."

Başka bir delege,

"Kongre, eski partiye yeni bir yön vermelidir. Tüm parti iyi şekilde eğitilmelidir. Yanlış ve hatalar ne ise ortaya çıkarılıp giderilmelidir. Bunu da ancak ideolojik-siyasal zeminde ele alarak yapabiliriz. Partimizin birçok sorununun olduğunu hepimiz biliyoruz. Sadece eskiyi silip yeni yazma değil, ciddi bir düzeltme kampanyası ile partiyi bu durumdan daha ileri düzeye taşımakla yükümlüüz. POR'da çok şey var. Fakat ana noktayı tam olarak açık ortaya koymuyor. Sorunun esası da burada yatıyor.

Bence bizim sorunlarımız esas olarak dört noktadadır: 1) Aşama (gerilla mücadelesine hazırlık süreci) sorunu, 2) Or-

du-PGA sorunu, 3) Üs (KSI) sorunu ve 4) Hindistan özgülüğünde savaşın geliştirilmesi sorunu. Bu sorunlarda hem içerik hem de pratik olarak netleşmemiz gerekiyor.

Bazı sorunlarımız ideolojik netsizlikten, bazıları teorik gerilikten, bazıları da pratik yetersizliklerden kaynaklanıyor. Görevimiz, hem sorunları derinliğine kavramak hem de, devrimci pratiğe girerek mücadeleyi geliştirmektir. Bunu sağlama-dan başarılı olmak olası değil.

Şu anki POR, aşama sorununu bir aşama olarak değil, makul bir hazırlık süreci olarak ele alıyor. Doğrusu da budur zaten. Ancak burada verilen cevap ve yapılan açıklamalarda bir netsizlik var. Üs sorunda da belli çarpıklıklar var. Bir tarafta sorunu POR'da doğru şekilde ortaya koyuyoruz ama, diğer tarafta ona bazı noktalarda tezat teşkil eden açıklamalarda bulunuyoruz.

Bence bunlar kazara çelişkiler değil, netsizliğin sonuçlarıdır. Bu kongre, partiye doğru bir yön vermek ve ideolojik hattı netleştirerek misyonunu oynamak zorundadır.

Biz eski çizgiyi değiştirmiyor, aşmıyor değiliz. Zaten tarihimiz incelendiğinde olumlu yönde pek çok değişikliği görmek mümkün. Fakat eski çizginin üzerimizde izleri derin oluyor. Bu izleri gidermek için güçlü bir çıkış yapmalıyız. Yeni bir şeyi uygularken eskinin sorunlarını unutmamalı. Yeniye ise pratiğe mekanikçe değil, yaratıcı şekilde uygulamalıyız.

Bazı bölgelerimiz ve eyaletlerimiz partinin, MK'nın politikalarını veya kararlarını kendi alanlarına yaratıcı şekilde değil, alanının somut durumuna uygun şekilde değil, mekanik bir şekilde uygulamışlardır. Ve

bundandır ki ciddi kayıplar vermişler, başarısız olmuşlardır. Ama burada gene MK'nın siyasal önderlik sorunu gündeme gelmektedir.

Bazı bölgelerimiz ise hem MK'nın kararlarını yaratıcı şekilde algulamaları ve zenginleştirip derinleştirmeleri, hem de kendi bölgesinin gerçekliğine uygun şekilde pratiğe uygulamaları sonucu, ciddi başarılarla imza atmışlardır. Hem gerçekliği hem de farklılığı görmeliyiz.

Ordu inşası sorununda son POR, öz-eleştiri veriyor. Fakat sorun henüz derinliğine kavranmış değildir. Temel mücadele örgütünü oluşturmamak, askeri konulardaki yetersizlikle açıklanamaz. Örneğin AP, DK ve NT eyaletlerinde 1979-80'de gerilla birlikleri kurduk ama, yanlış anlayış ve netsizlikten dolayı ayrı ordu örgütlenmesine gitmedik. Neden? Çünkü biz orduyu ancak, gerilla bölgelerini üs alanlarına dönüştüreceğimiz dönemde kurabileceğimizi düşünüyorduk.

Gerilla bölgelerine verilen görev ise, daha çok, önce örgütü kurmak sonra savaşmak biçimindeydi. Kaldı ki enternasyonal proletaryanın ustalarının bize öğrettikleri; düşmanla savaşırken örgütü oluşturur, sağlamlaştırırsın yönündedir. Diğer örgütlenmeler ancak savaşın sonucu ve etkisiyle oluşturulabilir.

Örgütler kurma anlayışı, orduyu kurma ve düşmanla savaşma üzerinde etki yaptı. Düşmana saldırdığımız sürece yığınlarda coşku, partide moral yüksek olur. Bu koşullarda, mücadelenin gelişimi hem çok daha hızlı hem de çok daha sağlam olur.

Savaşı geliştirmek için kitleleri, partiyi ve savaşçıları iyi

motive etmek gerekiyor. Objektif gerçeklik üzerinde uzun süreli bir savaş sürdürüyoruz. Savaşı geliştirmenin yolu ise parti önderliğinde orduyu kurmaktan geçiyor. Objektif koşullara çok vurgu yapıp, subjektif güçlerimizi hazırlamamakla bu savaş geliştirilemez. Biz birçok şeyin hazırlığını yaptık ama, ordu kurma hazırlıklarını yapmadık.

Bizim dokümanlarımızıza göre, üsler (KŞİ) için pek çok yerde gerilla bölgelerini oluşturmamız gerekir. Öyle ki düşman güçlerini bölelim. Bu anlayışa göre biz, üs bölgelerini çok zor kurarız. Başkan Mao'ya göre, üs alanları küçük bir alandan başlayarak gelişip güçlenebilir. Sağlamlaştırma ise ancak savaşarak olur. Fakat bize göre üs alanları, kesin kurtarılmış alan demektir. Böylelikle de üs sorunu, sonu belli olmayan tarihe ertelenmiş oluyor. Halbuki üs alanları önce sağlam değildir. Halkın savaşa katılımıyla sağlamlaşır ve daha da geliştirilir.

İkili iktidar sorunu; düşmanın askeri gücüyle bizim askeri gücümüzün durumu ile, eski iktidar ile yeni iktidar arasındaki durumu ayınlattırarak demek, üs alanlarını karıştırmak, çarpıtmak demektir. Gerilla mü-

cadelesi küçükten büyüğe doğru gelişir. Üs sorunu gerilla gücüyle ayınlattırılmaz. İki ordunun çatışması ile, iki iktidarın çatışması bir ve aynı şey değildir. Bunu ayınlattırarak anlayış, doğal olarak üs sorununu da muğlaklaştırır.

Düşman gücünü yıkmadan, dağıtmadan halkın iktidarını nasıl kurabiliriz? Biz, bir ara köylerde halk komitelerini kurmakla üsler kurduğumuzu sandık. Ama düşman güçlerini yıkmadan, dağıtmadan! Bu çok ciddi kafa karışıklığı ve muğlaklık demektir. Gerilla bölgelerinde esas görev, halk komitelerini kurmak değil, düşman güçlerini yıkmaktır. Her kim ki tersini savunuyor, o reformisttir, ekonomisttir ve sağ-sapmaya batmış demektir.

Evet sol-sapmayı görüp mahkum edelim ama, sağ-sapmaya, ekonomizme düşmeden, savrulmadan bunu yapalım. Eğer bunlar oluyorsa, ideolojik netlikte problemlerimiz var demektir. Sağ veya sol her tür sapmayı gidermeli, doğru çizgiye sıkıca sarılmamız..."

Son dört gündür güçlü fırtına eşliğinde sürekli yağmur yağıyor. Normalinde yağış zamanı değil şimdi. Ama emperyalizm

sadece insanlığın değil, aynı zamanda doğayı da ciddi düzeyde tahrip ederek iklimlerin de dengesini bozdu. Artık kış ortasında sıcak yaz günleri veya temmuz ortasında soğuk kış günleri görmek fazla tuhaf gelmiyor insana.

Kapitalizmin azgınca sömürü ve aşırı kar hırsıyla yıkıcı, tahrip edici ve yok edici özelliği sadece insanlığı değil, aynı şekilde doğayı, hatta uzayı da rahatsız edecek düzeye geldi. Bize düşen görev, emperyalist-kapitalist dünya düzenini bir an önce mezara gömmek ve tarihin çöplüğüne atmak için, devrimci mücadelede çok daha fazla yoğunlaşmaktır.

Kongre salonunun üzerine naylonlar çektik ama fazla işe yaramıyor çünkü, üç yanı açık. Tavandan düşen ‘damla’lardan ve kenarlardan gelen yağmurdan biraz sakınmak için salon içindeki yerimizi birkaç kez değiştiriyoruz. Sıtmanın yanında şimdi de, soğuk algınlığı sorunu başladı. Hapşırın ve öksürenlerin sayısı giderek artıyor.

Geceleri zaman zaman fırtına nedeniyle elektrik gittiğinde lüks lamba ve mumları kullanıyoruz. Bu koşullar altında dahi kongre oturumları aralıksız gece saat 11’e kadar devam ediyor. Yanımızda giyinecek ne varsa giyiyoruz. Fazla ıslanmamak ve üşümek için üzerinde yattığımız ve oturduğumuz naylonları kendimize sarıyoruz.

İşin “garip” tarafı, ilk günden itibaren fırtınalı yağmur altında yemek ve içmek, uzanmak, ıslak yerlerde saatlerce oturmak, tartışmak artık çok doğal geliyor insana. Gök güm-bürtüleri eşliğinde bol yağmurlu, kara bulutlu, keskin fırtınalı ve güneşsiz günlere öylesine adapte oluyoruz ki! Bu yeni koşullara uyumlu, yeni bir düzen kurduk kendimize.

Kendime yönelik dikkat ettiğim en önemli nokta, yoldaşlara sorun yaratacak düzeyde hastalanmamak. Ve yoldaşların bu yönlü “beklenti”lerini boşa çıkarıyorum.

MK çoğunluk adına bir yoldaş,

“Mücadelenin gelişim seyri içerisinde farklı politika ve taktikler gündeme gelecektir. Örneğin, 1985’te legal olanakların doğmasıyla parti bu süreci değerlendirmek isterken, parti içinde sol-maceracı bir grup çıktı. Aynı şekilde 1990’da yeni bir gelişmeyle karşı karşıya geldiğimizde önderlik (KS), sürecin taktik politikalarını üretmediğinden parti içinde yeni bir kriz çıktı. “MK çoğunluk” adına hareket eden bu sol-sekter grup partiye ciddi zarar vererek ayrıldı.

Daha sonra da KS sağ-opor-tünist çizgisini partiye dayattı. Bu da parti içinde ciddi bir krize neden oldu. Kısacası, parti içinde gündeme gelen sağ veya sol sapma ve çizgilerle verilen mücadelede parti çizgisi, her defasında daha da güçlenmiş ve birliğini çelikleştirmiş olarak çıktı. Her keresinde parti, bu çizgi ve sapmaları mahkum etmiş ve yeni taktik politikalarla süreci daha ileri taşımaya bilmiştir.

Bugün düşman, özellikle silahlı mücadelemizin güçlü olduğu beş eyalette, merkezi ve eyalet düzeyinde çok ciddi bir yoğunlaşmayla mücadelemizi bastırmak, boğmak istemektedir. Bilindiği gibi, hem merkezden hem de bu beş eyalet arasında merkezi bir koordinasyon bulunmaktadır. Sonu gelmez büyük ve kapsamlı imha saldırısıyla karşı karşıyayız.

Bu koşullarda silahlı mücadelemizi, partimizi ve ordumuzu nasıl geliştireceğiz, direnişi nasıl örgütleyeceğiz, saldırıları

nasıl göğüsleyip boşa çıkaracağız, halkı nasıl ayağa kaldıracacağız...? Sorun budur. İşte tam da bu noktada, parti-ordu ve cepheyi nasıl geliştireceğiz sorusunda farklı iki çizgi, anlayış çıktı.

Önceki dönemlerde sol-maceracı çizgilerle çatıştığımızda, devrimci kitle çizgisini geliştirdik. Devrimci kitle çizgisinin sol-maceracıların anlayışında yeri yoktur. Olsa da çok güdük-tür. Onların anlayışında kitlelerin örgütlenmesi, bilinçlendirilmesi ve savaşa kattırılması yoktur. Silahlı grupların oluşturulması her derde çare görülüyor. Bu yüzden bu yoldaşların kendi eyaletlerinde, devrimci kitle faaliyetleri ya yok denecek kadar az, ya da çok geridir.

Onlar, partinin yanlış çizgisi sonucu, kendi eyaletlerinde bir şey yapamadıklarını söylüyor. Ama aynı çizgi AP vb eyaletlerde, iki yılda gücünü en az iki misline çıkarabiliyor. Bunu neyle açıklayacaklar? Bu yoldaşlar parti çizgisinin içeriğini ve özünü değil, sadece bazı formunu görüp onun üzerinde politika yapıyorlar.

Bu yoldaşların esas sorunlarından biri, PGA’nın daha önceden oluşturulmamasıdır. Peki biz bugüne kadar yüzlerce, binlerce askeri ve siyasal faaliyetler gerçekleştirmedik mi? Gerçek şudur ki, bu silahlı gruplarımız hem örgütsel, hem askeri hem de siyasal faaliyetler örgütlediler. Öte yandan geç de olsa parti-ordu ayrıştirmasını da yapmışız. Ve bunu POR’da belirtmişiz.

Ordu örgütlenmesini ayrıştırmak, tabi ki, birçok açıdan daha verimli olacaktır. Ama halk ordusunun tek görevi savaşmak mıdır? Başkan Mao halk ordusunu böyle mi ele alıyor? Bizim gerilla gruplarımız sadece çatışma grupları değil,

aynı zamanda örgütlenme gruplarıdır. Son zamana kadar yapmadığımız şey, orduyu merkezi bir kumanda altında kurmaktır. Eksikliğimiz bu noktada aranmalıdır.

Biz ordu derken, düşmanı bir alanda yenebilecek ve üsleri(KSİ) koruyabilecek nitelikteki düzenli bir ordudan bahsediyoruz. Yoksa gerilla grupları düzeyindeki bir ordudan değil. Daha önceki dokümanlarda KS'nin, Mao'dan verdiği bir alıntıyı, yoldaşlar büyük sorun yapıyor. O alıntıda Mao, kızıl ordu ile Çan Kay Şek önderliğindeki beyaz ordu örneğini veriyor.

Peki partimiz gerilla bölgeleri, üs alanları konusunda neleri düşünüyor? Onu açıklayacağım. Çünkü bu konular bazı yoldaşlar tarafından özünden saptırıldı. Biz halk savaşını Hindistan özgülünde yürütüyoruz. Marksist-Leninist-Maoistlerin en önemli görevi, halk savaşını, kendi ülkesinin özgül şartlarına yaratıcı şekilde uygulamaktır.

Çin'de iç savaş, savaş ağaları arasında sürekli bir savaş vardı. Bu Çin gerçekliğidir. Mao, üs alanlarının yaşayabilmesini somut belirlemelerle açıklıyor. Örneğin 1928'de, hakim sınıflar arası savaş sürdüğü üsler yaşayabilir diyor. Farklı anlayışta olan yoldaşlar, nedense ülkenin objektif durumunun ne olduğunu görmek ve anlamak istemiyorlar.

Üslerin, çok ciddi stratejik bir önemi var. Bunun için partimiz, Mao'nun belirlediği beş koşulu yaratmak için çok ciddi çaba gösteriyor. Şu an bunların tümü de yeterli değildir. Çünkü Hindistan, Çin değildir. Hindistan'da düşmanın hem merkezi hem de eyalet düzeyinde güçlü bir ordusu var. Çin'de merkezi devlet bile yok.

Bu yoldaşlar böylesi bir ülkede, küçük bir yerde üs'ü nasıl kuracaklar? Bu bizim stratejik-taktik hattımızın, yani POR'un merkezi sorunu ve konusudur. Kendimize stratejik bir bölgeyi merkez alarak, gücümüzü esas olarak burada yoğunlaştırarak gerçekleştirebiliriz. Ama başka savaş cepheleleri açmaz isek, bu üs'ün varlığını sürdürmesi çok zordur.

Özellikle mücadelenin gelişme aşamalarında hem sağ, hem de sol sapmalara karşı uyanık olmalıyız. Aşama teorisi; bu sorun Çin'de de gündeme gelmiş. Burada belirtilen savaşa başlamadan, uzun süreli hazırlıklardan bahsediyor. Yani önce kitle mücadelesi sonra silahlı mücadele!

Bu hiçbir zaman partimizin politikası olmamıştır. Biz hiçbir zaman, farklı anlayışa sahip delegeler yoldaşların dediklerini yapmadık. Partiye atfedilen şeyler, onların parti-dışı anlayışlarıdır. Biz, askeri düzeyde imkan ve ilişkilerimizin olmadığı yerde eylem yapmayız. Yaparsak bu sol-maceracılık olur. Örneğin, Hindistan'da DEH üyesi bir örgüt, bir bölgede toprak ağasını öldürdü ama, o bölgeye bir daha giremedi. Biz böylesi eylem anlayışını doğru görmüyoruz.

Aşama teorisini kabul etmediğimiz ve olmadığı halde var diyenler, bunun mücadelemize nasıl engel çıkardığını söylemelidirler. Olan şey şudur. Belgelerimizde bazı koşulların belirtilmesi olgusu, belli yanlışların ve mekanik anlayışların yeşermesine yol açmıştır.

İkili iktidar sorunu; bu çok çarpıtıldı, gerçek içeriğinden uzaklaştırıldı. POR, iki gücün çatışmasından bahsediyor. Yani yıkım ve yeniyi inşa etmenin, bir arada yürüdüğü anlamında kullanılıyor. Bazı yoldaşlar bu diya-

lektik gerçekliği görmek, anlamak istemiyorlar. Biz aynı anda iki iktidardan bahsetmiyoruz. Hiçbir dokümanımızda, belge ve açıklamalarımızda böyle bir şey yok. Söylenen, biz yıkacağız düşman kuracak, biz kuracağız düşman yıkacak... Bizim ikili iktidar dediğimiz şey, bundan başka bir şey değildir.

Gerilla bölgelerinde de düşman iktidarını yıkıp, kendi iktidarımızı kuruyoruz. Biz gerilla bölgelerini, üs alanlarının önceki (KSİ'nin öncesi) dönemleri biçiminde ele alıyoruz. Kendi iktidarımızı da ancak düşman iktidarını, güçlerini yıkarak kurabiliriz. Görece daha iyi (sağlam) olan bölgeleri ise, gerilla üs alanları olarak değerlendiriyoruz.

Bu alanlar bizim ana karar-gahımız anlamındadır. Yoksa üs (KSİ) alanları değildir. Dolayısıyla sorun isim sorunu değil, nitelik sorunudur. Düşmanın yıkılması esas olarak orduyla olurken, iktidarın inşası da halkın katılımıyla olacaktır. Burada ordu belkemiği özelliğindedir. X'i üs alanı olarak ilan edebiliriz.

Tabi ki hatalarımız vardır. Bu kesinlikle doğrudur. Ama bu hatalar çizgiden değil, eksik ve yetersizliklerimizden kaynaklanmıştır. İşte yoldaşlarla farklılaştığımız nokta burasıdır.

Değişik KP'lerin, kardeş partilerin deney ve tecrübelerini almalı ve onlardan öğrenmeliyiz. Buna kesinlikle çok ihtiyacımız var. Ancak bu deneyimleri alırken kesinlikle mekanikliğe düşmemeliyiz. "Orda olmuşsa burada da olur" mantığıyla düşünmeyelim. Objektif koşulları, subjektif faktörleri doğru tahlil edelim. O ülkenin koşulları ile kendi ülke koşullarımızı doğru tahlil edelim. Çünkü her ülkenin ekonomik ve sosyal gelişmişlik düzeyinde, siyasal güçlerin ge-

lişmişlik seviyesinde, halkın durumu ve çelişkilerinde... farklılıklar vardır..."

RÖPORTAJLAR:

Komündeki gerillaların ne-redeyse tümüyle tanıştım. Onlarla yoğun sohbetlere girdim. Onların tecrübe ve deneyimlerini, girdikleri çatışmaları, güçlü ve zayıf yanlarını, bölgedeki faaliyetlerini, halkla ilişkilerine, gerilla yaşamlarına dair çok şey dinledim.

Yanısıra partimizi onlara çok yönleriyle tanıtmaya, anlatma fırsatını buldum. Partimizin deney ve tecrübelerini, eksik ve yetersizliklerini aktardım. Şimdi kongre öncesi ve kongre süresince röportaj yapma imkanı bulduğum bazı yoldaşların düşüncelerine yer vereceğim.

Jampanna:

Kendini tanıtır mısın?

Adım Jampanna. Kuzey Telangana Özel Bölge Komitesi üyesi ve kongre delegesiyim. 38 yaşındayım, partiden bir yoldaşla evliyim. Eşim, kabile kökenli yoldaşlar arasında ilk örgütlenenlerden. Kadın gerilla grubu komutanı. Çocuklarımız yok.

Partiyle tanışman ne zaman ve nasıl oldu?

İndra Gandhi'nin 1975'te ülke çapında olağanüstü hal ilan ettiği dönemde teknik okulda okumak üzere köyden Hyderabad'a gitmiştim. Okulda partimizin Devrimci Öğrenciler Birliği'nin (RGB) faaliyetleri vardı. Onların faaliyetlerinden, dürüst, samimi, kültürlü ve cesaretli oluşlarından etkilenmiştim. 1979'dan itibaren RGB ve daha sonra değişik parti organlarında yasal ve yasadışı birçok alanda faaliyet yürütmeye başladım.

PGA'ya (Halk Gerilla Ordusu) ne zaman ve nasıl katıldın?

PGA'ya 1984 yılında katıldım. Ondan önce Hyderabad'da işçi sınıfı içinde faaliyet yürütüyordum. 1984'de o zamanki parti genel sekreterimiz (KS) ve diğer bir MK üyemizin düşmanla girdiği bir çatışmada bir polis şefini cezalandırarak kurtulmaları, eyalette çok büyük kamuoyu yaratmıştı.

İşte bu dönemde parti, bana "gerilla birliğine katılmak istemisin" demişti. O zamanlar zayıf bir bünyeye sahip olduğundan önceleri tereddüt ettim. Fakat daha sonra bunun yanlış olduğunun farkına vararak, yapılan öneriyi kabul ettim. Yoldaşlar "Birliğe katıldıktan sonra geri dönmek yok. Kendini oradaki zor koşullara ve bir daha dönmek üzere hazırlamalısın" demişlerdi.

Peki sonra ne oldu? Kırsal alanda zorluk çektin mi?

Kırsal alana beni mücadeleyle kazanan sorumlu yoldaşla birlikte gittim. Beş kişilik bir gruptuk. Daha sonra kabileden birkaç insanı örgütledik. İlkel bir-iki silahımız dışında hiçbir şeyimiz yoktu. Yeni bir alandı, önceleri hiçbir devrimci faaliyetin olmadığı kabile bölgesiydi. Her açıdan çok ciddi zorluklar, sıkıntılar yaşadık. Daha önce gerilla mücadelesi ve yaşamı hakkında en ufak bir tecrübemiz yoktu. Sadece sınırlı olarak teorik ve kitabi bilgimiz vardı. Burada her şeyi biz başlatacak, biz yapacaktık.

Bir ay sonra sorumlu yoldaş, yaşanan zorluk ve sıkıntılara göğüs geremeyerek bana "bu kabile insanından bir şey çıkmaz, birliği bırakıp şehre dönelim. Orada çok daha yararlı ve önemli görevlerimiz var" diyerek, beni de yanında götürmek

istedi. Sorumlu yoldaşa (hem komutan hem de siyasi komiser), buradaki görevlerin de çok önemli olduğunu, kabilelerin dönüşebileceğini, silahlı mücadeleye kazandırılabilceğini, bu görevi partinin bize verdiğini anlattım. Sorumlunun benimle gel talebini geri çevirdim. O beni dinlemeyerek şehre indi ve bir yıl sonra tamamıyla müca-deleden koptu.

O zamanlar kırsal alanda silahlı mücadeleyi başlatma ve bozkırları özgürlük ateşiyle tutuşturma görevine kilitlenen bir-iki kadro olarak, çok ciddi sıkıntılar yaşadık, büyük kayıplar verdik ama, silahlı mücadeleyi geliştirmekten, özgürlük ateşini yaymaktan asla geri durmadık. Bıkmadan usanmadan kabileleri örgütleme, savaştırma kavgasını verdik. Daha sonra diğer bölgelere çıkarılan yeni gerilla gruplarıyla büyük bir alan örgütledik. Bölgede yasal ve yasa-dışı pek çok komite ve organlar kurduk.

1984 yılından bu yana kırsal alanda mısın? Şu anki kitle temeliniz ve gerilla gücünüz ne?

Evet, o günden bugüne aralıksız olarak kırsal alandayım. Kendini halk savaşına, devrime ve komünizme aday bir kadro olarak mücadele ediyorum. Partinin ve devrimin ihtiyacı neresi ise ben oradayım. Bugüne kadar parti, esas olarak, halk savaşını güçlendirme ve yaygınlaştırma çabasında yoğunlaştı. Bu yoğunlaşma ağırlıklı ve sürekli olarak kırsal alan olduğundan ki parti, beni de bu alanda konumlandırdı.

Faaliyet alanımda kitle temelimiz çok iyi. Çok çeşitli (kadın, çocuk, gençlik, kültür, millis...) komitelerimiz ve örgütlerimiz var. Kitle tabanımız çok iyi. Köylüler sadece kendisinde olan bir takım olanak ve katkı-

ları partimize, ordumuza vermemle kalmıyor, aynı zamanda savaşa bilfiil katılıyorlar.

Profesyonel gerilla sayımız geçen yıl 680 civarında idi. Fakat son bir yıl düşmanın çok yoğun saldırıları oldu. Düşmana büyük darbeler vurmamıza rağmen ciddi kayıplarımız da oldu. Profesyonel gerilla sayımız şu an 570 civarında. Ancak kongreden sonra gerilla saflarına ciddi katılım olacak. Bunun tüm alt hazırlıklarını bitirerek kongreye geldik.

Faaliyet alanınızda kabilelerin oranı ne?

Komitimizin faaliyet yürüttüğü alanda nüfusun yaklaşık % 20'si kabiledir. Bunların savaşçılar içerisindeki oranı ise % 25'tir. En fazla baskı ve zulüm kabileler üzerindedir. Kabilelere yönelik faaliyetlerimiz bundan sonra daha da artacak.

Köyler büyük ve kalabalık mı?

Bölgemizdeki kabile köyleri küçüktür. 20 haneli olan da var, 150 olan da var. Ortalaması 50-60 evdir. Kabile olmayan köylerin büyüklüğü ise gene farklıdır. 200 haneden başlayıp 2000 haneye kadar gider. Ortalaması 600 hanedir.

Kayıplarınız daha çok nasıl oluyor?

Kırsal alanda aldığımız askeri darbelerin esası sabahın erken saatleridir. Bunlar yürüyüş sırasında atılan pusular veya çıkan çatışmalarda değil, ezici olarak 5-10 gün kamp kurduğumuz yerlerde oluyor. Kamp durumunda iken gerilla sayımız ortalama 25-30 kişidir. 24 saat nöbetçi tuttuğumuz halde bunlar oldu.

Kayıpların nedeni esas olarak, savaşçı parti ilkelerini pratiğe layıkıyla uygulamadığımızdan kaynaklanıyor. Yani bazen

rahat ve gevşek davranmaktan bazen de düşmanı küçümsemekten, kendimize ve köy örgütlenmelerimize aşırı güvenmekten ileri geliyor. Kamp yerimizi fark eden köydeki işbirlikçiler haberi hemen düşmana iletiyor. Haberi alan düşman kısa sürede büyük kuvvetlerle, güçlü ve ağır silahlarla üzerimize geliyor.

Teknik olarak durumunuz nasıl? Telsiz ve dürbünleriniz yok mu?

Daha birkaç ay öncesine kadar ilkel de olsa ne dürbün ne de telsizlerimiz vardı. Şimdi çok geri bir teknoloji de olsa, ihtiyaca vermektense çok uzak da olsa bir-iki dürbün ve telsizimiz var. En yakın gerilla grubumuzla mesafe 25-30 km. Düşmanla çıkan bir çatışma esnasında telsiz bağlantımız olmadığı için, yakın grupla kontak kurup yardım isteme imkanımız yok. Veya düşman hareketini diğer gruplara iletme olanağımız yok.

Sadece teknik olarak dürbün ve telsiz sorunu çözmemiz durumunda, bazı ciddi kayıpları önleyebiliriz. Çünkü savaşın temel ilkelerini layıkıyla uygulasanız da, günümüz koşullarında bir nevi gerillanın gözü ve kulağı olan dürbün ve telsizden mahrum olmamız fazladan büyük kayıplara yol açabiliyor.

Son olarak söylemek istediğin...

Tüm TKP/ML-TİKKO'cu yoldaşlara enternasyonal selamlarımı yolluyorum. Emperyalizmin kölelik zincirini kendi ülkelerinde kırmak için verdikleri mücadelede başarılar diliyorum.

Mayna:

Kendini tanıttırmsın?

Adım Mayna. Güney Bastar Bölge Komitesi üyesi ve kongre delegesiyim. 36 yaşındayım,

partiden bir yoldaşla evliyim. Çocuklarımız yok.

Senin partiyle tanışman nasıl oldu?

Partiyle, öğrenci iken 1983'te RGB aracılığıyla tanıştım. Beş yıl öğrenci gençlik içinde, daha çok genç kızlara yönelik faaliyetlerde görev aldım.

PGA'ya ne zaman katıldın? Şu anki faaliyet alanın ve görevin ne?

PGA'ya 1988'de katıldım. Faaliyet alanım Dandakaranya eyaletindedir. Bölge (çevre) Komitesi üyesiyim. Komitede benden başka kadın yoldaş yok. Üç yerel gerilla biriminin (Local Guerilla Squad-LGS) sorumluluğunu yapmaktayım. Denetimimde ortalama 45 gerilla var. Bunların yarısından fazlası kadın.

Yönetici bir kadın olmandan kaynaklı, erkek yoldaşlar tarafından bir sıkıntı yaşıyor musun?

Evet, yaşıyorum. Tüm siyasal çalışmalarımıza, eğitimlerimize rağmen hala kadının önderliğini benimsemeyen, feodal değer yargılarını üzerinden atmayan erkek yoldaşlar var. Feodal değer yargıları kabileden çok, kast örgütlenmesi kısıncına alınan köylerde daha güçlü.

Partimiz özellikle 1997 sonrası kadınların mücadelede ileri çıkması ve parti içinde yükselmesi için özel programlar ve teşvikler yapmaktadır. Fakat bu süreç kadınların ezici kesiminin okur-yazar olmamasından kaynaklı hem yavaş hem de sancılı oluyor.

Bir yönetici ve komutan kadının olman köylüler arasında nasıl karşılanıyor?

Faaliyet alanımda hane sayısı 50-90 arasında değişen yakla-

şık 150 köy var. Köylere gittiğimizde özellikle kadınlardan, genç kızlardan büyük ilgi görürüz, destek alıyoruz. Bir kadının erkekler üzerinde komutan ve yönetici olması sıradan köylüler, kadınlar açısından çok büyük bir olay. Olumlu tepkiler alıyorum.

Kadınları gerilla mücadelesine çekmek çok mu zor?

Çok zor değil ama, önemli derecede ciddi engeller var. En büyük engeller feodal ilişkiler, kadının evli olması ve bunlardan kaynaklı gerici-tutucu değer yargıları. Bir kadının gerillaya katılması demek, kendisini çepçevre saran tüm zincirleri kırması ve olmadık bedelleri göze alması demektir.

Kızların evlenme yaşları kabilede ortalama 15-16; kabile olmayan köylerde ise 17-18'dir. Kabilelerde okur-yazarlığın olmaması siyasal eğitimimizde çok büyük sorun yaratıyor. Ayrıca kabile olmayan köylerde kızlar-kadınlar arasında okuma oranının çok düşük olması, kadının faaliyetlerde ilerlemesine ciddi engeller çıkarıyor.

Mücadele, kadınların yaşamında olağanüstü değişiklikler yaratıyor. Aynı şekilde mücadeleye kadınların katılımı çok büyük gelişmeleri, yeni açılım ve atılımları olanaklı kılıyor. Şu tespiti yapmak yanlış değil. Kadınların mücadeleye katılma istekleri çok olsa da, erkekleri daha rahat örgütleyebiliriz. Nedeni de yukarıda anlatmaya çalıştıklarıdır.

Bir köyü örgütlerken ilk başta nelere ve hangi komitelerin kurulmasına öncelik veriyorsunuz?

Bir köye ilk gittiğimizde en başta oradaki en ileri ilişkilerden köy parti komitesini oluşturuyoruz. Bu komite üzerinden

adım adım diğer örgütlenmeleri yaratıyoruz. Köy halkının bir kısmını çocuk, gençlik, kadın ve milis olarak örgütlerken diğer bir kısmını da gerillaya alıyoruz. Gerilla adaylarını PGA'ya almadan önce, en az bir yıl köyde eğitime ve yoğun bir faaliyete tabi tutuyoruz. Gerillaya alınacak birisinin yaşı 16 ve yukarısı olması gerekiyor.

Gerillanın köylüler ile yaptığı toplantıları kim organize ediyor?

Köylüler ile yaptığımız toplantılar eğer köyde ise, köydeki örgütlerimiz ormanda veya dağda ise biz organize ediyoruz. Köye gitmeden önce, köy parti komitesine haber iletiyoruz. Onlar da diğer organlarla ilişkiye geçerek bir veya birkaç köyde geniş propaganda yaparak kitleleri topluca büyük bir alanda topluyor. Biz aşağı inince köylüler ve örgütlerimiz hazır halde bizleri bekliyor.

Bugüne kadar herhangi bir çatışmayı organize edip, yönettin mi?

Tabi ki. Bunlar arasında beş yoldaşımızın şehit düştüğü çatışma üzerimde büyük etki yaratmıştır. İlk dönemler ciddi sıkıntılar ve zorluklar yaşadım. Erken ve zamansız kararlar verdiğim oldu. Hem pratik hem de tecrübeli ve yetkin yoldaşlar tarafından sürekli eğitildim, eğitiliyorum.

Halk savaşımızın Hindistan'da siyasal iktidarı alacağına inancın var mı?

Kuşkusuz var. Bu konuda hem çok inançlı hem de çok umutluyum. Bedelleri büyük, acıları ağır olsa da halk savaşımızın gelişip güçleneceğine, tüm Hindistan'a yayılıp siyasal iktidarı alacağına olan inancım her zamandan daha güçlüdür. Ve ben partimizin, savaşımızın her geçen gün daha da geliştiği-

ne, güçlendiğine, kitleselleştigiğine tanık olmuştum. Tüm çarpıtmalara rağmen egemen güçlerin korkusu da bundandır.

Senin için 8 Mart neyi ifade ediyor?

Benim için 8 Mart, her çeşit baskı ve sömürüye karşı erkek yoldaşlarımla omuz omuza sınıf mücadelesine atılmak, hem kendim hem de ezilen ve sömürülen sınıflar için özgürlük kavgasını vermek demektir. Benim için 8 Mart, dünya emekçi kadınlarının kendilerini sarmalayan tüm gerici bağları kopararak, engelleri aşarak özgürlük denizine kulaç atmaları ve tüm sömürücüleri korkutan savaşa daha güçlü katılmaları demektir.

Son olarak söylemek istediğin...

Son olarak, kardeş partimiz TKP/ML saflarında düşmana karşı mücadele eden tüm kadın ve erkek yoldaşları enternasyonalist duygularıyla, kavgaları kavgamızdır şiarıyla selamlıyorum.

Sinu:

Seni tanıyalım...

Adım Sinu veya Sinuna. 57 yaşında ve Dandakaranya'dan kongre delegesiyim. Basın-yayın alanında faaliyet yürütüyorum. Görevim enternasyonal proletarya ustalarının eserlerini ve mücadelemize katkı sunan diğer kitapları-yazıları farklı dillerden (Hintçe ve İngilizce'den) Telegu diline çevirmek-yayınlamak ve kırsal alanda parti yayınlarını çıkarmaktır.

Mücadeleye ne zaman başladın? Partiyi nasıl tanıdın?

Mücadele ile tanışmam 1963'te HKP'nin öğrenci federasyonuna üye olmakla başladı. O zamanlar devrime ve komünizme bağlılığım ne teorik ne de

politikti, tamamen duygusalı. Fakat 1967'de Naksalbari silahlı köylü ayaklanması bende politik bilincimin ateşlenmesine yol açtı. Bu bilincin yerleşmesiyle ustaların eserlerini okumaya, araştırmaya başladım. Profesyonel olarak faaliyet yürütmeye 1967 yılında başladım.

Partiyle, HKP(ML)HS örgütü ile ilişki kurmam 1970 yılında AP'de oldu. Ve aynı tarihte örgüt üyesi oldum. Bu tarihten itibaren her yönüyle, tüm yaşamımla kendimi partinin ve devrimin hizmetine verdim. 1977 yılına kadar, eyalet komitesi üyesi olarak, esas görevim illegal olarak sendikal ve kültürel faaliyetleri örgütlemektir.

Legal olanaklardan yararlanma koşulları açıldığında parti, 1977'de legal yayın organı Kranti'yi Telegu dilinde çıkarma kararı aldı. Bu karardan sonra legal alana çekilerek gazetesinin sorumluluğuna atandım. Gazete AP eyalet komitesinin denetiminde çıkıyordu.

1980 yılında örgütümüzün partileşip merkez komitesini oluşturmasıyla, bu kez MK'nın sekreterliğinde (MK üyesi değil, MK'nın sekreterlik işleri görevlendirildim. Bu görevim 1997'ye kadar devam etti. Bu yıllar arasında ihtiyaç nedeniyle iki yıl AP eyalet komitesinde yer aldım. Görevim sendikal alan sorumluluğuydu. Daha sonra tekrar legale çekilerek MK'nın denetiminde İngilizce yayınlanan Vanguard isimli yasal derginin sorumluluğuna getirildim.

Görevlerim zaman zaman değişmiş ve bazen başka faaliyetler esas alınmış olsa da ben, 1985-1997 yılları arasında tüm ustaların eserlerini Telegu diline çevirdim. Ayrıca Mao'nun 6'dan 9'a kadar olan İngilizce yazılı kitaplarını basıp dağıtımını yaptım.

Şu anki görevin ne?

Şu anki görevim ise Dandakaranya Özel Bölge Komitesinin resmi organı olan Prabhat'ı çıkartmaktır. Bu gazeteyi Hintçe ve Telegu dillerinde çıkarıyoruz. Yazım, çizim, basım, dağıtım... her şeyi kırsal alanda yapıyoruz. Kabilelere yönelik bir dergimiz var. Adı "*İlk Gün Yıldızı*". Bunu bir kabile dili olan Gondi'den yayınlıyoruz.

"Partimiz özellikle 1997 sonrası kadınların mücadelede ileri çıkması ve parti içinde yükselmesi için özel programlar ve teşvikler yapmaktadır. Fakat bu süreç kadınların ezici kesiminin okur-yazar olmamasından kaynaklı hem yavaş hem de sancılı oluyor."

Yanısıra kabile kadınına yönelik "*Poru-Mahila*" dergisi ve gençlik dergisi "*Junkar*"ımız var.

Tüm bu gazete ve dergilerin yazı kurulu (editörlük) benimle birlikte üç yoldaştan oluşuyor. Ayrıca yazım, çizim, basım işlerinde denetimimizde 15 kişilik bir teknik ekip var. İhtiyaç oldukça gerilla gruplarından ve yerel örgütlerimizden yardım alıyoruz. Bazen uzun süre bir yerde kamp kursak da bizim ekip, esas olarak hala yarı-hareketli bir ekiptir.

Faaliyet alanınızda ne gibi zorluklar yaşıyorsunuz?

Beş yıl öncesine kadar neredeyse hiçbir teknolojik aracımız (bilgisayar vb) yoktu. Fakat şu anda ihtiyaca cevap vermese de

bilgisayarlarımız, daktilolarımız var. En büyük sorunumuz adaptörün/akülerin bozulmasıyla oraya çıkıyor. Burada teknik alt yapı ve atelyemiz olmadığından, bozulan aletlerin şehre götürülüp getirilmesi bazen üç-dört ayı alıyor.

Ayrıca teknik ekipte ciddi sıkıntılar yaşıyoruz. Yoldaşlar çok fedakar, çalışkan ve oldukça özverilidirler. Hiç dinlenmeden günlerce çalışırlar. Fakat teknik bilgileri, kapasiteleri geri olduğundan ciddi sorunlar yaşıyoruz.

Senin de tanıdığın şu ekipte yalnız üç kişinin okuma-yazması vardı. Hem bu üç kişinin okur-yazarlığını ilerletmesi hem de, diğerlerinin okuma-yazma öğrenmesi burada oldu. Şimdi hepsi on parmakla daktilo yazıyor, bilgisayarın teknik özelliklerini biliyor, dizgi yapıyor ve öğrendiklerini yenilere öğretiyorlar. Kongreden sonra parti, faaliyet alanımıza akademik eğitimini yapmış bir teknisyen ekip verecek.

Uzun yıllar profesyonel bir devrimci olarak örgütlü mücadele yürütmek nasıl bir duygu?

En az 35 yıldır mücadele içinde partimin, devrimin ve halkımın emrinde profesyonel bir devrimci olarak faaliyet yürütüyorum. Mücadeleye başladığım günden beri olmadık zorluklar, sıkıntılar, yokluklar yaşadım. Fakat bir an olsun sınıf kinimden taviz vermedim. Zalimlerin inadını gördükçe, sömürü ve zulmünü yaşadıkça işçi sınıfına ve emekçi halka olan inancım daha da pekişti. Yaşamımı ve en başından itibaren geleceğimi tamamıyla devrime adadım.

Bunca yıllık tecrübeden ve yaşananlardan sonra hala umutlu musun?

Umutlu musun da ne demek!

Umudumu kaybetsem, inancımı yitirsem burada ne işim var? 35 yıllık mücadele yeter anlamına mı gelmeli? Bu devrimci bir yaşamı yeterince benimsemeyenler, ideolojik olarak net ve dirayetli olmayanlar içindir.

Hala çok sayıda eksik ve yetersizliklerimiz var. Hala aşmamız gereken dağlar yüksekliğinde sorunlarımız var. Bu açık. Ancak devrimcilerin mücadeleyi her koşul altında ilerletme gibi, koşulların altında ezilip kalma değil koşulları devrimin lehine çevrime gibi, devrim yapma gibi çok önemli tarihsel görevleri var. İşte komünist bir militan olarak ben, bir partili olarak en zor koşullar altında üzerime düşeni yapmakla, süreci ileri taşımakla yükümlüyüm.

Çok umutluyum, özellikle şimdi! İstenilen zaman ve düzeyde olmasa da, sürekli olarak sorunlarımızı çözebiliyor, eksik ve yetersizliklerimizi giderebiliyoruz. 30 yıldır bu tarihsel anı bekliyorduk. İşte şimdi sizlerin de tanıklığı ile, tarihi önemi büyük kongremizi gerçekleştiriyoruz.

Şimdi gerçekleşen 30 yıllık rüyamızdır. Ve hiç kuşku yoktur ki, bu rüyanın en mutlu yerinde ben varım. Şimdi görevimiz, gerçekleşen bu rüyamızı yaşamla bütünleştirmek, yaşamı devrimcileştirmek, halkla bütünleştirmek ve halkla birlikte iktidara daha emin adımlarla yürümektir.

Son olarak söylemek istediğin bir şey varmı?

Tabi ki olacak. Tüm yoldaşlara birleşerek mücadele etmelerini, emperyalizmi ve her alandaki uşaklarıyla birlikte sömürü üzerine kurulu bu vahşi düzeni tarihin çöplüğüne atmaları gerektiğini hatırlatırım. Halk savaşı ateşini daha da güçlendirip yaygınlaştırmalarını,

düşmana korku dosta umut yayması için safları daha da sıklaştırmalarını söylerim.

Fiziksel yorgunluk ve yaşlılığın belli zorlukları olsa da ideolojik netlik, halka sonsuz güven ve sağlam inancın korunduğu sürece yaşamı devrimci kılmak, yeni doğan bebeklere isim, gençlere örnek olmak zor değildir.

Mücadele alanlarımız birbirinden çok uzak olsa da, amaç ve hedeflerimiz, ideoloji ve sınıfımız aynı. Gelin el ele vererek kendimizle birlikte tüm insanlığı özgürleştirelim! Gelin sınıfsız, sınırsız bir dünya toplumunu ortak mücadeleyle yaratalım! Bundan sonra da halkımın, devrimin ve partimin hizmetinde olmaya devam edeceğim. Son nefesime kadar partili kalacağım. Lal Salam!

Bandu;

Genç yoldaş, seni tanıyalım. Kaç yaşındasın, PGA'ya ne zaman katıldın?

Adım Bandu. 16 yaşına yeni girdim. Dandakaranya'nın Mar-ya kabilesindenim. PGA'ya yaklaşık 1.5 yıl önce katıldım.

Yani 15 yaşına bile girmeden PGA'ya katıldın, öyle mi?

Evet aynen öyle. Köyümüze PGA'nın gelmesi 15 yılı buluyor. Ben ise en az beş yıl gerilaya katılmak için uğraş veriyordum. Fakat komutan bana sürekli olarak daha çok küçüksün diyordu. Onların her köye gelişlerinde beni de yanlarına almaları için elimden ne geliyorsa yapardım.

Gerillada yaş sınırımı biliyordum ama, benim tek amacım ne olursa olsun bir an önce PGA'lı olmaktı. Gerillaya yabancı değildim. Yıllardır onlar arasındaydım, onlarla büyüdüm. Kimi zaman onlarla birkaç gün yürümüş, yük taşımışım. Tek sorun

yaşımdı.

En sonunda komutan benden kurtulamayacağını anlayınca, tek çare olarak "*bak Bandu, biz gerillalar sürekli yürürüz, çok ağır yük taşırız, aç-susuz kalırız, yıllarca ailemizi görmez...*" demişti. Benim cevabım ise, sizin kadar ben de yürürüm, sizin taşıdığımız yük ne ki ben sizden daha fazlasını taşıyım, benim zaten tok olduğum gün yoktur, ailem ise zaten sizinle; bu durumda ben niye PGA'lı olmayayım ki, dedim.

Komutan bir türlü beni ikna edemiyordu. Ve son çare olarak, kendi yükünü göstererek "*o halde bunu kaldır bakalım*" dedi. Ben yükü tuttuğum gibi kaldırıp "*nereye, hangi köye götüreyim*" demiştim. Bu olay karşısında komutan "*tamam Bandu sonunda sen kazandın. İnat ve ısrarın seni, en genç PGA'lı olmanı sağladı*" dedi. Artık çok mutluydum. Uçacak gibiydim. Hemen eve gidip gerekli eşyalarımı alıp komutanın önünde hazzır-ol'a geçtim.

Ailenden senden başka PGA'lı var mı?

Ailem gerilla ile iç-içe. Ablam, iki yıl önce bir gerilla iken yılan ısırması sonucu zehirlenerek öldü. Diğer kardeşlerim benim gibi bir PGA'lı olmak için sabırsızlıkla bekliyor. Köyümüzdeki çocukların en büyük hayali bir gerilla olmak. Onlar daha 16 yaşına gelmeden bir gerillanın bilmesi ve yapması gereken çok şeyleri öğreniyor.

Köyümüz, gerillanın ana geçiş yolu üzerinde olduğundan, ailemi ve akrabalarımı sık sık görüyorum. Annem ve babam, özellikle de kardeşlerim beni askeri üniformalı ve silahlı görünce yaklaşımları çok daha farklı oluyor.

Hiç çatışmaya girdin mi?

Hayır, daha girmedim. Komutan yaşımın uygun olmamasından dolayı buna izin vermiyor. Fakat başından itibaren düzenli olarak gerilla eğitimini alıyorum. Büyük bir istek ve heyecanla düşmanla çatışma anını bekliyorum.

Peki TİKKO'cu yoldaşlarına bir mesajın varmı?

Partiyle ne zaman tanıştın?

Partiyle tanışmam 1977 yılında öğrenci örgütü aracılığıyla gerçekleşti.

Hangi yıl PGA'ya katıldın? İlk gelişmeler hakkında bilgi verir misin?

PGA'ya katılmam 1980 yılında oldu. Maharastra ormanlarına, kırsal alanına çıkan ilk ge-

esas olarak kadro ve silahlanma sorunudur.

Faaliyet alanımızın % 90'ı kabile, diğer % 10'u ise Dailit'tir. Yani Hindu kast örgütlenmesinin en alt tabakasından. Bunlar toplumun en fazla ezilen ve baskı gören kesimleridir. Devlet tarafından hiçbir hizmet almıyorlar. Bunların partimizi ve ordumuzu sahiplenmeleri ta-

“Hala çok sayıda eksik ve yetersizliklerimiz var. Hala aşmamız gereken dağlar yüksekliğinde sorunlarımız var. Bu açık. Ancak devrimcilerin mücadeleyi her koşul altında ilerletme gibi, koşulların altında ezilip kalma değil koşulları devrimin lehine çevrime gibi, devrim yapma gibi çok önemli tarihsel görevleri var. İşte komünist bir militan olarak ben, bir partili olarak en zor koşullar altında üzerime düşeni yapmakla, süreci ileri taşımakla yükümlüyüm.”

Tabi ki var. En başta komutan yoldaşlara. Köylere indiginizde çevrenizde gördüğünüz çocuklara özel önem verin. Onları sevin, onlarla konuşun, onlara ilgi gösterin. Bunu yaparsanız sayılmayacak kadar faydalarını görürsünüz. Propagandanızı bazen, sizden daha iyi onlar yapar.

Siz fark etmeden, ciddi bir çaba göstermeden çok sayıda çocuk ve genç onların sayesinde halk ordusuna katılma duygusu yaşar. Hepsinin hayali sizler gibi bir gerilla olmaktır. Unutmayın ki sizin onlara verdiğiniz değer karşılığını onlar, hem o zaman hem de sonrasında fazlasıyla size geri ödeyecektir. Tüm yoldaşlara Lal Salam!

Kosa;

Yoldaş, lütfen kendini tanıtır mısın?

Tabi. Adım Kosa, 44 yaşındayım, partiden bir yoldaşla evliyim, çocuğumuz yok. Kuzey Telangana eyalet komitesi üyesi, kongre delegesiyim.

rilla birliğindenim. 21 yıldır sürekli olarak kırsal alanda faaliyet yürütmekteyim. Eşim de kabileden örgütlediğimiz ilk savaşçılardan.

İlk dönemlerde çok büyük zorluklar yaşadık. Tecrübesiz oluşumuzdan ciddi kayıplar verdik. Kısa sürede şehre dönen yoldaşlar oldu. Önceden devrimci faaliyet olmadığından köylülerin arasına giremiyor, büyük tepki çekiyorduk. Köylüler ilk etapta bizden ya teröristtir kızlarımızı kaçırrız bizleri öldürürler diye korkuyor, ya da hırsızdırlar yiyeceğimizi alır evlerimizi yakar diye düşünüyorlardı.

Bölgeniz ve askeri gücünüz hakkında kısa bilgiler verir misin?

Denetimimizde (komite olarak) şu an sekiz gerilla bölüğü var. Sayı olarak 520-530 civarında. Gerillaya savaşçı aktarımında bir sorunumuz yok. Bazı ihtiyaçları giderebilsek bu sayı, iki ay içinde en az iki katına çıkar. Savaşmak isteyen yüzlerce insan var. Bizim sorunumuz

rif edilemez düzeyde.

Gerillanın ve köylünün eğitim sorununu nasıl ele alıyorsunuz?

Bu bölgeden örgütlediğimiz insanların % 95'inin okumayazması yok. Bu durum çok büyük sorun yaratıyor. Dolayısıyla gerillaya katılan her savaşçıyı eğitime tabi tutmak zorundayız. Bu eğitimler hem gerillanın günlük yaşamında uygulanıyor hem de mntika düzeyinde düzenli okullar açarak sağlıyoruz. Her yeni savaşçı sekiz ay içinde geri düzeyde de olsa okumayazma öğreniyor.

Kabile dilinin alfabesi olmadığından eğitimi çoğu zaman Hintçe ve Telegu dilinde öğretiyoruz. Bu işimizi daha çok zorlaştırıyor. Çünkü onların bilmediği bir dili onlara hem sözlü hem de yazılı olarak öğretiyoruz.

Fakat partimiz uzun bir çalışma ve araştırmadan sonra, birkaç kabile dilinin alfabesini hala belli eksiklikleri olsa da tamamlamış bulunuyor. Bu çalış-

mayı akademik birimlerimiz yapmaktadır. Son iki yıldır kabileleri esas olarak kendi dillerinde eğitiyoruz. Onların dillerinde dergiler çıkarıyoruz. Bu onlarla daha iyi kaynaşmamızı sağlıyor.

Yanısıra biz, sadece gerillaya değil aynı şekilde köylülere de okuma-yazma öğretiyoruz. Onlara yönelik hem mobil hem de düzenli eğitim kampları düzenliyoruz. Partimiz, kırsal alanda hem gerilla ve hem de köylünün eğitilmesi ve siyasallaşmasında çok önemli rol oynayan kasaba ve şehirdeki eğitimli kadrolara büyük ihtiyaç duymaktadır.

Askeri olarak sorunlarınız var mı?

Tabi ki var. Buradaki sorun daha çok askeri disiplindeki gevşeklikte yaşanmaktadır. Bu hem deneyimli askeri kadroların eksikliği ve askeri eğitimin yetersizliğinden hem de, bu güne kadar parti-ordu ayrışmasının olmaması ve askeri komuta kademesinin bulunmayışından ileri geliyor. Böyle olunca ordunun bütününde askeri disiplin ve kurumlaşmayı oturtmada ciddi sıkıntılar yaşıyoruz.

Sizin de bileceği gibi, bizde savaşılar seçilerek alınır. Örneğin gerillaya alınacak insanın lümpen, hırsız ve ciddi problemlili olmaması gibi. Savaşı seçiminde köy parti komitesinin verdiği rapor dikkate alınır. Bazı gruplarımız yeni savaşılar kabul ederlerken hem köy parti komitesinin raporunu almadılar hem de seçimde titiz davranmadılar. Böyle olunca da çok sağlıklı ve problemlili unsurlar saf-lara katıldı. Bunlar başta bir problem değilmiş gibi görünse de, sonraki dönemlerde ciddi sorunlar çıkardılar.

Bu insanları zamanında fark edip eğitme ve kalıba döküp dö-

nüştüremediğimizden sıkıntılar çıktı. Sadece bu unsurların yarattığı sorunlar nedeniyle çok ciddi problemler yaşadık. Kitle ilişkilerimiz yara aldı. Partimize ve ordumuza güvensizlik duyuldu. İdeolojik eğitime ağırlık verdik. Birçok siyasal eğitim programları ve çözüm yöntemleri geliştirdik. Ancak istenilen başarıyı bir türlü sağlayamıyor-

“Umutlu musun da ne demek! Umudumu kaybetsem, inancımı yitirsem burada ne işim var? 35 yıllık mücadele yeter anlamına mı gelmeli? Bu devrimci bir yaşamı yeterince benimsemeyenler, ideolojik olarak net ve dirayetli olmayanlar içindir.”

duk. En son zaafly birçok grubu tasfiye etmek zorunda kaldık.

Son iki yıldır büyük bir gelişme sağladık. Kitlenin güvensizliği güvene dönüştü. Savaşı kabulünde köy parti komitesinin ve gerilla üst komitesinin kararı gerekmektedir. Böyle olunca daha az problemlili insanlar geliyor. Olanları da eğitmek, dönüştürmek ve yeniden kalıba dökmek fazla zor olmuyor.

Ayrıca, özellikle gerilla mücadelemizin daha iyi bir ivme kazanması ve yeni alanlara açılmasıyla birlikte düşman, son iki yıl parti ve ordu saf-larımıza iş-birlikçi sızdırma girişimlerini bir hayli artırdı. Organlar arası uyumlu çalışmanın geliştirilmesi ve parti ilkelerinin layıkıyla pratiğe uygulanmasıyla birçok iş-birlikçi ve ajan deşifre edilip cezalandırıldı.

Gerillaya yeni katılanlar için bir aylık ön eğitim kampımız var. Katılanları hem okuma-yazma hem de, askeri-ideolojik eğitime tabi tutuyoruz. Bu hem gerilla birliklerine deneyimli savaşı aktarmak hem de, zaafly unsurları zamanında tespit ederek saflardan arındırma görevini yerine getiriyor.

Kadınların katılımında ciddi bir sorun yaşanıyor mu?

İster kadın isterse de erkek olsun örgütlemeye bir sorunu-muz yok. Aksine katılmak ve örgütlenmek isteyen çok sayıda insan var. İhtiyaca cevap veremeyen biziz. 1992 yılına kadar sağlık sorunları olduğu için kadınları gerillaya katılması yönünde bir çaba göstermedik. Çünkü gerek duymuyorduk. Ancak 1992’de bu anlayış ve yaklaşımın yanlış olduğu, ideolojimizle uyuşmadığı sonucuna vardık.

Sonraki tecrübeler göstermiştir ki, kadınlar mücadelede erkeklerden çok daha verimli oluyor. Kadınların mücadelenin zorluğundan kaynaklı geldiği eve, köye veya şehre dönüş isteği erkeğe göre çok daha azdır.

Kadınlar iki tür baskı ve sömürüye maruz kaldıkları için, onlara özel programlar hazırlıyoruz. Örneğin mücadeleye katılmadan önce ciddi beslenme sorunları olduğundan, imkanlarımız ölçütünde daha iyi beslenmelerini sağlamak, proteini yüksek gıdalar temin etmek...

Saf-larımıza katılan kadınların okuma oranı hemen hemen yok gibi veya çok düşüktür. Bu durum kadınların siyasal gelişiminde, yönetici konuma gelmesinde ciddi engeller yaratıyor. İki gerilla birliğimizde kadınların oranı erkeklerden fazladır. Eyaletimizdeki toplam gerillanın % 40’ı kadındır. Ayrıca dört kadın gerilla grubumuz var. Bu

grupları özellikle büyük köylere gittiğimizde götürüyoruz.

Bunların görevi köydeki kızlarla, kadınlarla konuşup sohbetler etmek, onları eğitmek ve örgütlemektir. Böylesi somut bir iş-bölümüyle görevler daha iyi yerine getiriliyor. Başarı çok daha yüksek oluyor.

Silahlanma durumunuz nedir ve bu sorunu nasıl çözüyorsunuz?

Silahlanma durumumuz iyi değil, aksine çok geri. Zaten bunu asgari oranda çözmüş olsaydık –diğer sorunları çözmekle birlikte- gerilla sayımız şu anki sayının çok üzerinde olurdu. Gerillalarımızın bazılarında si-

AK-47’ler var. Kısacası düşmanın silahlanma seviyesi vuruş gücü yükseldikçe bu, bizim silahlanma düzeyimize ve vuruş gücümüze de yansıyor. En zor olanı LMG’leri (BiKiSi) ele geçirmek.

Gelecek yıllarda düşman sayesinde elimizde daha modern ve gelişmiş silahlar olacak. Düşmandan silah elde edebilmek için iki yöntem başvuruyoruz. Birincisi yollara pusu atmak, ikincisi karakollara saldırarak. En başarılı olduğumuz pusulardır. Karakol saldırılarında kendimizi askeri ve teknik açıdan daha da geliştirmek durumundayız.

İkinci silahlanma kaynağı-

kadrolar seçilip ayrıştırıldı. Son şekli kongre verecek. Halk ordusunun kendisine özgü bir komuta sisteminin olması daha büyük açılımları beraberinde getirecektir.

Şu an hala son şeklini almamış askeri komuta sisteminin eyaletimizdeki durumu şöyledir. En üstte eyalet komutanlığı, onun altında iki bölge komutanlığı, daha altlarda ise birçok alan ve mıntıka komutanlıkları var. Eyalet komutanlığının her üyesi parti üyesidir. Eyalet komutanlığı, partinin eyalet komitesine bağlıdır.

Gerilla grupları arasındaki iletişimi nasıl sağlıyorsunuz?

“Siz fark etmeden, ciddi bir çaba göstermeden çok sayıda çocuk ve genç onların sayesinde halk ordusuna katılma duygusu yaşar. Hepsinin hayali sizler gibi bir gerilla olmaktır. Unutmayın ki sizin onlara verdiğiniz değer karşılığını onlar, hem o zaman hem de sonrasında fazlasıyla size geri ödeyecektir.

Tüm yoldaşlara Lal Salam!”

lah dahi bulunmuyor. Silahlarımız arasında en yaygın olanı 12 kalibrelik tüfeklerdir. Bunların öldürme mesafesi 60 metre, etkisi ise 100 metredir.

İngiliz yapımı SLR, AK-47, Stenn Carbon ve LMG (BiKiSi). Ayrıca kendimizin ürettiği tek namlulu tüfekler, bombalar... var. Eyaletimizde kendi üretimimiz dışında, toplam olarak yaklaşık 150 adet 12 kalibrelik tüfekler, 50 adet SLR, 15 adet AK-47 ve iki adet LMG var.

Silahlanma sorunumuzun en az % 70’ini düşmandan elde ederek sağlıyoruz. Düşmanda ne silah varsa, bizde de o var. Örneğin düşman daha önceleri 12 kalibrelik tüfekleri kullanıyordu, dolayısıyla bizde de onlardan vardı. Son yıllar İngiliz yapımı SLR ve bugünlerde de

mız ise, kendi üretimimizdir. Tek ve çift namlulu tüfekler, bombalar... üretiyoruz. Ürettiğimiz tüfeklerin öldürme mesafesi 30-40 metre. Silah üretiminde çok geri ve oldukça yetersiz olduğumuzu biliyoruz ancak, ciddi girişimlerimiz var. Doğru bir politika ve net bir yönelime sahip olmamız en büyük avantajımızdır. Üçüncü kaynak ise, satın almadır. Bugüne kadar satın aldığımız silah AK-47’dir ama sayısı çok azdır.

Askeri komuta sisteminiz nasıl?

Şimdiye kadar askeri komutayı siyasi komutadan ayrı ele almadık. Fakat bir yıldan beridir bir çalışma söz konusu. Ve kongre çalışmaları sürecinde bu komutaları ayrı ele alma dönemi başladı. Alt çalışmalar bitirildi, belli eğitimler yapıldı,

Gruplar arası iletişimi bugüne kadar kuryeler aracılığıyla çözmeye çalıştık. Bu hem çok zaman kaybına hem de düşman karşısında güç kaybına yola açıyor. Bu konuda çok zayıf ve geriyiz.

Düşünün ki düşman neredeyse size ulaşmış darbe vurmaya üzere ama, siz bunu zamanında göremiyorsunuz. Veya düşman fark ettiği gerilla gruplarından birisine yönelirken, bunun haberini alıyorsunuz ama yoldaşlarınıza zamanında haber ulaştırıyorsunuz. Ulaşmak istediğinizde de neredeyse düşmanla aynı zamanda varıyorsunuz.

Gerilla gruplarının kendi arasında ve gerilla ile milisler arası telsiz imkanı olsa, gerilla çevresini dürbünle gözetleyebilse düşman bize ulaşmadan saldırılarını öğrenir, boşa çıkartır-

rız. Bununla bir tarafta ciddi kayıpları önlerken, diğer tarafta da düşmana daha etkili darbeler vermamıza olanak sağlar.

Son olarak söylemek istediğin...

Bizlerin TKP/ML'li yoldaşların tecrübe ve deneyimlerine ihtiyacı var. Sizin çıkardığınız derslerden biz de yararlanmak istiyoruz. Bizim ilk çabamız halk savaşını tüm Hindistan'ın bozkırlarına yaymak ve siyasal iktidarı gerici sınıflardan alıp enternasyonal proletaryanın hizmetine sunmaktır. Bunun içindir ki kavgamızın özü ve amacı aynıdır.

Sizlerin, 30 yıllık mücadele tarihimizin en önemli anına tanıklık etmesi, bize büyük moral ve destek vermiştir. Sizden aldığımız bu moral ile daha büyük başarılarımıza imza atacağımız unutulmasın. Tüm yoldaşlara enternasyonalist duygularıyla kızıl selamlar yolluyorum. Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi! Lal Salam!

Caniki;

Seni tanıyorum ama bir kez daha tanıtmanda fayda var.

Adım Caniki. 47 yaşındayım. Maharashtra eyalet komitesi üyesi ve kongre delegesiyim. Partili bir yoldaş ile evliyim, çocuğumuz yok.

Neden çocuğunuz yok? Siz mi istemiyorsunuz yoksa parti mi?

23 yıldır evli olmamıza rağmen, çocuk sahibi olmamamızın nedeni en başta profesyonel devrimciler olarak faaliyet yürütmemiz ve kendimizi halkımızın kurtuluş davasına adanmamızdır. Bugüne kadar, ben ve yoldaşım bu görevin omuzlarımıza yüklediği ağır sorumlulukların bilinciyle hareket ettik. Dolayısıyla çocuk sorununu ta-

mamıyla devrimcileşmemiş bir anne ve babanın duygusal yaklaşımıyla değil, aksine proleter bir devrimci olmanın bakışıyla ele almaktayız.

Sorunu bu temelde ele alanlar, bizce iç dünyasını, duyguyu ve özlemlerini devrimcileştirmeyenlerdir. Ciddi ideolojik mücadele verilmediği takdirde bu gibi insanların tipik bir anne ve baba statüsüne düşmeleri ve biraz daha modernleştirilmiş özel mülkiyetin temeli olan aile kurumunu özlemeleri ve bu kurumunu oluşturmaları kaçınılmaz olmaktadır. Dolayısıyla çocuk sahibi olmayışımız, tamamıyla bizlerin sınıfsal bakış açısının ürünüdür.

Partimiz çocuk sahibi olmayı yasaklamıyor ancak, bu konuda ciddi bir eğitimi söz konusu. Çocuk sahibi olmayı düşünen yoldaşlara evlendikten sonra en az üç yıl beklemelerini tavsiye etmektedir. Bunu kadın yoldaşın sağlığı, sınıf mücadelesinde gelişimi açısından, partinin beklentileri açısından... ele almaktadır.

Buna rağmen çocuk olursa (kırsal alanda), anneyi çocuğuyla birlikte altı ay sağlam örgütlülük ve ilişkilerimizin olduğu köylerde konumlandırmaktadır. Kadın yoldaş bir tarafta çocuğuna bakarken diğer tarafta oradaki faaliyetlere katılır. Sürenin dolmasından sonra anne, çocuğunu parti örgütlerine bırakarak, tekrar eski görevine geri döner.

Mücadele tarihin hakkında kısa bilgiler verir misin?

İlk olarak 1970 yılında üniversitede Naksalbari silahlı köylü ayaklanmasını savunan bir grup öğrenciyle tanıştım ve aynı yıl örgütümüzü kurduk. Bu gelişmeden sonra üniversitede illegal olarak faaliyet yürütmeye başladım. Öğrenci, aydın ve

işçilerden oluşan küçük bir örgüttük. Bu yıllarda Naksalbari isyanı devlet tarafından canice bastırılmıştı.

HKP(ML) ise çok ciddi darbe almış, merkezi yapısını yitirmişti. Diğer eyaletlerdeki HKP(ML) gruplarıyla veya onun çizgisini savunan devrimci güçlerle hiçbir ilişkimiz yoktu. Faaliyetlerimiz sadece Bombay merkezli Maharashtra eyaletiyle sınırlıydı.

1979'da, Andra Pradeş eyaletinde faaliyet yürütmekte olan Halk Savaşı (günümüzdeki HKP(ML)HS) grubuyla ilişkiye geçtik. Halk Savaşı grubunun belgelerini inceledikten sonra, onlarla aynı siyasal çizgide olduğumuzu gördük. Ayrıca bu grubun önderliğinde kuzey Telangana'da gerçekleştirilen silahlı köylü ayaklanmasından da ciddi etkilenmiştik. İç tartışmalardan sonra örgüt olarak, 1980 yılında Halk Savaşı grubuna katılma kararı aldık.

Bu birleşmeden sonra Maharashtra'da güçlü bir öğrenci örgütünü kurduk. Aynı zamanda işçi ve aydınlarla da güçlü bağlarımız vardı. Kısa zamanda Bombay'da en güçlü örgüt durumuna geldik. Benim faaliyet alanım aydınlardı. 1981'de parti benim başka bir şehir ve faaliyet alanında görev almamı istemişti. Tereddütsüzce kabul ettim.

Yeni görevim eyalet komitesi üyesi olarak, başta aydınlırlar örgütlenmesinin sorumluluğu, daha sonra basın ve işçi sınıfı çalışmalarının sorumluluğu idi. Bu görevlerim 1997 yılına kadar kesintisizce devam etti. 1997'de kırsal alana çıktım.

Kırsal alanı sen kendin mi istedin, yoksa parti mi?

İlk önce ben istedim. Parti ise bu isteğimi dikkate alarak onayladı. Kırsal alana gitmek

istememin nedenlerini çok basitçe şöyle açıklayabilirim. Birinci neden, esas mücadele alanlarını yerinde görerek halk savaşının sorunlarını, ihtiyaçlarını ve gelişimini yakından izlemektir. İkinci neden, hem savaş daha yakından hissetmek hem de ideolojik-siyasal-askeri eğitimi alarak mücadelede daha yararlı olmaktır. Üçüncü neden, mücadelenin farklı alanlarında faaliyet yürüterek geniş bir deneyim ve tecrübe sahibi olmaktır.

Daha önce kırsal alana hiç gitmiş miydin? Ne gibi zorluklar çektin? Orada görevin neydi?

Hayır, daha önce gerilla yaşamım hiç olmamıştı. İlk defa bir gerilla olup, gerilla yaşamını yaşayacaktım. Tabi ki belli zorluklar çekmedim diyemem. Coğrafik şartlar, günlük yaşam tarzı, faaliyet biçimi, farklı kültür ve alışkanlıklar... birer sorundu. Ancak bir komünist ve halk savaşına yürekten inanan bir militan olarak, belirttiklerim kısa süreli geçici zorluklardı.

Kişinin ideolojik-siyasal duruşu net olduğu sürece bu zorluklar aşılır şeylerdir. Neticede öyle oldu. Gerilla yaşamına, kabilelere kısa sürede alıştım.

Gittiğim gerilla alanı Dandaranya idi. Oradaki eyalet komitesinin bir üyesi olarak faaliyet yürüttüm. Tabi en başta askeri eğitime tabi tutuldum. Ancak parti, saldırılarda yer almam gerektiğini kararlaştırmıştı. Esas görevim denetimimdeki (üç gerilla birliğinin siyasi komiseri olarak) gerilla gruplarını ve faaliyet alanındaki kitleleri eğitmektir.

Kamp zamanı dışında her zaman köylerde kitleleri bilgilendirme, örgütlenme faaliyeti yürütüyorduk. Faaliyetimizin

ve kitle desteğimizin çok iyi olduğu köylerde sadece köy parti komitesi ve onlar önderliğindeki çocuk-gençlik-kadın-ihtiyar-kültür... komiteleri, milis ve kitle örgütleri yoktu, aynı zamanda Halk İktidar Komitelerimiz (HİK) var.

Biz köye inmeden önce köydeki tüm legal ve illegal organlarımız, örgütlerimiz organizeli şekilde kitleleri köy meydanına toplar bizi beklerler. Bazı günler kitlelerle üç-dört toplantı yapar, ayrıca da HİK toplantılarına katılırdık.

Faaliyet yürüttüğün alanda kitlelerin halk savaşına desteği nasıldı?

Faaliyet alanım kabilelerin ağırlıkta olduğu bölgeydi. Savaşçıların ezici çoğunluğu da doğal olarak kabileden örgütlenmişti. Böyle olunca köylüler savaşa çok daha ciddi destek veriyor. Çünkü gerillaların ezici kısmı kendi insanı, yani kızıoğlu-babası-annesi... Partimiz ve ordumuz buradaki kabile ve köylüler için tek kelimeyle; her şey.

Onlar ilk gelen gerilla gruplarını biliyor, çatışma ve pusulalarda şehit düşen yoldaşları tanıyor. Onların en zor ve en kötü dönemlerinde yanlarında parti ve ordu vardı. Parti ve ordunun çok yönlü yardımlarını, desteğini... gördüler. Onlar yoldaşlarımızın içten, samimi, dürüst ve sözünün eri olduklarını ve kendilerinin özgürlüğü için ölüme severek gittiklerini, yüzlerce binlerce örnekle yaşayarak görmüşler.

Bu kitlelerin böylesi bir partiye ve orduya sırt çevirmeleri mümkün mü? Asla. Çünkü bu parti MLM biliminden gıdasını almış, kitlelere sonuna kadar güvenmiş bir komünist partisidir. Çünkü bu parti, en zor ve en çetin dönemlerde, en büyük

darbeleri aldığı dönemlerde bile kitleleri asla terk etmemiştir. Bu parti açlığı, yokluğu ve acıları kitlelerle birlikte yaşamıştır. Güzel umutları da gene kitlelerle tatmıştır.

Kitlelerin partimize ve orduya olan güvenleri, saygı ve sempatisi öylesine büyük ve güçlü ki. Bunu sözlerle ifade etmek gerçekten çok zor. Bu bağın bu denli güçlü ve kopmaz olduğunu daha önce ben bile bu kadar bilmiyordum. Bunu en yalın şekilde kırsal alanda gördüm.

Biraz da kadınların durumu ve halk savaşına desteği hakkında bilgi ver istersen.

Halk savaşının en geri insanlarda, kadınlarda nasıl bir devrim yarattığını en açık, en yalın şekliyle kırsal alanda gördüm. Köylere gittiğimizde çevremiz ilk toplananlar kadınlar oluyor. Hele olgun yaşta bir kadının hem lider hem de silahlı olarak dolaşması, gerilla olması köylü kadınları için anlatılmaz bir duygu.

Genç kadınlara, kızlara göre gerillaya biraz mesafeli duran orta yaşlı kadınlar, beni gördüklerinde aynen heyecanlı genç kızlar gibi etrafıma toplanıyorlar. Bir şehirli olarak onların dilini öğrenmem, bu yaşta dağa çıkıp silah taşımam, erkeklere önderlik etmem... gibi çok şey, onlara hem çok tuhaf hem de keşke biz de senin gibi olsak duygusunu yaşıyor.

Ben gelmeden kadın örgütlerimiz kitleler arasında ciddi kök saldığından bir zorluk yaşamadım. Kadınların gerillaya katılması başta çok zor olmuş. Köylülerin, kabilelerin güçlü ve oldukça katı töreleri, acımasız gelenekleri var. Bunlar yüzyılların feodal gelenekleri, töre ve alışkanlıklarıdır.

Kadının savaşa katılımını

engelleyen erkeği, bazı alanlarda kadınlar hiç takmıyor. Çocuklarını evde kocasına bırakarak savaşta aktif yer alıyorlar. Bazen eşler çocuklarını köydeki parti örgütlerine teslim ederek gerillaya birlikte katılıyor. Ayrıca, sadece eşlerden biri gerillaya katılmış ama, o kişi mücadelede zorluk çekiyorsa parti, o yoldaşa eşini de yanına alması için yardımcı oluyor. Böyle onlarca örnek var.

Kadınlar gerilla saflarına katıldığında hayatında düşünüyü dahi kuramadığı eşitliği, adaleti, paylaşımı, sevgiyi, mutluluğu, özgürlüğü görüyor ve yaşıyor. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, kendisini var eden, insan olduğunu gösteren mücadeleyi bırakmıyor. Biz, kadınların mücadelede erkeklere göre daha başarılı, fedakar, özverili ve ısrarlı olduğunu kendi deneyimimizde gördük.

Artık gerillanın yaklaşık % 35'i kadınlardan oluşuyor. Hatta bazı birliklerde kadınlar çoğunlukta. Dandakaranya'da ise % 42 civarında. Ancak tüm bunlara rağmen, kadının mücadeleye katılımı önünde ciddi engeller var olmaya devam ediyor.

Kabilelerin bazı özellikleri hakkında bilgi verir misin?

Tabi. Parti gelmeden önce burada, neredeyse kabilelerin tümünün çıplak olduğunu herhalde duymuşundur. Partinin ve önderliğindeki PGA'nın çok yoğun faaliyetleri, eğitimleri sonucu ezici kısmı giyindirildi. Parti onlara hem elbiseler aldı hem de topraktan yararlanma tekniklerini öğretti. Ancak bu yoğun çabalara rağmen hala bazı kabilelerde kız evlendiğinde vücudunun üst kısmını açmak zorunda.

Partinin kadınların örgütlenmesine yaklaşımı nasıl?

1980'den önce parti tüm

teorik söylemlerine rağmen, kadınların örgütlenmesi için ciddi çaba göstermedi. Bu da pratik anlamda kadının devrimci mücadeledeki önemini yeterince kavramamasından kaynaklıydı. 1980'den sonra eksik ve yetersizliklerini, hatalarını görerek aşma yönelimine girdi. 1990, özellikle de 1995 sonrası ciddi bir gelişme sağladı. Artık saflarımızda kadınların yeri oldukça önemli bir yer kaplamaktadır.

Kadınların gelişimi önünde en büyük engel hiç kuşku yoktur ki, ezici bölümünün okur-yazar olmamasıdır. Özellikle son beş yıl kadınların daha fazla örgütlenmesi için çok somut yoğunlaşmamız var. Kadın yoldaşların mücadelede daha ön saflara çekilmesi, parti içinde yükseltilmesi için gene partimi-

“Partimiz çocuk sahibi olmayı yasaklamıyor ancak, bu konuda ciddi bir eğitimi söz konusu. Çocuk sahibi olmayı düşünen yoldaşlara evlendikten sonra en az üç yıl beklentilerini tavsiye etmektedir. Bunu kadın yoldaşın sağlığı, sınıf mücadelesinde gelişimi açısından, partinin beklentileri açısından... ele almaktadır.”

zin özel teşvikleri var.

Hatta kongre öncesi parti içinde kadınların atılım yapmasına güçlü bir zemin yaratmak için, merkez komitemiz, kongre delegelerinin en az % 10'unun kadın olması gerektiği yönünde karar aldı. Ve buna uygun da davrandı.

Kısacası son yıllarda partimiz, kadının devrim mücadelesindeki tartışılmaz önemini bilince çıkarmada pratik duruşu itibarıyla ciddi atılımlar yaptı. Fakat tüm çabalarımıza, özel plan, program ve teşviklere rağmen hala istenilen düzeyin uzağında olduğumuzun bilincindeyiz.

Bunun için her zaman çok daha fazla sayıda öğrenci, aydın kadrolara ihtiyacımız oluyor. Bu kadroların olması en çok da kadınlara yarıyor. Örneğin, burada gördüğün kadın delegelerin hepsi üniversite mezunu.

Partinizde yönetici organlarda kadın yoldaşlar var mı?

Merkez Komitede şu ana kadar kadın yoldaşlar yok. MK'nın bir alt organları olan eyalet ve özel komitelerde birkaç kadın yoldaş var. Bölge komitelerinde bu sayı çok daha fazla. Alan ve şehir komitelerinde kadınların ciddi bir yığılması var.

Bu ilerlemenin devam etmesi durumunda, gelecek yıllarda partide yönetici kadın yoldaşların sayısında ciddi artış olacak. Kadınların yükselmesi, sorumlu düzeye gelmesi ordu saflarında çok daha olanaklı. Şimdiden alt komutanlıklarda çok sayıda kadın yoldaş var.

Eski faaliyet alanına ne zaman döndün? Kırsal alanda bulunmanın sana ne gibi yararı oldu?

Eski faaliyet alanıma yaklaşık bir yıl önce döndüm. Tabi ki çok zengin bir deneyim ve tecrübe ile. Artık halk savaşını sadece teorik, politik, bilgi düzeyinde değil, bilfiil yaşayarak öğrendim. On binlerce, yüz binlerce köylü yığınlarının partimizi, ordumuzu nasıl tek umut olarak gördüklerine, her şeyle riyle ölümüne halk savaşını sa-

hiplendiklerine yaşayarak tanık oldum.

Kırsal alanda sadece askeri eğitim almadım, sadece yeni doğan alternatif halk iktidarlarını görmedim ve sadece savaşı yakından hissetmedim aynı zamanda, iyi düzeyde ideolojik-siyasal eğitim de aldım. Parti çizgimizi, halk savaşı stratejisini, kitlelerin devrimdeki rollerini daha iyi kavradım. Her yönüyle geri bıraktırlmış yığınların savaşı içerisinde nasıl da geleceği ilmek ilmek ördüklerini, devrimcileştiklerini, özgürleştiklerini ve çok büyük başarı ve zaferlere imza attıklarını gördüm.

Şu anki görevin ne? Eyaletinde devrimci ve reformistlerin gücü nedir?

Esas faaliyet alanım işçi sınıfı alanıdır. Yanısıra öğrenci gençlik ve kadın alanında sorumluluk düzeyinde görevlerim var. Faaliyet alanımız daha çok Bombay merkezlidir. Esas yoğunlaşmamız işçi sınıfı içindedir. Kitle temelimiz sınırlı, örgütlenmemiz dardır. Ancak diğer devrimci güçlere göre, gene en iyi olan biziz. Kongre sonrası ciddi bir gelişme sağlayabiliriz. Çünkü diğer eyaletlerdeki yoldaşlardan ciddi tecrübeler edindik.

Bombay, Hindistan çapında geçmiş komünist ve devrimcilerin en fazla yozlaştığı, dökmelerin en fazla olduğu, siyasete ilginin en az olduğu şehirdir. Bu şehir, Hindistan'ın hem en reformist-revizyonistlere hem de en iyi komünist ve devrimcilere ev sahibi olmuş bir şehirdir. Bombay'da reformistler devrimci ve komünistlere göre daha güçlüdür.

Senin eyaletinde silahlı mücadele verilmiyor mu?

Daha önce silahlı mücadeleyi başlatma amaçlı belli giri-

şimlerimiz oldu fakat, hem kendi eksik ve hatalı yaklaşımlarımız hem de düşmanın yoğun baskıları sonucu başarılı olamadık. Partimizin uzun yıllar silahlı mücadele alanında edindiği tecrübe ve birikimle, kongre kararları doğrultusunda eyaletimizde gerilla mücadelesini başlatacağız.

Belki bilirsin, Dandakaranya'nın batı kısmı, bizim eyaletimizde yer alıyor. Orada çok güçlü gerilla mücadelemiz ve yüzbinlerce kitle tabanımız var. İşte bu bölgenin eyaletimizle sınırlı olması bize, ciddi avantajlar sunmaktadır. Bu potansiyeli iyi kullanmamız gerekiyor.

Şimdi Dandakaranya'nın kırsal alanında öğrendiklerimi Maharashtra'nın kırsal alanına taşıma çabasıdayım. Faaliyet alanım gerilla bölgesi olmasa da, kırsal alanda edindiğim tecrübeleri aktaracağım.

Kongre'den ne bekliyorsunuz?

Kongreden, en başta partimizin ideolojik ve siyasal açıdan daha doğru ve net bir çizgiyle çıkmasını bekliyorum. Bugüne kadar karşı karşıya bulunduğumuz sorunları aşarak hatalarımızı düzeltmek, daha sağlam ve hızlı ilerlemeyi bekliyorum.

Kongremizin hem partimiz hem de Hindistan devrimi açısından tarihsel önemi büyüktür. Bu aynı zamanda birlik kongresidir. Diğer devrimci güçlerin bu kongreden ciddi beklentileri vardır. Ezilen, sömürülen halkın büyük umutları vardır.

Son olarak söylemek istediğin...

Güzel, özgür ve sömürsüz yarınları yaratma uğruna verilen devrimci mücadelede, tüm TKP/ML'li yoldaşlara enternasyonal selamlarımı sunar, başarı-

lar diliyorum.

Baskar;

Kendini tanıtır mısın yoldaş.

Adım Baskar, 36 yaşındayım. AOB (Andra-Orissa sınır komitesi – eyalet komitesi düzeyinde) üyesi, kongre delegesiyim.

Partiyle ne zaman tanıştın? Kendin ve mücadelen hakkında bilgi verir misin lütfen?

Profesyonel devrimciliğe 1982 yılında başladım. Ailemiz devrimcilerle uzun yıllar önce tanışan ve devrimci mücadelede iki şehit vermiş bir ailedir. Abilerimden biri 1978, diğeri ise 1988'de şehit düştü. Beni etkileyip mücadeleye çekenler de onlar oldu. Birçok kez yakalanıp, serbest bırakıldım.

İlk yakalanmam 1985'de kırsal alanda köylüleri örgütleme faaliyeti yürütürken oldu. Hapishanede sekiz ay kaldım. Bırakıldıktan hemen sonra tekrar mücadeleye katıldım. Daha sonra 1987'de tekrar yakalanıp üç yıl hapis yattım. 1990'da bırakıldım, tereddütsüz mücadeleye katıldım. Üç yıl (1990-93) güney Telangana bölge komitesinde görev aldım. Bir görev sırasında 1993'te gene yakalandım. Üç yıl kaldıktan sonra 1995'te serbest bırakıldım. Ve önceden olduğu gibi mücadeledeki yerimi gene aldım.

Hapishane koşulları hakkında biraz bilgi verir misin?

Andra Pradeş hapishanelerinde adli tutsaklar ile devrimci örgüt taraftarları aynı koşu kalıyor. Lider kadrolar ayrı koşu kalıyor, son yıllarda da hücrelere tutuluyor. Adli tutsaklar hapishanelerde tek tip elbise giyorlardı. Bizi de aynı duruma sokmak istediler. Ancak büyük mücadeleler sonucu bu uygulamayı kaldırdık.

Daha önceleri 24 saat içeride idik. Havalandırmaya çıkarmıyorlardı. Yoğun bir mücadele serisiyle bunu da kaldırdık. Politik tutsakların hak kazanımı esas olarak 1980 sonrası oldu. Çünkü bu tarihten itibaren partimiz silahlı mücadeleyi geliştirme kararı almıştı. Parti mücadeleyi geliştirdikçe düşmanın saldırıları, operasyonları çok daha arttı. Böylelikle daha fazla sayıda kadro ve üyemiz tutsak düştü.

Direnişin merkezi Warangal'dı. Yetkin ve tecrübeli kadrolar en fazla buradaki hapishanede bulunuyordu. İlk ciddi mücadele 1983'te işkencelere, tek tip elbiseye, adli tutsak muamelesine, yayınların verilmesi, demir parmaklıkların kaldırılmaması, ailelerle görüştürme, havalandırmaya çıkarmama kararına... karşı başlatıldı. Bir ay açlık grevine girdik. Sonuçta bir takım haklarımızı geri aldık.

1985'de dışarıda silahlı mücadele gelişip güçlendiğinde, düşmana büyük darbeler vurmaya başladığında hapishanelerde kazanılan haklarımız tekrar geri alınmaya başladı. Devrimci yayınlar yasaklandı. Sadece burjuva-feodal gazeteler veriliyordu. Bu gazetelerde eğer partimize dair bir haber varsa kesiliyordu. Baskılar apansızdı. Özellikle Mahesh (1999'da katledilen MK üyesi) yoldaşın önderliğinde büyük bir mücadele, isyan başlatıldı. Önderler zorla alınarak yoğun işkencelere tabi tutuldu, sonrasında üç yıl tek kişilik hücrelere kapatıldılar.

Aynı tarihlerde Syam (Mahesh ile katledilen bir başka MK üyesi) yoldaş da Haydarabad hapishanesindeki mücadeleye önderlik ediyordu. Kısacası AP eyaletinde kadro ve üyelerimizin bulunduğu tüm hapishanelerde mücadele doruktaydı.

Düşman hem içerde hem dışarıda hayasızca saldırıyor, yoğun işkence ve baskılar yapıyordu.

Gerilla mücadelesinin daha da yaygınlaşmasıyla daha fazla sayıda kadro tutsak düşüyordu. Hapishaneler ateş topu misalidi. Açlık grevleri dahil, her tür mücadele yöntemi deneniyordu. Birçok kadro ve üyemiz, taftamız devlet güçleri tarafından katledildi. Bize direnmekten, haklarımız için her çeşit bedeli ödemekten başka bir görev düşmüyordu. Yoğun direniş ve büyük bedeller sonucu alınan haklarımızın bir çoğunu tekrar geri aldık.

Tutsak olduğum süre içinde enternasyonal dayanışma temelinde birçok eylem yaptık, açlık grevlerine gittik. Bunlardan birisi de PKP başkanı yoldaş Gonzalo içindi.

Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki hapishaneler ve buradaki direnişler hakkında bir bilgin var mı?

İstenilen düzeyde olmasa da var. Önceleri haberleri sadece çok sınırlı düzeyde burjuva-feodal basından alıyorduk. Fakat son yıllarda iki parti arasında gelişen ilişki sonucu, Türkiye'deki gelişmeleri daha iyi takip edebiliyorum. Ancak hala istenilen düzeyde değil tabi ki.

Birkaç gün önce verdiğin bilgiyle ülkenizdeki hapishane olgusunu daha iyi anladım. TKP/ML'li yoldaşlarımızın ve devrimci dostlarımızın ölümüne sürdürdükleri ve tüm dünya devrimcilerine örnek direnişlerini selamlıyorum.

Ülkenizde hapishane koşullarının çok daha kötü olduğunu, çatışmaların çok daha şiddetli geçtiğini artık daha iyi biliyorum. Komünist ve devrimci tutsakların büyük bedeller ödeme pahasına teslim olmadıklarını, tüm dünya devrimcilerine örnek

bir miras bıraktıklarını biliyorum.

Ayları alan ölüm orucu direnişini burada sizler aracılığıyla selamlıyorum. Sürdürdüğünüz ölüm orucu direnişi, bizim de direnişimizdir. Şan olsun ölüm orucu direnişi! Şan olsun proletarya enternasyonalizmi!

Padma;

Seni tanıyalım...

Adım Padma. 32 yaşında, partili bir yoldaşla evliyim. Çocuğumuz yok. Kuzey Telangana Özel Bölge komitesi (NTSZC) üyesi, kongre delegesiyim.

Partiyle nerede tanıştın, PGA'ya ne zaman katıldın?

1988'de Karimnagar Üniversitesi'nde fizik-matematik dalında yüksek lisans eğitimini yaparken, partimizin öğrenci gençlik örgütüyle tanıştım. Ve kısa zamanda örgütlenerek profesyonel faaliyet yürütmeye başladım. PGA'ya 1989'da katıldım. Şu anki görevim Nizamabad alanı komitesi sekreteriyim.

Faaliyet alanında durumunuz nasıl, askeri gücünüz nedir?

Benim görev alanımda yedi gerilla grubu, bir özel kadın gerilla grubu ve bir profesyonel kültür grubumuz var. Gerilla olarak toplam sayımız 90 civarında. Bunların % 35'i kadın. Bu gruplar bazı durumlarda bir araya gelip üç birlik şeklinde faaliyet yürütürler. Parti ve ordu içinde kadının en büyük sorunu eğitimsizlik, siyasal gerilik ve kendine güvensizliktir.

Askeri olarak en büyük sorunumuz silahlanma, askeri eğitim ve kadro sorunudur. Bunları bir nebze giderebilsek mevcut gücümüz çok kısa zamanda birkaç mislisine çıkar. Kitle desteğimiz çok iyi. Köylerde mevcut

tüm organlarımız, örgütlerimiz var. Bulduğumuz alanda köyler büyüktür. Bir köyde bulunan insan sayısı 1.000 ile 6.000 arasında değişir.

Diyebilirim ki, bizim bölge düşmanın en fazla saldırdığı, operasyonlar düzenlediği alanlardır. Bize destek veren köylüler ve taraftarlar üzerinde büyük terör estiriliyor. Bugüne kadar bize karşı kullandığı en etkili yöntem pusulardır. Birinde yaralandım. Omuz ve sol kolumdan üç kurşun aldım.

Askeri olarak yetkin olan kadrolarımızdan bir çoğunun şehit düşmesi, askeri eğitimimizin henüz istenilen düzeyde olmaması, askeri ve siyasi kadroların aynı insanlar olması... sıkıntılarımızı daha da artırıyor. Fakat son aylarda parti-ordu ayrışmasına gidilmesi gelecek açısından büyük umutlar vermektedir.

Düşmanın tüm saldırılarına rağmen halkın partimize, halk savaşıma desteği çok iyidir. Bize hem her çeşit olanak ve imkan hem de savaşçı veriyorlar. Onların bu desteği olmasa ayakta kalmamız, kayıplarımızı sürekli aşmamız ve yaralarımızı daima sarmamız mümkün değil. Toprak ağalarının toprağını alıp, yoksul ve topraksız köylülere dağıtıyoruz.

Kasaba ve ilçelerde faaliyetleriniz, örgütlülüğünüz yok mu?

Şehirlerde hem faaliyetimiz hem de örgütlerimiz var. Aynı zamanda düşmanın çok yaygın ve güçlü işbirlikçi ağı var. Taraftarlarımız üzerinde terör estiriliyor. Hem legal hem de illegal örgütlenmelerimiz özellikle 1998'de ciddi darbe aldı. Şehir kadrolarımızın ezici kısmı katledildi. Bazıları da yoğun baskı ve işkencelere daha fazla dayanamayarak geriledi. Bu geliş-

melerden sonra şehirlerde daha dar bir örgütlenmeye gittik.

Varolan kadroları da geçici bir süre için kırsal alana çektik. Şehir çalışmasına ilişkin daha iyi bir politika, çalışma tarzı ve örgütlenme yaratana kadar şehir çalışmalarını kırsal alandan yönetiyoruz. Şehirden düzenli olarak bilgi ve insan gelip gidiyor, dolayısıyla çok büyük bir boşluk doğmuyor. Kongre bu çalışmayı sonuçlandırıcak.

Son olarak söylemek istediğin bir şey varmı?

Tüm TKP/ML'li yoldaşlara kızıl selamlarımı gönderiyorum. Dünyanın en gerici, en faşist bir devletine, emperyalizm ve sadık uşaklarına karşı can bedeli bir mücadele yürüttüğünüzü ve bunda ağır bedeller ödediğinizi biliyorum.

Unutmayalım ki aynı amaç ve umutlarla, aynı gelecek ve ortak hedefler doğrultusunda biz de, burada, sizinle birlikte ortak düşmanlarımıza karşı omuz omuza savaşıyoruz. Partilerimiz arası daha sıkı ve güçlü ilişkiler bekliyorum. Daha iyi derecede tecrübe, deneyim alışverişi bekliyorum. Tüm yoldaşlara Lal Salam!

Lalita;

Seni tanıyalım yoldaş.

Adım Lalita. 37 yaşındayım. Partili bir yoldaşla evli, çocuklarımız yok. Üniversite (ekonomi bölümü) mezunuyum. Şimdi kuzey Telangana'da Adilabad bölge komitesi üyesiyim. Kongreye, kadınlara tanınan özel delege statüsünde katılıyorum.

Çocukların olmamasının nedeni ne?

Profesyonel devrimci yaşamda, özellikle de gerilla yaşamında çocuk çok büyük problem oluyor. Ben ve eşim-yoldaşım çocukları çok seviyoruz.

Hatta çocuk sahibi olma yönünde benim ciddi isteğim vardı. Fakat sorunu daha derin ve detaylı düşündüğümde, parti ve devrim açısından yaklaştığımda bu isteğimin, tipik bir anne ve kadınca düşüncenin ürünü olduğunun farkına vardım.

İçinde olduğumuz koşullarımızı yok sayarak, tipik bir anne özlemiyle çocuk sorununa yaklaşarak ve kendi isteğimi toplumsal mücadelenin ihtiyaçlarının önüne çıkararak devrimcilik, komünistlik yapılamazdı. Toplumsal mücadelenin geliştirilmesi ve devrimci mücadelenin güçlendirilmesi için özellikle bazı bireysel haklardan, özgürlüklerden, özlemlerden kesinlikle taviz vermemiz gerekir. Bunların toplumsal sorumluluk zemininde ele alınması kaçınılmaz bir durumdur.

Daha önceleri bir şekilde de olsa, anne olma özlemini yaşayan ben şimdi, bu psikolojiden tamamen kurtulmuş olarak çok daha mutlu ve rahatım. İnsanın duygu ve düşüncelerinin, özlem ve beklentilerinin devrimleşmesi gerçekten çok önemli bir konu.

Tabi ki partimiz sorunu, dar kalıplar içerisinde ele almıyor. Bunun nedenlerini bir eğitim şeklinde kavratıyor. Bu konuda bir yasak yok. Ama belirlenen ilkeler, dikkat etmemiz gereken bazı kurallar var. Örneğin, gerillaya katılırken ilk üç yıl çocuk sahibi olmama gibi.

Ayrıca partimizin "*Balala-Sangam*" adında çocuk örgütü var. Partili yoldaşların çocuklarını ve diğer çocukları burada örgütüyoruz. Halkın sorunlarına sahip çıkacak, onların çıkarlarını savunacak, burjuva-feodal sisteme karşı savaşacak insanları, yani geleceğimizi kendi kültürümüz ve değerlerimiz doğrultusunda yetiştiriyoruz.

Partiyle nasıl tanıştın?

Partiyle, 1985'te üniversitede gençlik örgütü aracılığıyla tanıştım.

PGA'ya ne zaman katıldın? Ne gibi zorluklar çektin?

Dört yıldan fazla üniversitede faaliyet yürüttükten sonra PGA'ya, 1989'da katıldım. Kırsal alanda ilk başta yürüme sorunu yaşadım. Fakat yemek, dil vb konularda bir sorun yaşamadım. Çünkü aynı bölgenin insanıydım.

Şu an bölgedeki durumunuz nedir?

Bölgede hem devlet-hükümet merkezli saldırı ve operasyonlar hem de, toprak ağalarının çok yoğun saldırı ve operasyonları var. Birbiriyle koordineli şekilde yürütülüyor. Her iki güç bizi ne pahasına olursa olsun ezmek, bölgeden silmek için her yola başvuruyor. Devlet "dostluk birimleri" adı altında bölgede yoğun bir işbirlikçi ağı oluşturmuş. Bunu özellikle gençlik arasında yaygınlaştırma çabasında.

Bundandır ki köylere ancak gece gidebiliyoruz. Köylerde halk savaşımızın ajitasyon-propagandasını köylü yığınlarına kültürel etkinlikler aracılığıyla yapan kültür birliklerimiz de silahlı faaliyet yürütüyorlar.

Bölgemizde kabileler yoğunlukta. Onlardan ciddi destek alıyoruz. Düşman güçleri özellikle son yıllarda onlara yönelik büyük kıyım operasyonlarına başladı. Onlarca taraftarımız katledildi. Amaç PGA'ya savaşçı ve yardım vermemeleri.

Bölgede askeri güç olarak şu an sekiz grup ve üç birliğimiz var. Ayrıca özel iki kadın grubumuz var. Toplam profesyonel gerilla sayımız ise 170 civarındadır. Bölge komitesinde benim dışımda bir kadın yoldaş daha

var.

Bölgede parti olarak sorunlarınız nedir?

En büyük sorunlarımız; legalizm, askeri eğitim, silahlanma ve okur-yazar olma sorunudur. Devrim mücadelesinde kesinlikle halkın ekonomik talepleri için mücadele etmeyi gözardı edemeyiz. Sadece nihai amaç ve hedeflerden bahseden, kitlelerin günlük yaşadığı ekonomik, toplumsal sorunlarını dikkate ve ciddiye alıp somut siyasetler üretmeyen, bu konuda gerekli yoğunlaşmayı sağlamayan bir komünist partisi kitleleri örgütleyemez, kitlelerle bütünleşemez ve onlara güven veremez.

Fakat bizde bu faaliyet, bazı dönemler sanki biraz fazla öne çıktı. Siyasal iktidar için mücadeleye bir dönem yeterli düzeyde ağırlık veremedik. Yoğun baskıların, katliamların bunda payı oldu. İşte bu noktada esastali sorununda bir takım sıkıntılar yaşadık. Yer yer ekonomist anlayışlara düştük.

Halkın günlük sorunlarını, ekonomik taleplerini siyasal taleplerle, siyasi iktidarı alt etme hedefiyle iyi şekilde bütünleştiremediğimiz oldu. Düşülen bu yanlıştan dolayıdır ki iktidar organlarını sağlamlaştırılmada belli sıkıntılar yaşadık. Ancak kongre tartışmaları sürecinde bu zafarımızı ciddi şekilde ortaya serdik. Yürütülen her tür faaliyetin siyasal iktidarı hedefleyecek, ona hizmet edecek şekilde ele alınmasının kaçınılmaz önemini ortaya çıkardık.

Askeri eğitimde henüz iyi bir düzey tutturmuş değiliz. Partiyle ordunun iç-içe geçtiği bir durumda tabi ki istenilen verimi alamazdık. Ancak şimdi, partinin önderliğinde düşman ordusunu yenecek şekilde örgütlemeye başladık PGA'yı.

Bu girişim tabi ki PGA'nın daha da siyasallaşmasını, askeri olarak daha disiplinli, daha eğitilmiş, daha donanımlı, gerektiğinde daha esnek ve hızlı davranmasını sağlayacak düzeye getirecektir. Bunun adımları atıldı. Yoğun ve sürekli ideolojik-siyasal-askeri eğitimle bu açığı orta vadede aşacağımızı inanıyorum.

Diğer bir sorunumuz ise silahlanma sorunudur. Bu, bir önceki sorunla direkt bağlantılıdır. Parti ve PGA'nın kurumlaşmalarıyla asgari düzeye indirgenecek bir sorundur. Daha eğitilmiş, daha disiplinli, daha yoğunlaşmış bir PGA kuşku yoktur ki daha yaratıcı olacaktır. Bu yaratıcılığın başında da düşmanın askeri malzemelerine daha fazla el koyma, daha fazla kamulaştırma, daha başarılı pusu ve saldırılar düzenleyerek askeri donanım düzeyini sürekli yükseltme anlamına gelecektir.

Bölgemizde köylülerin en az % 80'inin okur-yazar olmaması ciddi sorunları beraberinde getiriyor. Bu temel eğitimi çözemediğinizde, doğal olarak partinin ve ordunun siyasallaşması ağır olacaktır. Bu koşullarda parti siyasetinin zamanında doğru kavranması ve yaratıcı şekilde pratiğe uygulanması zor olacaktır. Bilinir ki aydınları saflarına kazanmış, örgütlemiş bir komünist partisi, devrim mücadelesinde daha başarılı ve üretken olmuştur.

Son olarak ne söylemek istersin?

Tüm yoldaşlara komünist selamlar. Ve özellikle kadın yoldaşlara; bir kadın veya anne duygusuyla değil, bir devrimci, bir komünist gibi düşünüp yaşamalarını isterim. Çünkü komünist olmaya en fazla, özgürlüğe en fazla onların ihtiyacı var. Lal Salam!

Medya ve üzerimizdeki etkileri-4

Dikkat edilirse medya alanındaki gelişmelerin, emperyalizmin politikalarına sıkı sıkıya bağlı olduğu görülecektir. Yapısal krizlerini aşma, sermayenin pazarlarını genişletme ve gelişen uluslararası devrimci hareketleri boğmak amacıyla geliştirdikleri politikaların medya alanına yansımaları, bu alanda da gelişmelere yol açmaktadır.

Politikaların başarıyla uygulanabilmesinde diğer şeylerin yanında iletişim teknolojisi ve medyanın can alıcı önemi, ekonomik, politik ve sosyal alandaki nicel dönüşümlerin bu alanla bağlarını çok daha güçlendirmektedir.

Türkiye’de Medya:

Türkiye’ye ilk modern kitle iletişim aracı gazetenin girişi Osmanlı döneminde olmuştur. Ülkeye kapitalist üretim ilişkilerinin girdiği döneme denk gelmiştir bu gelişme. Ülke pazarlarına egemenliğini tesis ederek geliştirme amacındaki emperyalist güçler tarafından çıkartılmıştır ilk gazeteler. Nitekim ilk çıkan gazetelerin kullandığı dil de yabancı dildi.

Radyonun ilk girişi ise 1927 yılına rastlar. Kemalist politikaların meşrulaştırılması ve yaygınlaştırılabilmesi için böyle bir araca duyulan ihtiyaç da yakıcı bir boyuttaydı o dönem. 1938’den itibaren radyoculuk alanında kıpırdanmalar görülmekte, 1940’lı yılların sonunda da ciddi gelişmeler başlamaktadır.

1940’lı yılların sonu ve 1950’li yılların başında, ilk kez burjuva anlamda kitle gazetesi tanımına girebilecek gazetelerin doğuşuna tanık olunmaktadır. Bu döneme denk düşen tüm bu gelişmeler, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası, emperyalizmin yeni politikalarının doğurduğu gereksinimlerin karşılanması zorunluluğunun bir

sonucuydu. Ekonomik ve politik alandaki bu zorunluluklar, medya alanında da bu gelişmeleri doğurmuştur.

Siyasi iktidar ile ciddi bir ticari etkinlik kurmaya başlayan basın alanının patronları arasında, öteden beri var olan “akçalı” ilişkiler bu dönem kurumsallaştırılmıştır. Bunun ürünü olarak “besleme basın” ya da “naylon gazete” deyimleri literatüre gene bu dönem girmiştir.

27 Mayıs askeri faşizminin ardından 1963’te, TRT kurulmuştur. Bununla beraber televizyonun Türkiye’ye girişi oldukça geç bir tarihe rastlamıştır. 1968’de Ankara’da deneme yayınları başladığında tüm komşu devletlerde televizyon yayıncılığı çoktan başlamıştı. Gerçek televizyon yayıncılığının başlaması ise, 12 Mart 1971 cuntası sonrasına denk gelir.

İletişim ve medya alanındaki en önemli gelişmeler 12 Eylül 1980 sonrasında yaşanmıştır. Egemen sınıfların derin ve çok yönlü bir bunalımdan çıkış yolu olarak, hayata geçirdikleri 12 Eylül faşist cuntasını izleyen yıllarda emperyalizmin döneme denk gelen politikalarına uyum anlamında bir dönüşüm süreci

başlatılmıştı. Emperyalizmin neo-liberal politikalarının, “globalleşme” literatürünün retoriği eşliğinde “büyük transformasyon” adı altında oluşmakta olan “Yeni Dünya Düzeni”ne yapısal uyumun sağlanması zorunluydu.

Dikkat edilirse medya alanındaki gelişmelerin, emperyalizmin politikalarına sıkı sıkıya bağlı olduğu görülecektir. Yapısal krizlerini aşma, sermayenin pazarlarını genişletme ve gelişen uluslararası devrimci hareketleri boğmak amacıyla geliştirdikleri politikaların medya alanına yansması, bu alanda da gelişmelere yol açmaktadır.

Politikaların başarıyla uygulanabilmesinde diğer şeylerin yanında iletişim teknolojisi ve medyanın can alıcı önemi, ekonomik, politik ve sosyal alandaki nicel dönüşümlerin bu alanla bağlarını çok daha güçlendirmektedir.

Askeri faşizm döneminde video kullanımına ve TRT'nin renkli yayın ve çok kanal uygulamasına geçilmiştir. “Yeni Dünya Düzeni” politikaları ve gide-

rek büyüyen gerilla savaşına dayalı Kürt Ulusal Hareketi ve devrimci sınıf mücadelesine karşı mücadele, gelişkin bir enformasyon altyapısı gerektirdiğinden “Özalizm” döneminde yeni ve daha boyutlu gelişmeler yaşanmıştır:

1993'te Dünya Bankası'nın yayınladığı bir rapor, Türkiye'de çok önemli kaynakların iletişim ve medya alanına aktarıldığını ortaya koymaktadır. 1980'lerin ikinci yarısında gerek özel sektör ve gerekse de devlet, enformasyon teknolojisine muazzam yatırımlar yapmışlardır. Türkiye'nin toplam sermaye oluşumunun % 4'üne eşit bir miktarda yatırılan. Bu miktar, Brezilya dışında hemen bütün OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ülkelerinden fazladır.

Bugün Türkiye'de 1/6'sı ülke çapında olmak üzere, 3550 kadar gazete ve dergi bulunmaktadır. Ülke çapında çıkarılan burjuva basının bir kısmı (ki bunlar medya alanındaki ülkenin en güçlüleridir) dünyada kullanılan en ileri teknolojiyle donanmış vaziyettedir.

30'dan fazlası ülke çapında olmak üzere, 1150 civarında radyo ve 16'sı ülke çapında, 15'i bölgesel, 230'u yerel olmak üzere 261 televizyon kuruluşu düzenli olarak etkinlik göstermektedir (Mediascape Türkiye, 1998). OECD'nin iletişim alanına ilişkin 1998 raporunda Türkiye'nin radyo televizyon yayıncılığında büyüme rekoru olduğu açıklanmıştır

(OECD Europe Audiovisual Observatory 1998).

Ülkemizdeki burjuva medyanın patronları ya bankalar ya da müteahhitlerdir. Çoğu kez bu, her iki işi de aynı anda yapan gruplardır. Bu sermaye gruplarının rakibi ise İslamcı sermayedir. Burjuvazinin medya alanına yatırım yapmasının, yazımızın önceki bölümlerinde açıkladığımız temel birkaç nedeni olmakla birlikte bunlardan birisi de özellikle televizyon kanalı sahibi olmanın verdiği güç ile aynı sermaye grubunun diğer alanlardaki çıkarlarını geliştirme amacıdır.

Ülke çapında yayın yapan televizyon kanallarından Doğan Holding'in Kanal D, Medya Holding'in ATV ve Prima; Uzanların Star, Kral ve Kanal 6, İhlas Holding'in TGRT, Erol Aksoy'un Show TV adlı kanalları en yaygın bilinenleridir. Bunlara ek olarak, MNG Holding'in TV8'i, Mustafa Süzer'in Kent TV'si, Bayındır Holding'in BRT'si, Doğu grubunun NTV'si ve Ceylan ailesinin CTV'si eklenince tablo tamamlanmaktadır.

Tüm bu ismini saydıklarımız gazete, dergi ve televizyon alanlarının dışında, birçok başka sektöre de mamul ya da yarı mamul mal ve hizmetler sunarak karlılık oranlarını yükseltmektedirler. Artık medya grubu denince anlaşılması gereken, birden çok yayın organı sahibi olan bir kuruluş değil, matbaacılık, reklamcılık, dağıtım, organizasyon, halkla ilişkiler, tanıtım, eğitim, turizm vb. birçok alanda çalışan kuruluşlardır. Bunların hisseleri borsada işlem görmekte, her yıl ilan edilen en büyük firmalar listelerinde ilk sıralarda yer bulabilmektedirler.

Nitekim Temmuz 1999'da ilan edilen İSO'nun 500 büyük sanayi kuruluşu sıralamasında Doğan Yayın Holding, (Hürriyet, Milliyet, Hürgüc ve Simge Yayıncılık/Radikal gazetesi) dört ayrı şirketle yer almaktadır. Yine

1998'deki 14,8 trilyon liralık net karı ile Doğan Yayımcılık Holding Türkiye'nin en karlı dördüncü holdingi olarak açıklanmıştır. (Milliyet, 5.6. 1999)

Tüm bu sömürücü egemenler tatlı karlarını işçi sınıfı ve halkın alınterleri üzerinden var etmektedir. Halklarımız yoksullaştıkça, yaşamları çekilmez hale geldikçe sermaye sahibi egemenler daha da zenginleşmekte, daha da pervasızlaşmaktadırlar.

Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de egemen medyanın sınıf niteliğine uygun olarak çalıştığı, saltanatlarını yıkacak devrimci sınıf mücadelesi karşısında nasıl aldatmaca ve manipülasyona dayalı faaliyet içerisinde oldukları, ordu, polis, düzen partileri, istihbarat örgütleri gibi devletin bir kurumu şeklinde hareket ettikleri gün gibi açık gerçeklerdir.

MİT sorumlularından Mehmet Eymür'ün kimi gazetecilerle ilgili açıklamaları henüz hatırdadır. Eymür birkaç gazeteci ismi vererek, bunların MİT'le çalıştıklarını söylemişti. Ancak bu bile, içerisinde bir yanıltmaca taşımaktadır. Bu söylemle sanki gazetelerin devletle ya da MİT'le bağlantıları, içlerindeki birkaç gazeteciden ibaretmiş gibi gösterilmektedir. **Oysa gazetenin sahipleri ve yönetimleridir asıl bu organik ilişkiyi sağlayan.** Bu organik ilişki üzerinden ve MGK'ya bağlı Enformasyon Bürosu aracılığıyla yönlendirilmektedir medya. Medyanın propaganda, psikolojik savaş, ideolojik yönlendirme, kontrol ve denetim gibi konularda karşı devrimci savaş kurmaylarının etkili gücü olduğu ortadayken, başka türlü de olamazdı zaten. Bakın bir gazeteci bu konuda neler söylüyor:

"Aslına bakılırsa yukarıda sıraladığımız üç kişinin dışında (Fatih Altaylı, Alaattin Demirtaş, Kasım Gence) MİT'in basın içinde ajanı var mı? Soruyu şöyle de sorabiliriz. Bu üç kişinin di-

şında MİT'in başka ajanı yok mu? Basında çalışanlarla meyhaneye gidip iki tek atarsanız bu hususta çok ayrıntılı bilgiler edinebilirsiniz. Tabi bu bilgilerin dayandığı bazı temel kaynaklar var. MİT'in bazı büyük gazetelerimizi nasıl yönlendirdiği çok iyi bilinir. Sadece gazeteleri değil gazetecileri de".

Öte yandan bugün ülkemizde her ne kadar çok sayıda burjuva nitelikte gazete, radyo ve televizyon kanalı etkinlik gösterse de, geline nokta iki dev medya grubu pazarın yarısından fazlasını; bunların içinde bulunduğu en büyük beş grup da pazarın %80 kadarını kontrol etmektedir. Bu medya gruplarından hiçbiri bir diğerinden ayrılan bir gazeteciye ya da çalışanı işe almamaktadırlar. Böylece gazetecileri de kıskaç altında tutmaktadırlar.

Siyasi iktidar, alana birkaç grubun hakim olma olgusunu engellemek bir yana yasal planda bunun önünü açmıştır bile. Gazeteci Nezhir Demirkent RTÜK yasa tasarısı için şunları söylüyor:

"Son taslak herkesten gizli Bakanlar Kurulu'na sunuldu... Tek kelimeyle tekelleşmenin önü açılıyor. Buna karşı çıkmamanın zor olduğunu biliyoruz... Çünkü holdinglerin hükümet üzerindeki etkisi büyüktür, önümüzdeki günlerde meclise geldiği şekilde yasalasması hiç de zor olmayacak... İleride her siyasi kuruluş bu güç karşısında boyun eğmeye mecbur kalacağından medyanın birinci güç haline gelmesi kolaylaşacaktır". Böyle de oldu yasa muhalefetlere rağmen meclisten geçip yasallaştı.

Buraya kadar esasta burjuva medyanın niteliğine, rolüne ve amaçlarına ilişkin açıklamalar yapmaya çalıştık. Şimdi de daha çok somut örneklerle medyanın devrimci mücadele ve halk savaşı karşısında nasıl konumlandığı ve nelere başvurduğu üzerinde duracağız.

Örneklerle Burjuva Med-

yanın Komünist-Devrimcilere ve Emekçi Sınıflara Karşı Başvurduğu Taktikler:

Toplumsal bilincin oluşturulmasında ve beslenmesinde en önemli rolü oynayanın, dünyanın her yerinde görsel ya da yazılı medya olduğunu ortaya koyduk. Ülkemizde de bu böyledir. Ülkemiz egemen sınıflarının her konuda olduğu gibi, bu konuda da akıl hocaları emperyalistlerdir.

Onlar işçi sınıfı ve emekçilerin uyutulması, sermayenin dizginiz vahşetinin daha da yaygınlaşması, komünist ve devrimcilerin etkisiz kılınması noktasında, iletişim araçları ve medyanın nasıl kullanılması gerektiği konusunda epey tecrübe sahibidirler. Gerek bu tecrübelerini ve gerekse de teknolojik olanaklarını yarı-sömürge ülke egemenlerine de aktarmaktadırlar. İletişim alanına milyarlarca dolar yatırmaktadırlar.

Ordu şakşakçısı gazeteci İsmet Solak bir yazısında bakın neler anlatıyor: TSK'nın (Türk Silahlı Kuvvetleri) Entegre Muhabere Sistemi TAFİCS'i gezdik. Koramiral T. Uzunay ve Tuğgenaral E. Uğur'un verdikleri brifingte şunlar söylendi: TSK bilgi otoyolları ve haberleşmede en ileri teknolojiyi getirmek için çaba göstermektedir. Proje 200 milyon dolarlık... Bu yılın Ekim ayında tamamlanıyor.

Türkiye'nin hemen her yerinde 8500 kilometrelik fiber kablo döşendi. 107 radyo link istasyonu ile kesintiyi önleyen 11 düğüm istasyonu kuruldu. Kripto cihazları ve sistemleri TÜBİTAK tarafından yapıldı. Sistem şu an Türksat 1 C uydusundan yararlanıyor. Eylül'de yörüngeye oturunca Türksat 2A uydusunda askeri hizmetlere tahsis edilen X-Bandı'ndan yararlanılacak. Telekom'un özelleştirilmesi muhabere güvenliğini etkilemeyecek (Hürriyet, 24 Haziran 2000).

Halka kendi değerlerini, ide-

olojilerini, kültürlerini ve yaşam anlayışlarını da esas olarak medya aracılığıyla empoze ederler. Örneğin şovenizmi ve ırkçılığı ele alalım. Çeşitli ülkelerin egemen sınıflarının arasındaki dağıştan başka bir şey olmayan “milli krizlerde” ya da futbol ve benzeri alanlarda sağlanan “başarılarda” insanların şoven duygularla sokaklara dökülmesi önceden oluşturulmuş ideolojik temellere dayanmaktadır.

Şovenizm ve ırkçılık burjuvazi tarafından günlük malzemeyle sürekli beslenmekte ve yeniden üretilmektedir. Nasıl olmamız, nasıl yaşamamız ve nasıl düşünmemiz gerektiği ısrarla, şaşmaz bir sistematikle ve sürekli bir biçimde bizlere sunuluyor ve hatırlatılıyor. Sınıf bilincinden yoksun kitleler tarafından bu sunulanlar sorgulanmadan ve esasta da farkedilmeden kabul edilmektedir. Tüm bu enjekte edilen ideoloji, kitlelerce yaşam tarzı haline getirilmektedir.

Örneğimize dönersek, şovenistlikle önemsemeden, farketmeden bilincin en derinlerine işlenen bu hatırlatma eyleminin simgesi aslında, sokaklarda sallanan bayraklar değil, herkesin çeşitli nedenlerle sık sık ziyaret ettiği bir devlet binasının girişinde asılı duran, günlük burjuva gazetelerin logolarında kullanılan ve çoğu zaman dikkat bile çekmeyen, sallanmayan bayraklarıdır.

Her gün gördüğümüz ve okuduğumuz gibi onların ırkçılığı, şovenizmi “hoşgörülü”, “iyi” ve “gerekli” gibi yansıtılarak doğallaştırılırken, diğer ülkelerin medyası aynı tür davranışlarda bulunduğunda “ırkçılık” olarak değerlendirilmektedir. Diğerlerinin ırkçılık “bizimki vatanseverlik” anlayışı veriliyor.

Aras Yumul ve Umur Özkırıklı adlı gazetecilerin yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye’de yayımlanan 38 burjuva gazetesinin 13’ü (yaklaşık üçte biri) logosunda Türk bayrağını (ve/veya

Türkiye haritasını) kullanırken, yine 13’ü Türklüğü hatırlatacak ya da çağrıştıracak sloganlara yer veriyor (Türkiye Türklerindir, Ülkesini Sevenlerin Gazetesi, Bu Vatan Hepimizin vb.). İki gazeteci devamla şunları söylüyor: 38 günlük gazetede yer alan haberleri daha ayrıntılı bir şekilde incelediğimizde hemen tüm gazetelerin haber başlıklarında ya da haberlerin ilk satırlarında Türklük olgusunun vurgulandığını görüyoruz. “Türke casus suçlaması”, “Türk füzelerine savsaklama”, “Türkiye karanlıkta kalmaz”, “Türk kızının dramı”, “Türk kadınının tarihi elbiseleri” gibi.

Burjuva medya devrimci ve komünistlere karşı özel yayın politikasına sahiptir. Bu politikaları belirleyen ABD emperyalizmi öncülüğünde MGK’dır. Herşeyden önce devrimcilerin-komünistlerin etkinlikleri ve eylemleri burjuva medya tarafından haber konusu yapılmaz. Sadece saklayamayacakları düzeydeki eylemleri verilir.

Bu tür haberler de karalama ve yalan temeline dayalı şekilde verilmektedir (Örneğin Çankırı eylemi verilmek zorundaydı ve

Her gün gördüğümüz ve okuduğumuz gibi onların ırkçılığı, şovenizmi “hoşgörülü”, “iyi” ve “gerekli” gibi yansıtılarak doğallaştırılırken, diğer ülkelerin medyası aynı tür davranışlarda bulunduğu “ırkçılık” olarak değerlendirilmektedir. Diğerlerinin ırkçılık “bizimki vatanseverlik” anlayışı veriliyor.

burjuva basın dönemin koşullarında eylemin haklı prestijini sarsamadı; hal böyle olunca Perinçek alçağı devreye sokularak eylem karalanmak istendi).

Özellikle devrimcilerin amaçları noktasında bir aldatmaca söz konusudur. Komünistler, devrimciler ülkede “karışıklık”, “huzursuzluk” yaratmak isteyen ve “dış mihraklar” tarafından yönlendirilen “gözü dönmüş”, öldürmeyi amaç edinmiş “teröristler” olarak lanse edilir sürekli olarak. Bunun dışında, yani büyük ve saklanamayacak eylemler ve devrimci yapıardan üst düzey yakalanmalar dışında hemen hemen hiçbir habere rastlayamazsınız devrimciler hakkında.

Ulusal demokratik hakları için mücadele eden Kürt yurtseverleri “bölücüdürler”. Bu ülkede tüm vatandaşlar (Kürtler de dahil) “birinci” sınıftır. “Kürt sorunu yoktur”, bölgede (T. Kürdistanı’nda) ekonomik sorunlardan kaynaklı problemler vardır. Dağlarda savaşan gençler çeşitli vaatlerle “kandırılmıştır” vs vs. Bu ve benzeri alçakça karalama ve aldatmacaları sürekli pompalamakta ve tekrar tekrar işlemektedir mehmetcik basın.

İşçilerin, emekçilerin eylemleri (grev, protesto, yürüyüş vb) yansıtılmaz ya da çok seyrek olarak iç sayfalarda çok küçük haberler şeklinde verilir. İşçi sınıfı açısından en önemli gündemlerden biri olan özelleştirmelere fazla yer verilmez. Verildiğinde ise özelleştirmelerin ülke ve milletin (bunların ülke ve millet dedikleri her yerde egemen sınıflar anlaşılmalıdır) “çıkarı” için yapılmak zorunda olduğu anlatılır satılmış kalemler tarafından.

Burjuva medya devletin bir kurumu olarak çalıştığından dolayı, devletin herhangi bir politikası uygulanmadan önce, medyada bu politikaya zemin hazırlayacak haberler ve köşe yazıları yayımlanır. Örneğin zindanlar

sorununda olduğu gibi.

Devlet F Tipi'ne geçişte kamuoyunu hazırlamak, tepkileri en aza indirebilmek, çeşitli kesimlerden destek alabilmek ve bu uygulamayı (hücre uygulaması) haklı ve meşru gösterebilmek için medya ile el ele çalışır. Düğmesine basıldığı anda medya, "cezaevlerinin denetlenemediği", "devletin yetersiz kaldığı", "teröristlerin cezaevlerini kontrolleri altında tuttuğu" ve bunun çözümünün "oda tipi" hapisanelerinde olduğu yollu haberleri ve köşe yazılarını basmaya başlar. Zindanlar ile ilgili olarak Ağustos 1996'da, ilgili devlet kurumu tarafından yayınlanan ve "gizli" ibareli "Cezaevlerindeki Eylemlere Karşı Uygulanacak Faaliyet Programı" adlı talimatnamenin birçok bölümü medyaya ilgilidir. Aşağıda çarpıcı bölümler aktarılmıştır:(Tablo:1)

Bahsi geçen belgede daha çok sayıda medyaya ilişkin maddede bulunmasına rağmen bu kadarının dahi, medyanın nasıl da devletin etkili bir kurumu olarak çalıştığına yeterli delil teşkil ettiğini düşünüyoruz. Burjuva medyanın sınıf mücadelesi karşısında misyonunu nasıl yerine getirdiğine birkaç örnek vererek devam edelim: Kürt ulusal mücadelesinin, başta A. Öcalan olmak üzere, önderliği tarafından teslimiyet rotasına sokulmasının ardından, burjuva medya kendisine verilen yeni görevi itinayla yerine getirmektedir. Bu görev, Kürt yurtsever yığınlarını, bazı ulusal haklar (Kürt dili ve televizyon gibi) verilecekmiş havası yaratarak beklenti içerisine sokmak ve tasfiye-teslimiyet rotasında tutmaktır. Sürekli olarak özellikle Kürtçe televizyon konusunda yazı ve haberler yazılarak, bu konuda demokratik açılım havası yaratılmaya çalışılmaktadır. Kürt ulusal kitlelerde, başkanlarının açtığı yeni yolun ne kadar "doğru ve isabetli" olduğunu düşünecekler böylece. Oysa ortada bu yönlü tek bir

adım bile yok. Kemalist çizgi ve uygulamalar hızından hiçbir şey kaybetmemiş durumda. Kaldı ki bu kısıntı haklar verilse bile, nedeni Kürt ulusalçı tabanında devrimci olan ne varsa bitirmek, yok etmek olacaktır. Önce sistem içine çekmek ve sonra

lamaları ve basının yorumları yukarıda bahsettiğimiz planın bir parçasından başka bir şey değildir. Aralık 2000'de Sabah gazetesinden bir haber örneğine bakalım: Başlık şöyle: "Grev Çileden Çıkardı". İngiltere'de liman

Tablo 1

İcra Edilecek Faaliyetler	İcra Makamı	Koordine Makamı	Düşünceler
Avrupa cezaevlerinde devlet kontrolü ve iç denetimin nasıl sağlandığını, ayrıca toplu isyan, açlık grevi ve ölüm orucu gibi eylemlere karşı alınan tedbirler ve yapılan uygulamaları.	TRT Genel Müdürlüğü	Adalet ve Dışişleri Bakanlığı	
Cezaevlerinde yürütülen örgütlü eylemler ve ölüm orucu gibi menfi propagandaların medyada kontrolsüz bir şekilde haber konusu yapılmasının önlenmesi amacıyla mevcut yasaların (RTÜK yasası da dahil) ihtiyaca cevap verir hale getirilmesi	Adalet ve İçişleri Bakanlığı Basın Yayın Genel Müdürlüğü TRT G. M. -	Dışişleri Bakanlığı	ABD, Fransa, İngiltere, Almanya, İtalya, İspanya gibi devletlerin konuyla ilgili yasaları incelenmeli ve yararlanmalı
Cezaevlerinde yürütülen organize terör eylemlerinin asıl amaçlarını açıklayan yazı, makale, haber ve yorumların yapılmasını sağlamak amacıyla sağduyu sahibi köşe yazarları ve özel TV yetkililerinin teşvik edilmesi	Adalet ve İçişleri Bakanlığı Basın Yayın ve TRT Gen. Müd.	MGK Genel Sekreterliği	

tamamıyla yok etmek. Kürt halkını sistemli, planlı ve ince bir asimilasyon politikasıyla Türkleştirmek. Bu sürecin sonuna gelindiğinde ise verilen kısıntı hakları tekrar gaspetmek. Politika bu. Bilindiği gibi 2000 yılının Kasım ayı sonlarına doğru MİT müsteşarı Şenkal Atasagun'un Kürtçe TV konusuna sıcak baktığı yönlü haberler çıkmıştı basında. 1 Aralık tarihli Hürriyet'ten bir haber: MİT müsteşarı Atasagun'un da katıldığı MGK toplantısında, "Kürtçe TV üniter yapıyı zedeler" mesajı verildi... Atasagun'un Genelkurmay'dan bağımsız, habersiz konuşması pek olası değildir. Öyle birşey olsaydı, MGK tarafından bir güzel haşlanır ve açığa alınır kısa sürede. MİT müsteşarının söyledikleri, ardından MGK'nın açık-

işçileri greve gitmişler. Bundan etkilenen feribot yolcuları, "çileden çıkmışlar". Bu haber yoluyla grevin ne kadar kötü birşey olduğu, halkı olumsuz yönde etkilediği, zarar verdiği empoze ediliyor. Amaç halkın bir kesimiyle, greve giden diğer kesimini karşı karşıya getirmektir. Oysa işçi grevlerinden gerçek zarar gören, patronlardır. İşçiler ekonomik, sosyal, siyasal hakları için greve giderler, bu anlamıyla grev onların patronlara karşı en etkili silahlarından biridir. İşçilerin hakları için ve sınıf çıkarları için greve gitmeleri, direnişe başvurmaları fikrinin yaygınlaşması kapitalistlerin en korktuğu olgulardan birisidir. Bu yüzden medyalarında sürekli olarak grevler aleyhinde haber basarlar. Yine 29 Kasım tarihli Sabah gazete-

sinden bir yazı aktaralım: Yazı iç sayfalarda ve oldukça geniş yer ayrılarak verilmiş. Başlık: “Ölüm Makinesi: Suikastçilerin gözbebeği olan Baretta adlı tüfekte 7 kilometre uzaklıktaki hedefi vurmak bile mümkün”. Ayrıntılarda ise bir İsraili askerle kimin nerede ve ne zaman yaptığı belli olmayan kısa bir söyleşi var. Burada asker şöyle söylüyor: “Taş atan bir Filistinliyi kafasından vurup indirmemiz için sabit durduğu yerden şöyle 5-6 saniye kadar dışarı çıkması yeter. 12 yaşından büyük olduğuna emin olmadan kimseye ateş açmayız. Taş atanların bacaklarını hedef alıyoruz. Silah kullananlara karşı ise kesinlikle amacımız onu öldürmektir”. Avazı çıktığı kadar her yerde şiddete, terörizme karşı olduğunu söyleyen burjuvazi ve medyası ballandıra ballandıra silah reklamı yapıyor. Sadece bu mu? Daha da önemlisi, İsraili siyonistlerin çocukları ve taş atanları öldürmeyi hedeflemediğini, öldürülenlerin silah kullananlar olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Son intifada da şimdiye kadar üç yüzün üzerinde Filistinli öldürdüler. Bunların önemli kesimi çocuklar. Taş atanları silahlarıyla alçakça vurdular. Türk medyası işte böyle bir silah tanıtım haberiyle, İsrail devletini aklamaya çabılıyor. Medyanın en önemli görevlerinden biri de yazımızın birçok yerinde belirttiğimiz gibi gündem değiştirmektir. 1 Aralık tarihli Hürriyet’teki köşesinde M. Ali Birand bu durumu belirliyor ve şöyle yazıyor: Kamuoyunun gündemi ile medyanın gündemi birbirinden öylesine farklı ki, bizlerin tartıştığımız konular kenarda köşede kalıyor... Kazılayın 10 milyon liralık yiyecek paketlerini alabilmek için birbirlerini çiğneyen insanlar açık bir mesaj veriyorlar: “Biz açız” diyorlar.

Kasım ayı sonlarındaki bir Hürriyet’in ikinci kısmındaki (Hürriyet 2) manşet, gündem konusuna oldukça çarpıcı bir örnek

olarak verilebilir. Neredeyse sayfanın tümüne koca koca puntolarla şöyle manşet atılmış: “Daniela’yı şok eden sözler”. Altında ise biraz daha küçük harflerle devam ediyor:

“16 yıldır aradığı Türk babası Adnan Bereketoğlu’nun izini Hürriyet sayesinde bulan Alman Daniela, İstanbul’dan gelen cevapla yıkıldı: Benden olduğunu nereden bileyim.”

Evet milyonlarca emekçinin gündemi ne işsizlik, ne geçim ne de başka birşey. Daniela’nın babasının sözlerinden daha önemli ne olabilir ki bu halk için. Oysa, örneğin yüzbinlerin katıldığı, devletin, hükümetin politikalarını protesto gösterileri, ancak iç sayfalarda ve çok küçük şekilde yer buluyor.

27 Kasım tarihli Sabah’ta, Kartal zindanında bulunan mafya babalarından kimin ilk iftar yemeğini vereceği merakla beklenen soru olarak beşinci sayfada ve sayfanın yarısını kaplayacak büyüklükte verilirken, aynı gazete, Türk-İş ve DİSK’e bağlı 8 sendikada örgütlü işçilerin toplam 18 işyerinde sürdürdüğü grevlerle ilgili haber yirminci sayfanın altlarında ve küçük bir şekilde verilmektedir.

Zindanlarda başlatılan ölüm orucu 57. günündeyken Sabah gazetesi başyazarı Güngör Men-

gi “Sabah Diyor ki” adlı köşesinde şöyle yazıyor:

“Devlet ya kendisine meydan okuyan örgütlerin cinayetlerini seyrederek kendini inkar edecek veya onları kurtarmak için güç kullanmayı göze alacaktır... Hükümet, devletin zor kullanma hakkına başvurmamak için gerçekten herşeyi yaptı. Bundan fazlası otoritenin iflasını getirecektir... Yaşama hakkını güvenmeye almak amacına yönelik devlet zoruna karşı koymak... (Bunu yapanları) cinayete teşebbüs halindeki bir suçlunun kadere mahkum edecektir.”

Görüldüğü gibi bu alçak, devletin tutsaklara zor kullanarak ölüm orucu direnişini engelleme politikasını kamuoyuna haklı göstermeye çalışarak buna zemin hazırlıyor. Ne diyelim? Aldığı kemiklerin karşılığını ödemek zorunda tabii ki. Benzer şekilde, Zülfü Livaneli de ölüm orucuna giden tutsakları ve onları savunanları kastederek şöyle diyor köşesinde:

“Bir toplumu “yaşasın ölüm” sloganını kutsayacak kadar çıldırtan... Nedenler hakkında çok düşündüm. Ve gördüm ki bu iş bir günde olmuyor. Toplum ölümlü seven, ölümü yücelten, ölümlü kutsayan provokatörler eliyle akıl ötesi bir şiddet boyutuna çekiliyor... Bu tehlikenin panzehiri,

toplumun bilinçli kesimlerinin şiddet olgusunu toptan reddetmesi ve her insan canının, korunması gereken bir değer olarak benimsemesi.”

Bu burjuva bay, devletin bir anlamının da bir sınıfın çıkarlarını korumak ve güvenceye almak için örgütlenmiş şiddet olduğunu gözlerden saklamaya çalışıyor. Tutsakların hücrelere sokularak ideallerinden vazgeçirilmeye çalışıldığını, koşu sisteminde bile olmayan can güvenliklerinin tamamen yok edileceğini ustaca görmezlikten geliyor. Komünist ve devrimcilerin ideallerini ve politik kimliklerini canlarını verme pahasına korumalarını çılgınlık olarak değerlendiren bu soy-suza sormak gerekiyor:

Bırakalım ölmeyi, sizin uğruna bir tokat yemeyi göze aldığınız değerler oldu mu hiç? Kalemimizi batırarak yazdığımız emekçilerin, ezilenlerin, baskı altında tutulmaların kanı bir gün sizi boğacak baylar bundan emin olun.

Medya MGK'ya bağlı olarak çalışan psikolojik savaş birimleriyle el ele yürümektedir. Bu durum özellikle 19 Aralık katliamında çok net biçimde görülmüştür. Daha önce F Tipini “villa” olarak tanıtp propagandasını yapan medya, katliam öncesinde süren ölüm oruçları ve süresiz açlık grevlerinin örgüt baskısı ile zorla yaptırıldığını yazıp çizdi. Bu anlamıyla ÖO ve SAG'lerine müdahalenin insanın yaşama hakkının bir gereği olduğunu söyleyerek, operasyona zemin hazırladılar.

Devlet örgüt “baskısı” altında, “zorla ölüme” yatan tutsakları operasyon yaparak “hayata” döndürmeliydi. Katliamın ardından psikolojik savaş gereği görevine devam eden medya bu sefer de, devletin istekleri doğrultusunda katledilen tutsakların kendilerini yaktıklarını kanıtlamaya çalıştı.

Bayrampaşa'daki bir tutsakla Bartın Zindanı'ndan bir tutsağın

cep telefonuyla “yapılan” konuşmasını yayınladılar. Burada sözüm ona bir tutsak değerine kendilerini yakması için talimat veriyordu. Oysa bunun alçakça bir yalan olduğu, Bartın'da cep telefonu bulunmamasıyla kanıtlandı.

Televizyonlarda ve gazetelerde zindanlarda ortaya “çıkarılan” silahların ve cep telefonlarının görüntü ve resimleri yayımlandı. İnsanların yanarak kömür haline geldiği, her şeyin yangından kaynaklı is nedeniyle simsiyah olduğu bir ortamda ne hikmetse bu silahlarda, cep telefonları ve diğer eşyalarda tek bir çizige ve kırılmaya rastlanmıyordu.

Yine aynı medya hayata “döndürülen” tutsakların “güvenlik kuvvetlerine” teşekkür ettiğini yazarken, egemen sınıfların ve devletin doğal bir kurumu olduğunu, sınıf savaşımında aldığı rolün ne derece önem teşkil ettiğini bir kez daha ortaya koyuyordu. Katliamda direkt rol alan Türk burjuva medyasından Star gazetesi, 20 Aralık günü “nihayet operasyon” manşetiyle tutsakları katletmede devletten daha sabırsız olduklarını ilan ediyordu.

Komünist Basın Üzerine:

İnsanın düşünceleri donmuş ve durağan değildir. Düşüncelerimiz maddi yaşamın bir yansıması olduğuna göre, bir yandan maddi yaşamdan etkilenirken bir yandan da maddi yaşamı değiştirme yönünde işlev görürler. Bu karşılıklı etkileşim sonsuz bir biçimde sürer gider insan yaşamı boyunca.

Sosyal alandaki iyi ile kötü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin vs. (ki tüm bu kavramlar görecelidir, sınıflara ve insan bilincine göre değişir) arasındaki savaşım ve çatışmalar insan beyninde de düşünsel planda sürer. Bu anlamıyla hiç kimse doğduğunda burjuva düşüncelerle doğmaz. Bu düşünceler doğduğundan itibaren ona aileden başlayarak okul, çevre ve diğer burjuva kurumları (devlet, ordu, medya vs.)

aracılığıyla empoze edilir.

Devrimci düşüncelerle, Marksizmle tanışan biri bu ideolojiyi bilimsel bir şekilde kavradığı, bilince çıkardığı ve yaşama uygulayıp geliştirdiği oranda burjuva düşüncelerden giderek arınabilir. Ve burjuva tarzından ve yaşamının o anına kadar edindiği alışkanlıklarından kurtulabilir. Ancak bu kesinlikle “insan bir defa devrimci düşünüş yaşam tarzına sahip olursa bir daha burjuva değerlere geri dönemez” şeklinde anlaşılmalıdır.

Yaşam ve dolayısıyla düşünceler durağan ve sabit olamayacağına göre, sınıflar ve bunun kalıntıları olduğu sürece geriye dönüş de mümkündür. Bu, çok da zor değildir. Sınıf mücadelesi tarihi böyle örneklerle doludur. Burjuva ideolojisine karşı kullanacağımız kalkan, elbette ki Marksizm-Leninizm-Maoizmdir.

Nasıl ki, egemenler çok çeşitli şekillerde her gün, her saat, her saniye kendi kültürlerini yaşamın her alanında şırına etmeye çalışıyorlarsa, komünistler de karşı ideoloji ve kültürle (diyalektik materyalizm) her saat, her saniye donanmak ve kendilerini eğitmek zorundadırlar.

Emperyalistlerin ve onların uşaklarının, beyinleri teslim almada böylesine yoğun çalıştıkları koşullarda, bizlerin sınırlı olanakları düşünüldüğünde, eğitim ve Marksist bilimi kavrama noktasında üzerimize ne denli önemli görevler ve sorumluluklar düştüğünü görmek pek de zor olmayacaktır.

Salt sloganlarla ve alışla gelmiş tarzla yaşam boyu kavga adamı olabilmek ve ömrümüzün sonuna kadar emperyalizme karşı devrim mücadelesinin aktif bir militanı olabilmek, olası değildir. Olsa bile mücadelemizi başarıya götürmez bu yaklaşım.

Bugün emperyalist burjuvazinin günlük ideolojik saldırılarına karşı koyarken, en önemli silahlarımızdan birisi basınızdır.

dır. Her ne kadar sömürücü haydutların olanaklarının çok gerisinde imkanlara sahip olsak da, politikalarımızı, kültürümüzü, değerlerimizi, karşı saldırılarımızı nasıl gerçekleştirebileceğimizi, sorunlarımızın çözümlerini öğrenebileceğimiz kanallardan ve en önemlilerinden birisi basınımızdır.

Bu anlamıyla proleter basın dikkatli bir şe-

betlerinin önemli bir bölümünü oluşturabilmektedir.

Onlara kendi gündemlerini götürecek olan bizleriz. Burjuvazinin sanal aleminden onları çekip çıkarma ve kendi gündemlerini önlerine koyma, sorunları temelinde mücadele fikrini ve pratiğini verecek, bu temelde örgütleme

topluma, sınıfa ve halka ulaşılabilirken bir tek yöntemle, bir tek araçla ulaşamayacağımız gerçektir. Aracın ya da yöntemin niteliğini, biçimini, kullanılış tarzını belirleyen şey, hangi kitleye ulaşacağımız (işçi, köylü,

Proleter basın dikkatli bir şekilde takip edilmeli, tüm yazılar okunmalı, kavranmaya çalışılmalı, eğitim konusu yapılmalıdır. Gereklere yerine getirilirse aslında gazetemizin binlerce muhabir ve yazara sahip olabileceği görülmelidir.

kilde takip edilmeli, tüm yazılar okunmalı, kavranmaya çalışılmalı, eğitim konusu yapılmalıdır. Gereklere yerine getirilirse aslında gazetemizin binlerce muhabir ve yazara sahip olabileceği görülmelidir.

Burjuva medyadan bizi farklı kılan en önemli öğelerden biri de budur. Onun yazarları ve muhabirleri maaşlı ve okurlarından ayırdır. Bizim ise her okurumuz aynı zamanda dağıtımımız, yazarımız ve muhabirimizdir, en azından öyle olmak zorundadır. Yurt dışını ele alırsak, burjuva gazetelerin her şehirde bir muhabiri varken bu konudaki sorumluluklarımıza uygun davrandığımız takdirde, bizim her şehirde onlarca muhabirimizin olması işten bile değildir.

Dışımızdaki işçi, emekçi, işsiz, öğrenci, ev kadını yığınlarca insan egemen medyanın saldırılarına açık durumdadır. Bu saldırılardan yoğun bir şekilde etkilenmektedirler. Kendi gündemleriyle değil burjuvazinin sanal gündemleriyle uğraşmaktadırlar. Televizyonda gösterilen falanca dizide bu akşam hangi gelişmelerin olacağı önemli bir yer tutmaktadır yaşamlarında. Sosyete de kimin kimle evlendiği ya da dünya kupasında Türk millî takımının hangi sonucu alacağı soh-

ve mücadele sürecinde kapitalizmin insana düşman vahşi yüzünü, sömürü politikalarını göstererek sosyalizm kavgasına kanalize edecek olan da yine bizleriz. Bu anlamıyla gazetemizi, bildirilerimizi, broşürlerimizi, kitaplarımızı, kasetlerimizi, filmlerimizi onlara yoğun, sistematik bir şekilde taşımak zorundayız.

Birçok defa vurguladığımız gibi, siyasi iktidar mücadelesinde temel sorunlardan birisi kitlelerin ideolojik, siyasi, kültürel vs. olarak hangi sınıfın etkisi altında olduğudur. Temel amacımız işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi yığınları burjuvazinin manyetik alanından kurtararak proletaryanın ideolojik-siyasi hattına çekmek, bu doğrultuda örgütlemek, savaştırmak ve iktidar yolunda emin adımlarla ilerlemelerini sağlamaktır.

Demek ki gazetemizle, kitabımızla, bildirimizle, broşürümüzle, filmimizle, fotoğrafımızla, dergimizle, karikatürümüzle vs. yapmaya çalıştığımız şey kitlelere gerçekleri açıklamak, kendi sınıfsal çıkarlarının nerede olduğunu göstermek, kapitalizmi teşhir etmek ve onları siyasi iktidar mücadelesine kanalize etmektir. Yani hedef olan şey kitlelerdir. Onların kazanılması, mücadeleye çekilmeleridir.

Burada vurgulamamız gereken önemli bir nokta, bireye,

gençlik, kadın, memur, sanatçı, aydın vs.) hangi sosyal-ekonomik-siyasal koşullar altında bulunduğumuz, hangi seviyede kitlelere hitap etmek istediğimiz (ileri, geri, sınıf bilinçli, tarafsız vs.) ve sınıf mücadelesinin hangi alanlarına yönelik olarak kullanacağımızdır.

Açıktır ki işçiye yönelik çıkaracağımız bir gazeteyle gençliğe yönelik çıkaracağımız bir gazete de ön plana alacağımız konularda farklılıklar olabilecektir. Faşist bir ülkeyle emperyalist bir ülkede kullandığımız araçlarda da farklılıklar olur. Yine sanat konusunu temel aldığımız bir yayınla bilimsel amaçlı bir yayın arasında da bazı farklılıklar (dil, biçim vs.) arzedecektir. Hepsinde temel amaç aynı olmakla beraber, hedef kitle ve konuya göre kimi farklılıklar olması bir gerekliliktir.

Böyle iletişim aracı üretimindeki uygulamalar, araştırmalarımız hedef kitleye yapılacak etkinin, ölçerek, değerlendirerek yapılmasına neden olur, ki en doğru olanı da budur. Çünkü etki dediğimiz şey, doğru etki, yanlış etki, olumlu etki, olumsuz etki vs. biçiminde çeşitlenmektedir. Hedef kitle bütün etkilerin baskısı altındadır. Önemli olan bilinçli bir şekilde doğru etkilerde bulunup, olumlu tepkiler alabilmektir.

Her hedef kitleye ayrı ürünler sunmak, anlaşılmayı ve okunmayı sağlar. Her hedefe özü bir, bi-

çimi ayrı yayınlarla ulaşmanın getireceği yararlar dikkate alınmak zorundadır. Elbette ki bu aynı zamanda güç ve eldeki olanaklarla ilintili bir durumdur. Bugün bu konuda, kullandığımız/kullanabileceğimiz araçları şöyle sıralamak mümkündür:

Yazın Alanında: Gazete, dergi (bilimsel, polemik, sanat, gençlik, kadın), kitap, broşür, bildiri

Görsel-İşitsel Alanda: Filmler, müzik kasetleri ve radyo

Görsel-Yazınsal: İnternet

Gazetecilikte seçilen haberlerle propaganda oluşturmayı hedefleyen “siyasal gazetecilik” kavramı gündemde tutulmalıdır. Emekçi sınıflara gerçekleri götürmede, siyasal bilinç taşımada en önemli ve şu an en yaygın olarak kullandığımız araçların başında gazetemiz gelmektedir. Bu anlamıyla gazeteciliğe profesyonelce bakmak ve bu anlamda kadrolar yetiştirmek şarttır, zorunluluktur.

Gazetecilik dendiğinde insanın aklına ilk gelen haberdır. Haber vermekte amaç, geniş kitlelerin doğru bilgilere ve gerçeklere dayanan dünya görüşüne sahip olmalarını sağlamaktır. Haber denen olgu kaynağını olaylar ve gerçeklerden alır. Olay ya da olayların önemini Lenin şöyle belirtiyor: “Olay, belli ölçüde yasadan daha zengindir. Şu anlamda ki; o somuttur ve bireyselleşmiştir; sırf kendine özgü olan, eşsiz ve tekil birçok yanlara sahiptir. Oysa yasa yalnızca belli olaylardan oluşan bir şeyi tümüyle belirginleştiren genel ve temel özellikleri yansıtır”. Demek ki, gazeteci, olayı esas çerçevesi içine oturtup haber şekline dönüştürebilirse “yasadan daha zengin” silaha dönüştürebilmektedir.

Gazetecilikte en önemli şeylerden biri kullanılan dildir. Gazetecilik dili, verilmek istenen mesajın çok sayıda insanın anlayabilmesi amacını taşıyarak oluşturulmalıdır. Bu olgunun si-

yasal dergicilikte yeterince kavrandığı söylenemez. Genel olarak devrimci içerikli gazetelere baktığımızda, genellikle bir haber, üste başlık alta imza konularak verilmektedir.

Oysa dil herşeyden önce yalın ve somut olmalı iken, dilbilgisi açısından da basitlik gerekir. Okur, cümle içinde cümle araştırmak zorunda kalmamalıdır. Cümlelerin kısa olması anlaşılmasını kolaylaştıracaktır. Her cümle neredeyse her sözcük haberin bir unsurunu ve en fazla bilgiyi taşımalıdır.

Haber kurgusu öyle yapılmalıdır ki, okur daha ilk satırlarda olabilecek azami sayıda bilgiyi alabilmelidir. Okur haberi bütünüyle okumasa bile, olaydan haberdar olacaktır.

Diğer unsur da görüntü malzemeleridir. Fotoğraf, desen malzemeleri, karikatürler, çizgi öyküler, gravürler, portreler öyle seçilmeli ve düzenlenmeli ki verilmek istenen mesajların en etkili biçimde alınmasını kolaylaştırsın.

Öte yandan gazetecilik bir anlamda zamanla yarışmak olduğundan, yayın periyodunun giderek kısaltılması sürekli amaçlanmalıdır. Tabi ki sırf periyodu kısaltmak için kısaltmak gibi düşünülmemelidir bu. Gerçekten işlevini görecekt biçimde olmak zorundadır.

Son olarak en önemli şey, gazetede işlenmesi gereken gündemlerin ne olduğudur. Burada çok kez rastlanılan olgulardan birisi şudur: Gazetenin kendi siyasal gündeminin olması gerekmektedir. Gerek köşe yazıları, gerek seçilen haberler, gerek röportajlar ve gerekse de yazı dizileri bu gündem temeline oturularak ele alınmak zorundadır.

Siyasal gündeminiz farklı ama seçtiğiniz, değindiğiniz konular farklı olursa bu pek de amaca hizmet edici olmayacaktır. Egemen sınıfların oluşturduğu gündemlerin peşinden koşmak en olumsuz durumdur.

Kullandığımız/kullanmamız gereken diğer bir araç da teorik-bilimsel dergilerdir. Siyasal dergiciliğin en önemli boyutlarından birisidir bu alan. Bu tür dergilerle toplumsal, ekonomik, siyasal, felsefi, ve tarihi birçok gerçek bilimsel temellerine dayandırılarak açıklanır. Bu anlamıyla, bilim yönteminin (diyalektik materyalizm) ışığında, gelişmeler ve olgular kamuoyuna aktarılır.

Kimi anti-MLM anlayışlarla polemikler de bu dergiler aracılığıyla yürütülebilir/yürütülmelidir. Bu içerikteki dergilerin periyodu, ortalama 3 ayda bir olabilir. Ancak belirlenen periyotta çıkmak zorundadır. Bunun yanında olanaklar elverdiğinde ayrı olarak gençlik, sanat-edebiyat ve kadın dergileri de kesinlikle çıkarılmalıdır.

Özellikle gençlik ve kadın dergilerinde emekçi kadınların ve gençlerin (işçi, öğrenci, köylü vs.) somut sorunları ele alınmalıdır. Bu konularda aydınlatıcı, perspektif sunucu, eğitici yazılar yayınlanmasına özel önem verilmelidir.

Öte yandan sanatın siyaset üzerindeki derin etkileme gücünü gözönünde tutarak sanat konulu dergiler çıkarmak amacımız olmalıdır. Sınıfın dünyayı kavrayışına yardımcı olan kültür ve sanat, okura dünya görüşünü çok daha kolay hissettirebilir.

Tüm bu yazınsal araçların yanında görsel malzemelerin de propagandanın etkileyici olması noktasındaki önemi biliniyor. Salt ses ya da salt yazının etkisi görselliğin yanında oldukça azdır. Bu noktada egemenlerin televizyonu nasıl kullandıkları ortadadır. On milyonlarca emekçiyi burjuva ideolojisinin-politikalarının yörengesinde tutan en etkili araçların başında gelmektedir televizyon.

Gelişen iletişim teknolojisi ve özellikle Batı Avrupa'daki olanaklarımız düşünüldüğünde, bu konuda ne kadar geride sey-

rettiğimiz çıplak bir şekilde ortaya çıkacaktır. Bunu kırmak zorundayız. Propaganda ve ajitasyonda çok çeşitli yöntemleri açığa çıkarmak ve bunları etkili bir şekilde kullanmak zorundayız.

İletişimde görselliği kapsayan araçları en etkili ve geniş şekilde kullandığımız ve bunu yapabilecek insanları bulduğumuz, yetiştirdiğimiz, bu konuda kurumsallaşmayı başardığımız takdirde, ajitasyon-propaganda da önemli bir adım armış sayabiliriz kendimizi.

Son Söz:

BU SİSTEM YIKILMAK ZORUNDADIR

Kapitalist sermayenin uluslararası kaynaklar, kaynakların kullanılışı, üretim araçları, yeraltı zenginlik kaynakları ve pazarlar üzerindeki egemenliği, üretim, dağıtım ve tüketimin kontrolü devam etmektedir.

Beş yüz kadar tekel, dünya üzerinde egemenlik kurmuş durumdadır. Yerel büyük firmalar da (uşak, işbirlikçi burjuvazi), bu dev tekellerin birer temsilcisi, mal dağıtıcısı, montajcısı durumundadır. Politikalar birkaç merkezden (Washington, Tokyo, Berlin, Paris, Londra) belirlenmektedir.

Kapitalizmin emperyalist aşaması; insanlığın işsizlik, evsizlik, yoksulluk ve sefaletine çare bulamaz. Çünkü dünya işçi sınıfı ve tüm ezilenlerine bu vahşeti bir kadermiş gibi çektiren, doğuran, geliştiren ve sayısını hızla çoğaltan kendisidir.

Yılda golf zevki için 25 milyar, moda için uygun giyinmek için 1.5 trilyon dolar... harcayan emperyalizm zevk-i sefası, şanı şöhreti, 'asil ve asalet'in tadını, yoksulluk girdabında yaşam ile ölüm arasında boğuşan 7 milyar insanın emeği üzerinde çıkarılmaktadır.

Emperyalizm, insanlığın her an yaşadığı işkence, yoksulluk, açlık, katliam, zulüm, soykırımlara çare bulamaz. Çünkü aşırı

kar ve sömürü hırsıyla, her yerde haksız ve gerici savaşlar çıkarılan, insanlığı haksız-gerici savaşlara sürükleyerek katleden, toplu katliamlardan ve soykırımlardan geçiren emperyalizmin kendisidir.

Emperyalizm, insanlığa gerçek anlamda bir barış, kardeşlik, mutluluk ve refah getiremez. Çünkü yaşamı üreten ve örgütleyenler, zenginliği yaratan ve ilerletenler, her çeşit aracı üreten ve geliştirenler, kendisini çepre çevre saran emperyalizmin esaret zincirlerinden başka hiçbir şeye sahip değildir.

Katmerli baskı, eziyet ve sömürü cenderesi altındaki emekçi kadın emperyalizm tarafından daha da köleleştirilmekte ve metalaştırılmaktadır. Üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı sömürücü sistemler erkek egemen toplumun yaratıcısıdır. Kadın, kapitalist sistemde en aşağılık muamelelerle karşı karşıyadır.

Özgür, kolektif olarak yaratan, üreten, paylaşan ve eşit bir

Burjuvazinin egemen olduğu kapitalizmde gelişmiş teknolojinin sanayide kullanılması işsizlik, yoksulluk ve sefaleti daha çok artırıyor. İşçi kıyımı, ücret ve sosyal yardım kesintileri hızla çoğalıyor. Üretimin toplumsallığı en tepe noktaya çıkması ile dünya emekçilerinin birbirine yakınlaşması sürekli artıyor. Dünya emekçileri ve ezilen halkları için enternasyonalizmin önemi, üretim faaliyetinde çok daha iyi anlaşılıyor.

Başta enternasyonal proletarya olmak üzere, dünya ezilenleri birbirine daha çok yakınlaşıyor. Emperyalist zincirin her bir ülke somutundaki halkın parçalanması kaçınılmazlığını daha çok dayatırken, zincirin bölgesel halkaları arasındaki dayanışma önemini artırıyor.

Meksikalı emekçi Türkiye'den, Türkiyeli emekçi Malezya'dan, Malezyalı emekçi Fransa'dan, Fransalı emekçi Arjantin'den fazla uzak değildir artık. Tersine her geçen gün yakınlaş-

Gazetenin kendi siyasal gündeminin olması gerekmektedir. Gerek köşe yazıları, gerek seçilen haberler, gerek röportajlar ve gerekse de yazı dizileri bu gündem temeline oturularak ele alınmak zorundadır.

toplum yaratmanın yolu emperyalizme karşı mücadeleden geçmektedir. Doğa yıkıma gitmektedir. Egemen haydutların karları uğruna güzel ve yaşanılabilir doğamızı daha büyük felaketler beklemektedir.

Yığınlar zulme bir avuç insan görünümü yaratmış aşağılık kahkahaları arasında götürülüyor... İnsanlık işkenceye bir kaç despotun zevkiyle alınıyor. Soykırımlar, bir avuç vampirin emrinde çoğalıyor. Sefalet, bir kaç tok kurdun hükümlerinde gelişiyor. Milyarların açlığı, sefaleti, yoksulluğu artıyor.

ma ve dayanışmanın önemi daha çok artıyor.

Hayatı ve herşeyi yaratan, geliştiren ve yetkinleştiren biz olduğumuza göre, bugün olduğumuz durumdan çok daha iyi olabiliriz. Her tür baskı ve zulüm gören, ölen biz isek; ayağa doğrularak örgütlenmesi ve silahı kuşanması gereken de biziz. Düşmanımız, düşmanın beynini örgütlemeye çırpınırken, en başta kendisini örgütlemesi gereken de biziz.

Bu sistem yıkılmalıdır, yıkacak olan biz işçiler ve emekçileriz.

Bitti

Parti ve örgütlenme-5

Parti, ideolojisiyle, siyasetiyle, örgütsel yapısıyla, üye ve kadro bileşimiyle bir bütündür. Bu anlamda, parti, üye ve kadrolar birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır. Biri olmadan diğeri var olamaz. Parti var olmadan tek tek üye ve kadroların varlığı bir anlam ifade etmez. Tek tek üye ve kadroların ortak iradesi ve Marksist-Leninist-Maoist ideoloji etrafındaki birliği ise, partiyi oluşturur.

KADROLAR VE KADRO POLİTİKASI

“Parti kadroları, partinin komuta topluluğudur”(70)

Kadro, sadece devrimci ve komünist parti ve örgütlere özgü bir olay değildir. Aksine bunlardan daha önce ortaya çıkmış, toplumsal gelişim içerisinde her sınıf ve toplumsal tabaka veya örgütlenme, kendi anlayış ve amaçlarına uygun bir kadro politikasına sahip olmuştur.

Her işin veya görevin kendine has bir inceliği ve özelliği vardır. Bunlarla herkesin uğraşması mümkün olmadığı gibi, herkesin aynı oranda hakkını vererek yapması da mümkün değildir. Şüphesiz her sınıf veya örgütlenme farklı amaç ve hedefler güder ancak hepsinin birleştiği ortak bir nokta vardır; o da, bu görevleri ve işleri yapacak olan KADRO!

Kelime ve kavramlar, yüzeysel ve kaba bir bakışla fazla bir şey ifade etmezler. Sınıflar ve toplumsal gruplar ve bunların oluşturduğu örgütler açısından sorun incelendiğinde, işte o zaman iş değişir. Çünkü artık so-

runa ideolojik yaklaşımlar karışır. Buradan hareketle şu sonuca varırız: KADRO, her sınıf ve toplumsal grup açısından kelime olarak aynıdır, ancak içerik ve nitelik olarak farklıdır. Bu farklılık en başta ideolojide kendisini gösterir. Farklı ideolojik şekillenmelerin ortaya çıkaracağı kadro tipleri de mutlaka farklı olur. İşte kadro konusunda temel farklılık burada başlar. Normal yaşamda teknik, mesleki vb. işlerin yerine getirilmesi için yetiştirilecek kadroların, mesleki ve teknik bilgi ve beceri yönleri aynı olsa da sınıfsal ve ideolojik bakış farklılığı değişmeyecektir.

Toplumda sınıfların ortaya çıkışlarıyla birlikte, her dönemde toplumsal gelişim içinde, değişik düzeylerde ve amaçlar doğrultusunda, uzmanlaşma ve işbölümüne dayalı bir **kadrolaşma ve kadro yetiştirme** çabası olduğunu görüyoruz. Doğal olarak her sınıf ve örgütlenme kendine uygun kadro yetiştirir ve bir kadro politikasına sahip olur. Sanayinin ve tekniğin gelişmesiyle birlikte, bu kadro ye-

tiştirme ve kadrolaşma daha bilinçli bir hal almış ve önemi artmıştır.

Kapitalizmin başka olumsuzluklarını bir yana bırakırsak, güçlü bir yönü, işbölümü temelinde gelişen örgütlenme ve uzmanlaşma olgusudur. Yani insanları herhangi bir uzmanlık dalında tek yanlı olarak donatır, kendine uygun kadro yetiştirirken insanları adeta robotlaştırır. Bununla da kalmaz, insanları üretim aracı ve nesnelere birer kölesi haline getirir. Kısacası kendisinin kulu kölesi ve çalıştığı makinenin bir parçası olacak tarzda kadro politikası uygular.

Devrimci ve komünistler kapitalizmin ortaya çıkardığı bu olguyu olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte ele alır, olumlu olan yönünü kendisine örnek alıp geliştirirken olumsuz olan yönünü ise atar. Gerçekleşmesi için mücadele edilen sınıfsız toplum, tek daldaki gelişip yetkinleşmeye son verir.

Ancak, komünistler, sınıfsız toplumun yadsıdığı bu şeyi, egemen sömürü sınıfları altetmek için zorunlu olarak kendilerine karşı kullanır.

Her kadro her konuda asgari bir bilgiye sahip olabilmeli, her işi asgari oranda yapabilmeli ancak bir veya iki dalda uzmanlaşmalıdır. Aksi halde, uzmanlaşma ve işbölümü diye birşey kalmaz. Herkesin her işi aynı düzeyde yapabilmesi çok iyidir, ama bu mümkün değildir. Herkes her işi yapmaya kalkarsa, verimli bir çalışma yürütülemez veya yapılacak işlerden doğru dürüst bir sonuç alınmaz.

Komünistlerin uzmanlaşma ve işbölümü anlayışı burjuvaziden temelden farklıdır.

Çünkü, komünistlerin amacı, insanları kul köle yapmak ve çalıştığı makinenin bir parçası haline getirmek değil, onların her alanda özgürce gelişmesini ve özgürleşmesini sağlamaktır.

Kadro, sömürücü egemen sınıflarda olduğu gibi, bu sınıflara karşı mücadele yürüten, başta proletarya olmak üzere, diğer sınıf ve tabakalar, onların öncü ve örgütlü gücü olan partiler için de, gerekli ve vazgeçilmez bir ihtiyaçtır.

Nasıl ki egemen sömürücü sınıflar, kendi egemenlik aracı olan devlet yapılarını sürdürmek ve "ebedi" yaşamasını sağlamak için, yetişmiş ve eğitilmiş kadrolara ihtiyaç duyuyorsa, bu sınıf ve devlete karşı mücadele yürüten, devrimci ve komünist parti ve örgütler de, sınıf mücadelesi içinde, her türlü zorluğa göğüs gerecek, şüpheyi yitirmeden yoluna devam edecek, umutsuzluğa kapılmadan zafere olan inancını koruyacak, sabır, ısrar ve kararlılık çizgisinde mücadeleyi sürdürecektir, önüne çıkacak engelleri aşmasını bilecek, kendi başına kaldığında bile yolunu şaşırılmayacak, sorumluluk almaktan korkmayacak, inisiya-

tifli ve davasına bağlı kadrolara ihtiyaç duymaktadır.

Zaten kadrolar, bu özelliklerinden dolayı, sınıf mücadelesi pratiğinde tayin edici bir yere ve fonksiyona sahip olmaktadır.

Mao'nun dediği gibi "her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğudur." Ancak bu doğru çizgiyi hayata uygulayacak üye ve kadroya sahip olmak gerekir. Eğer parti, bu doğru çizgiyi hayata uygulayacak kadroya sahip değilse, bu çizginin, cansız bir topraktan farkı olmayacaktır. Yani parti, nitelikli ve yetenekli kadrolara sahip olmadığı sürece, çizginin hayata doğru bir biçimde uygulanması ve bundan olumlu sonuçlar alınması mümkün değildir.

"Doğru bir siyasal çizgiye sahip olmak elbette ilk ve en önemli şeydir. Ama bu henüz yetmez. Doğru bir siyasal çizgi, sadece ilan edilmek için değil, ama uygulamak için çizilmiştir. Ne var ki, doğru bir siyasal çizgiyi pratik olarak uygulamak için, kadrolar gerekir. Partinin siyasal çizgisini anlayan, onu kendi öz çizgileri olarak kavrayıp uygulamaya hazır bulunan,

onu pratiğe geçirmesini bilen ve onun için savaşmaya yetenekli olan insanlar gerekir. Yoksa doğru siyasal çizgi, kağıt üzerinde kalma tehlikesi taşır.” (71)

Parti sadece doğru bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip olmakla var olmaz. Parti tarihi, bunun böyle olmadığını, doğru bir çizgi yanında, nitelikli ve yetenekli kadrolara ve doğru bir kadro politikasına da sahip olmak gerektiğini gösterdi.

Parti, ideolojisiyle, siyasetiyle, örgütsel yapısıyla, üye ve kadro bileşimiyle bir bütündür. Bu anlamda, parti, üye ve kadrolar birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır. Biri olmadan diğeri var olamaz. Parti var olmadan tek tek üye ve kadroların varlığı bir anlam ifade etmez. Tek tek üye ve kadroların ortak iradesi ve Marksist-Leninist-Maoist ideoloji etrafındaki birliği ise, partiyi oluşturur.

Devrim yapmak için, Marksizm-Leninizm ve Maoizmi kendisine rehber edinmiş, güçlü ve nitelikli bir partiye, güçlü ve nitelikli bir parti için de, güçlü ve nitelikli kadrolara sahip olmak gerekir. Güçlü ve nitelikli kadrolar ise, ancak, güçlü ve nitelikli bir parti tarafından yaratılır.

“Her şeyi kadrolar belirler” sözü çok doğru ve yerinde bir sözdür. Dikkat edilirse tüm ustalar ve komünist önderler sürekli kadroların öneminden bahsetmiş ve bu tür kadro yetiştirmek için sürekli çaba sarfetmiştir.

Mesela aynı konuyu ele alan Dimitrov, karar alındıktan ve doğru bir siyaset belirlendikten sonra, bunu hayata uygulayacak olanın kadrolar olduğunu söylüyor.

“En iyi kararlarımız, onları pratiğe uygulamasını bilen kimselere sahip olmazsak kağıt üzerinde kalacaktır.”(72)

Bir başka ifadeyle Mao, bunu şöyle ifade ediyor:

“Siyasi çizgi bir kere sapandı mı, kadrolar belirleyici bir etken haline gelir.”(73)

Çünkü parti ve devrim onlara emanettir, partinin ve devrimin geleceğini onlar tayin edecektir. Onun için bilinçli, nitelikli ve inisiyatifli kadrolara sahip olmalıyız. Parti kadrolarının niteliği, bilinç düzeyi ve inisiyatifi ne kadar yüksek olursa, davamızın ilerlemesi, mücadelenin gelişmesi ve olumlu sonuçlar alınması da, o oranda yüksek olacaktır.

Devrim yapmak zor bir iştir. Devrim, yemek yemeye ya da makale yazmaya hiç benzemez. Çünkü o bir sanattır. O sanatı yapacak, işin erbabı sanatçılar gerekir. **Devrimin sanatçıları ve ustalıklı uygulayıcıları ise, kadrolardır.** Sorun sadece devrim yapmakla bitmiyor. Devrim yaptıktan sonra da onu yolundan sapmadan sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurulana dek, yani komünizme kadar aynı kararlılık ve azimle sürdürmek gerekiyor.

Devrimin zorluğu ve mücadelenin acımasızlığı; ülkede iktidarda bulunan egemen sınıfların durumu, devletin yapısı ve niteliği, uluslararası durum, emperyalistler açısından ülkenin askeri, ekonomik, jeopolitik önemi ve emperyalist dengelerdeki yeri vb. tarafından belirlenir. Bugün Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda verilen mücadelenin ve devrimin zorluğu ve acımasızlığını, şimdiye kadarki sosyal pratiğe baktığımızda rahatlıkla anlayabiliriz.

Düşman zalim, düşman acımasız; ama devrim de çok zorlu olacaktır. Ancak, bu mücadeleyi kararlıca sürdürmek, dışı dışı, ölüm pahasına davadan vazgeçmeden, mücadeleye devam etmek de, o oranda **şerefli ve onurludur.** İşte böylesine zorlu mücadelenin altından kalacak, acımasızlıklardan ve zalimliklerden yılmadan mücadeleye devam edecek ve tüm bunların üstesinden gelecek, nitelikli ve yetkin kadrolara ihtiyaç vardır.

“Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir partiye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak gerekir...”

“Eğer önderlik küçük ve dar bir gruptan meydana geliyorsa ve partinin önderleri ve kadroları dar kafalı, dar görüşlü ve beceriksiz kimselerse, tarihte eşi bulunmayan büyük devrimlerimizi gerçekleştirmemiz mümkün olamaz... bilinçli bir şekilde on binlerce kadro ve yüzlerce yetenekli önder yetiştirmeliyiz. Bunlar Marksizm-Leninizm sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakarlık ruhuyla dolu, sorunları tek başlarına çözebilen, güçlükler karşısında yılmayan ve millete, sınıfa ve partiye hizmet etmede sadık ve kararlı kadrolar ve önderler olmalıdırlar.

“...Devrimimizin geleceği kadrolara bağlıdır...”(74)

Peki, bu kadar önemli olan ve önemle üzerinde durulan kadro nedir?

Kadro, belirlenen amaçları gerçekleştirmek ve iş yapmak için, iş bölümü ve uzmanlaşma temelinde eğitilen ve yetiştirilen, kendi başına karar alıp uygulayabilecek

düzeyde inisiyatife ve kararlılığa sahip, ve o işin yöneticisi veya uygulayıcısı konumunda olan kişilerdir. Genel anlamda söylersek, kadrolar, parti üyeleri olabileceği gibi, parti üyeleri de olmayabilir. Devrimci ve komünist partilerde kadroların hepsi parti üyesidir. Her parti üyesi kadro değildir, ama her kadro aynı zamanda parti üyesidir. Yani parti üyesi olduktan sonra kadro haline gelir. Bu anlamda kadro ve üye arasında belli bir seviye farkı vardır. Ancak bu fark nitel değil niceldir.

Parti, hem bu farklılığı ortadan kaldırmaya çalışmalı ve hem de devrim davasına uygun yeni kadrolar yetiştirmek için berrak bir anlayışa ve doğru bir kadro politikasına sahip olmalıdır. Aksi halde devrim davası yarım kalacak, devrim yapılmış olsa bile aynı şekilde başarıyla sürdürmek mümkün olmayacaktır. Onun için devrim davasına uygun kadrolara sahip olma sorunu, birinci derecede önem arzeden görev ve sorunlar arasında yer alır.

PARTİ KADROLARININ SAHİP OLMASI GEREKEN ÖZELLİKLER

Kadrolarımız, kendilerini, sorumlu oldukları alanın siyasi iktidarı gibi görmeli ve ona göre davranmalı, güçlü bir partiye, ancak, kendi alanlarından başlayarak ulaşılabileceği gerçeğini iyi kavramalıdır. Güçlü bir parti yaratma hedefiyle hareket etmeyen bir kadro, kendi gücünün farkına varamaz, dolaısıyla hiçbir şeyi başaramaz.

Kadrolarımız, Marksizm-Leninizm-Maoizmi bir dogma olarak değil, bir eylem kılavuzu

olarak kavramalı, onun her zaman yaşayan ruhunu, yani “somut şartların somut tahlili” ilkesini, yaratıcılıkla hayata uygulamalıdır.

Kadrolarımız, Marksist-Leninist-Maoist çizgide hareket etmede tereddütsüz, partinin ilkelerini savunmada tavizsiz ve kararları uygulamada ısrarlı olmalıdır.

Kadrolarımız, proleter enternasyonalist bir ruha sahip olmalı, her şart ve koşulda onu savunmalı, her türlü milliyetçiliğe ve şovenizme karşı tavizsiz ve kararlı mücadele yürütmelidir.

Kadrolarımız, ideolojik sağlamlığa sahip olmalı, oportünizme, revizyonizme, tasfiyeciliğe, liberalizme, kariyerizme ve sekterliğe karşı amansız bir mücadele yürütmeli, örgüt içinde komploculuğa, darbeciliğe, hizipçiliğe, yılgınlığa, ihanete ve örgütsel anarşizme müsa-

de-

de-

Bu anlamda, kadrolarımız, ISRAR, SABIR, KARARLILIK çizgisini kendilerine de-ğişmez ve vazgeçilmez bir yol olarak seçmelidir.

Sarsılmaz bir irade, ideolojik inanç, bilimsel ve sınıfsal temele dayalı bilinç, komünist bir kadronun vazgeçilmez özellikleri arasındadır.

Kadrolarımız, doğruları savunmada ve yanlışlara karşı mücadelede akıma göğüs germe cesaretine sahip olmalıdır. Akıma göğüs germe cesaretine sahip olmayan bir kadro, zorluklar karşısında sürekli yalpalama geçirir, rüzgarın güçlü estiği yöne doğru eğilir. Kendi doğru bildiği yolda kararlılıkla ve cesaretle ilerleyemez. Doğru

Kadrolarımız, kendilerini, sorumlu oldukları alanın siyasi iktidarı gibi görmeli ve ona göre davranmalı, güçlü bir partiye, ancak, kendi alanlarından başlayarak ulaşılabileceği gerçeğini iyi kavramalıdır.

etmemelidir.

Kadrolarımız, doğru bir anlayışa, derin ve berrak bir teorik kavrayışa sahip olmalıdır. Doğru bir anlayışa ve parti çizgisi konusunda berrak bir kavrayışa sahip değilse, süreç içerisinde mücadelenin zorlukları ve sorunların karmaşıklığı karşısında, anlayışlarda sapmaya, çizgide bulanıklığa kayabilir. O da zamanla, parti çizgisinin ve politikasının pratik mücadele içinde, doğru ve yeterince uygulanmamasını gündeme geti-

ve tutarlı bir çizgiye sahip olmaz.

“Bir kasırğa çıktığı zaman, ona göğüs geremeyen kararsız unsurlar yalpalamaya başlarlar. Bu bir yasadır.. Bazıları birkaç kez yalpaladıktan sonra tecrübe kazanırlar ve yalpalamaktan vazgeçerler. Fakat sonuna kadar yalpalamaya devam eden insanlar da vardır. Bunlar, sapsarı ince olduğu için en hafif rüzgarda bile sallanmaya başlayan bazı bitkiler, örneğin çeltik gibidirler... Sadece büyük ağaç-

lar kaya gibi dimdik dururlar. Her yıl doğada kasırga çıktığı gibi, ülke içinde ve dışında da ideolojik ve siyasi kasırgalar çıkar. Bu, toplumdaki doğal olgudur...”(75)

Akıma göğüs germe cesaretinden bahsederken, bu kör bir cesaret olarak algılanmamalıdır. Olayların üzerine gözü kara bir şekilde gitmek cesaret değildir. Bilinçsiz cesaret gösterisi, bilinçli cesaretsiz davranıştan daha kötüdür. Komünistler bilinçli mücadeleyi ve olaylara bilinçli müdahaleyi savunur. Bilinçle cesaretin birleştiği yerde, hem işler daha iyi yürür hem de nitelikli komünist kadrolar yetişmeye başlar.

Kadrolarımız, her zaman ve her şart altında doğruları ve gerçekleri savunmalı, onlardan asla taviz vermemelidir. Bunlardan taviz veren halkın ve partinin çıkarlarından taviz vermiş demektir. Halka, devrime ve partiye bağlılık, ancak, nesnel koşullara uygun hareket etmekle, doğruları ve gerçekleri savunup uygulamakla mümkün olabilir.

Gerçekler ve doğrular tektir o da her zaman halkın yararındadır. Kişilere göre değil, nesnel koşullara ve ilkelere göre politika yapılmalı, her şart ve koşulda, kim ne savunursa savunsun, kendisi her zaman doğruları ve gerçekleri savunmalıdır. Çünkü kimin söylediği değil, ne söylendiği ve doğru olup olmadığı önemlidir. O anlamda kişilere göre yön tayin etmek, ona göre politika belirlemek doğru değildir.

Kadrolarımız, **hak ve görev bilincine** sahip olmalı; haklarını kullanırken görevlerini de eksiksiz yerine getirmelidir. Haklar kullanılırken görevlerin

yapılmaması veya savsaklanması nasıl yanlış ise, aynı şekilde görevler yapılırken haklara sahip olmamak da aynı şekilde yanlıştır. Her ikisi de olmalı, ancak birbirine karıştırılmamalıdır.

HAK ve GÖREV, parti üye ve kadrolarının ayrılmaz iki bileşenidir. Bunu, demokrasiyle merkezîyetçiliğin birliğinden oluşan demokratik merkezîyetçiliğe de benzetebiliriz. Bunlar, tıpkı, diyalektiğin temel yasası olan “zıtların birliği” gibidir. Biri olmadan diğeri, diğeri olmadan öbürü olmaz. Her ikisi de birlikte ve bir arada uyumlu şekilde var olmaya devam eder.

Kadrolarımız, yaratıcı ve üretici olmalı, tüketici ve asalak yaşamaktan uzak durmalıdır. Buldukları alanda ve sorumlu oldukları işlerde, partinin ortak iradesinde ifadesini bulan anlayış ve yaklaşımını, kolektif yaşam ve üretimin yansımalarını gösterirken, bunlara, kendilerinden de bir şeyler katarak zenginleştirmeli, alanın özgün özelliklerine uygun politikalar üretmeli ve pratikte ikisini birleştirerek uygulamalıdır.

“Yaratıcı olmak ne demektir? Zanaatçı ile yaratıcı arasındaki fark nedir? Ressamla sıradan resimci arasındakiin aynı... Yaratıcı ise bambaşka birisidir. O, en basit şeyi yaparken hatta çarık bile yaparken tüm ruhunu verir. Zanaatçı, işine ruhunu kattığında sanatçı olur. Ressam da salt fırçasıyla boya sürdüğü, işine ruhunu katmadığı zaman zanaatçı olur. Ruhtan, yaratıcılıktan yoksun bir Marksizm, olan bitenin sürekli ve canlı bir biçimde hesabı tutulmazsa sözde Marksizm olur. Eğer siz öğrendiklerinizi bulduğunuz yerlerde skolastik

bir biçimde, basmakalıp uygularsanız, Leninizm’in zanaatçıları olursunuz. Kitleleri arkanızdan sürükleyemezsiniz, Marksist yöntemi yanlış uygulamış olursunuz. Marksist yöntem, doğru olarak, ancak Marx’ın kuramı ile çalışırken, pratik hayatı kavradığımız zaman uygulanabilir ve aldığımız karar her seferinde yeni bir karar olur. Eğer bir sorunu bugün şöyle hallettiysen, yarın aynı sorunu yeni bir biçimde halledeceksin; çünkü yarın durum yeni olacaktır. Durum durmadan değişir. Tarih sonsuz olarak ileriye doğru hareket halindedir, yürür, bir yerde durmaz. Bir Marksistin de tarihsel akışla birlikte sürekli olarak ileriye doğru hareket etmesi, tam olarak yönünü saptamayı başarması gerekir. Düşüncesi, işi nedenli sıradan olursa olsun sürekli araştırmalı, öğrenmeli, yaratmalıdır.”(76)

Eğer bir kadro, kendisinden birşeyler katmadan, partiye dayanarak, partinin sermayesinden ve değerlerinden yiyorsa, o kadro üretici değil tüketicidir. O kadro asalakça bir yaşam sürdürüyor demektir. Yaratıcı ve üretici olmayan bir kadro bulunduğu çalışma alanında partiyi geliştiremez, o alanın siyasi iktidarı olamaz.

Elbette kadrolarımız, daha iyi iş yapabilmek, devrime ve partiye daha yararlı olabilmek için, partiden bir şeyler alacak ve partinin otoritesini kullanacaktır. Ancak birey olarak yapılacak işlerde, partinin gücü ve otoritesi öne çıkarılmalı, partiye de kendilerinden bir şeyler verilmelidir. Sürekli alan değil, hem alan ve hem de veren konumunda olunmalıdır.

Partiyi geliştirip ilerleten

kadrolardır. Kadrolara birşeyler veren ve kazandıran da partidir. Yani her ikisi de birbirini besler ve geliştirir.

Kadrolarımız, her zaman yenilenmeye ve değişmeye açık olmalı, kendilerini geliştirmeli, teorik bilgilerini artırmalı, ideolojik bakış açısını ve siyasi kavrayışını derinleştirmeli, ufkunu genişletmeli ve tecrübesini zenginleştirmelidir. Sorunu, öncelikle kendisi kavramaya, anlamaya çalışmalı ve başkalarına kavratmak için sürekli çaba sarfetmelidir. Kendisini geliştirmeyen ve yenilemeyen bir kadro, bırakalım yığınlara önderlik etmesini, süreç içerisinde bizzat kendisi gelişmenin ve yenilenmenin önünde engel teşkil edecek ve ayak bağı olacaktır.

Kadrolarımız, her fırsatta teorik seviyelerini yükseltmeli, sürekli araştırmalı ve incelemeli, her geçen süreçte kendilerini yeniden aşmalıdır. Bildikleriyle yetinmemeli hem kendisini ilerletmeli hem de bildiklerini başkalarına öğretmelidir. Devrim davası için mücadele edip yaşayan bir kadro araştırır, in-

celer, her gün kendisini yeniden yaratır.

“Bildiğiyle yetinmek incelemenin düşmanıdır. Bildiğiyle yetinme anlayışından kurtulmadıkça gerçekten hiçbir şey öğrenemeyiz. Kendimize karşı tutumumuz ‘öğrenmeye doymamak’; başkalarına karşı tutumumuz ise, ‘öğretmekten usanmamak’ olmalıdır.” (77)

Kadrolarımız, her zaman sürecin gerisinde değil ilerisinde yürümeli, gelişmeleri önceden görme ve ona uygun çözümlerle bulunma yetisine sahip olmalı, sorunları inceleyici ve çözümlenici bir tarzda ele almalı, geniş ve zengin yorumlarla sorunu ortaya koymaya çalışmalıdır.

Kadrolarımız, değişen ve gelişen koşullar karşısında, kendilerini ondan daha hızlı ve önce geliştirip yenileyemezse, zamanla, gelişen ve değişen sürecin gerisinde kalmaya mahkumdur. Sürece ve gelişmelere hükmetme, onları önceden görme ve çözüm için önermelerde bulunma görevini yerine getiremez.

“Kuşkusuz bunu yapmak

her zaman kolay değildir. Ele geleni, kulağa rastgeleni, daha ‘açıktan’ haykırılanı falan olduğu gibi kabul etmek, çok ‘daha kolay’dır. Ancak bunlarla yetinen kişiye herkes ‘akılsız’ der, kuş beyinli der, kimse ciddiye almaz. Önemli herhangi bir sorunda, **bağımsız** olarak gerekli ölçüde araştırma, inceleme yapmadıkça gerçeği bulmak olanaksızdır. Çalışmaktan korkan kişi, gerçeği bulamaz.” (78)

Partide, bir fikre körce bağlılık ve körce hareket etmek kötüdür ve zararlıdır. Bir fikri bilerek ve kavrayarak savunmalı ve öyle hareket edilmelidir. Bunun yolu ise, düşünme, inceleme ve araştırma yöntemini öğrenmek ve bunu bir alışkanlık haline getirmektir.

“Makinayı harekete geçirmek’ düşünce organını iyi kullanmak demektir. Bazı kişiler hiç yük taşımazlar da kitlelerle yakın ilişki kurma meziyetine sahip olsalar da, hiçbir iş başaramazlar, çünkü araştırmacı bir şekilde düşünmeyi bilmezler veya çok düşünmek için kafalarını kullanmayı istemezler. Bazıları da, zekalarına set çeken yükleri taşıdıkları için kafalarını kullanmayı reddederler... Partimizde çok görülen körce hareket etme alışkanlığından kurtulmak için yoldaşlarımızı düşünmeye, inceleme yöntemini öğrenmeye ve inceleme alışkanlığını edinmeye zorlamalıyız. Partimizde bu alışkanlık pek azdır..” (79)

Kadrolarımız, hızlı hareket etmeli, tembellikten uzak, çalışkan ve dinamik olmalıdır. Bir kadro açısından en kötü olan, hazır formüllerle hareket etmesi ve zihin tembelliği içinde bulunmasıdır. Zihnini çalıştırma-

yan ve hazır reçetelerle düşünen bir kadro, ne kendini geliştirebilir ve ne de partinin gelişmesine ve güçlenmesine yardımcı olabilir. Kendini geliştiremeyen bir kadro ise, her zaman gelişme ve değişmelerin gerisinde kalmaktan kendisini kurtaramaz.

“Bir zamanlar Stalin yoldaş en kötü şeyin, insanların hazır formüller ve hazır çözümlerle düşünmeleri olduğunu söylemişti. Doğaldır ki bu, en kolayıdır. Eğer şu ya da bu kuramı kendi sözleriyle belirtmek istersen her şeyden önce üzerinde iyi düşünmen, onu anlamın gerekir. Aksi halde şaşırman mümkündür. Ezberlenmiş formüllerle konuşursan da belleğin gerektiği gibi çalışmaz, uyuklar. Bunun için kuramsal çalışma konusunda birinci koşul şu ya da bu tezin ezberlenmesi değil, sorunun derinlemesine öğrenilmesi, anlaşılmasıdır.” (80)

Kadrolarımız, teknolojinin hızlı geliştiği bir çağda teknik yenilenmeye açık olmalı, düşmanın, gelişen teknolojiyi bizden daha iyi ve geniş olanaklarla kullandığını bilerek hareket etmelidir. Teknolojik yenilikleri kullanma konusunda düşmanla yarış edemeyiz. Onlar devrimci ve komünistlerden daha avantajlı bir konuma sahiptir. Devrimci ve komünistler ancak, devrimci irade, yaratıcılık, fedakarlık, kolektif ruh ve kararlılık vb. konularında düşmandan daha üstün yanlara sahiptir. İşte, devrimci ve komünistler, bu üstün niteliklerini iyi ve verimli, ama yerinde kullanarak düşmana üstünlük sağlayabilir ve zafer elde edebilir.

Hızlı değişimin ve gelişmelerin yaşandığı günümüzde, ya-

şamın hızlı ritmine ayak uydurabilecek, dahası o gelişmenin ve toplumun önünde yürüyecek kadrolar yetiştirmeli ve öylesi hızlı ve dinamik hareket edebilen, karar vermede tereddütsüz, mücadelede kararlı, inisiyatifli kadrolara sahip olmalıyız. Böyle kadro yapısına sahip olamazsak, her zaman gelişen olayların ve toplumun gerisinde kalmaktan kendimizi kurtaramayız. Partinin ve devrimin sorunlarını çözemeyiz.

Gelişmelere ve değişime ayak uyduramayan eski kadrolar, kendilerini bu yeni normlar temelinde gözden geçirmeli, yeni normlara uymayan yönlerini yenilemeli ve yeniden değiştirmelidir. Kadrolar yenilediği ve değiştiği, o anlayış ve politika partide ortak irade haline geldiği oranda, parti de değişecek ve yenilenmiş olacaktır. Partinin değişip yenilenmesi ise, kadroların o değişime ve yenilenmeye zorlanması, onların değişmelerine ve yenilenmelerine yardımcı olunması demektir.

Kadrolarımız, eskiyeni değil yenileneni, durağanı değil hareketli olanı, gerileyeni değil ilerleyeni, tutuculuğu değil devrimciliği savunmalıdır. Bunları savunmak, öncü olmanın bir gereği, devrimci ve komünist birer kadro olmanın getirdiği bir vasıftır. Kadrolarımız ancak böyle olursa, dogmatizme öldürücü darbeyi indirebilir, gelişeni ve ilerleyeni her zaman bulup çıkartabilir yani eskiyene, gerileyene, durağanlaşana, yozlaşana, devrimci ahlak ve ilkelere karşı, radikal mücadele etmeli, yeniliğe, gelişmeye herkesten önce sahip çıkıp savunmalıdır. Kadrolar, bunun bilinci içinde, eskiye

karşı kuşkucu ve eleştirel yaklaşırken, yeniye karşı açık ve öngörülü olmalıdır. Yeniler, eskiyene ve gerileyene karşı mücadele içinde gelişir. Yeni eskinin içinden çıkar. Onun için vurun eskiye yıkılsın, omuz verin yeniye gelişip boy versin.

Eskiye yıkarken yeniye de yapma, onu kurma bilinci içinde hareket edilmeli, salt yıkıcı olunmamalıdır. Yapıcı anlamda yıkıcılık, yani yaratıcı yıkıcılık iyidir. Teori nicel bilgi birikimleri sonucunda üretilir, yenilenme de eskiye karşı sabırlı ve ısrarlı bir mücadeleyle sağlanır. Eskiye kuşkuyla yaklaşma ve sorunları eleştirel tarzda ele alma, yeniye bulmada itici bir güçtür. Kadrolarımız, ülkenin ekonomik, toplumsal ve siyasi sorunlarıyla yakından ilgilenmeli, objektif durum ve gidişatı inceleyerek ona uygun politikalar oluşturmaya çalışmalıdır.

Ekonomik durumun sağlıklı incelenebilmesi, ekonomik bunalımın boyutunun ve derinliğinin kavranabilmesi, ancak, asgari bir Marksist ekonomi bilgisine sahip olmakla mümkündür. Onun için devrimci mücadeleye girdikten sonra, tüm parti üyeleri ve kadrolar, ekonomi-politik konusunda bilgisini artırmalı ve kavrayışını derinleştirmelidir. Mesela; ekonominin diğer alanlara yansması, ekonomik bunalımın siyasal ve toplumsal sonuçları nelerdir, ona karşı neler yapılmalı ve nasıl bir politika izlenmeli, bu bunalımdan devrim lehine nasıl yararlanılmalı vb. sorularına doğru ve doyurucu cevaplar bulabilmek için, kadrolarımız, ekonomiyi bilmeli ve kendilerini sürekli geliştirmek için her fırsatta okumalı ve araştırmalar yapmalıdır.

Genel olarak toplum, özel olarak da devrimciler, daha özele inerek parti üye ve kadroları pek okumuyor. Araştırma ve inceleme yapan pek az. Günlük gazete ve haftalık ekonomi ve siyasal dergileri düzenli takip eden kaç kişi var? Takip edenler arasında ise, ekonomi haberlerini ve gelişmeleri anlatan sayfaları veya köşeleri okuyan ve düzenli takip eden kaç kişi var? Belki parmakla sayılacak düzeydedir. Peki bu gelişmeler yakından ve günü gününe takip edilmezse, güncel ve doğru politikalar üretilebilir mi? Soyut konuşma ve tartışmalarla ve boş genel laflarla politika yapılabilir mi? Bu durumda kime ne verilebilir, kim

mız ve Komünist Partisi üyesi ve kadrosu olma gerçekliğimiz bizi buna mahkum ve mecbur etmiştir.

“Okumak öğrenmek demektir; ama uygulamak da öğrenmek demektir ve üstelik daha önemli bir öğrenme biçimidir. Esas yöntemimiz savaşı savaşıarak öğrenmektir... Devrimci savaş kitlelerin yürüttüğü bir faaliyettir. Genellikle önce öğrenilip sonra yapılacak birşey değil, önce yapılıp sonra öğrenilecek bir şeydir. Çünkü yapmak öğrenmek demektir.”(81)

Kadrolar okumalı, araştırılmalı ama bir amaç taşınmalıdır. Amaçsız okuma devrimciler için pek bir anlam ifade etmez ve sonuç alıcı olmaz. Kulaktan

mini iyi kavramalıdır. Burada amaç, geçmişe ait salt tarihi bilgiler elde etmek değildir. Geçmiş anlamak ve bugüne ışık tutmak için geçmiş tarih incelenmeli, esas olarak geçmiş değerler ve olayların altında yatan düşünceler açığa çıkartılmalıdır.

“Geçmiş olmayanın geleceği olmaz” doğru önermesi doğru özümsemeli ve iyi kavranmalıdır.

Geçmiş tarihi araştırmak esas olarak tarihinin görevidir, ancak bu, devrimci ve komünistlerin tarih bilgisine sahip olmamayı, hele de tarih bilincinin önemini kavramamayı getirmez. Tarih bilinci, tarihi mirasımıza sahip çıkmanın gere-

Tarihten ders almak ve alınan dersler ışığında yolumuzu aydınlatmak Marksist bir yöntemdir. Tarihi bilimsel bir yöntemle incelemek ve günümüze rehber etmek, tarihten öğrenmek demektir. Ülkenin tarihini incelemek, “somut şartların somut tahlili” ilkesini hayata uygulayarak, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in teorik doğrularını ülke koşullarına uyarlamak için somut adım atmaktır.

ne anlayabilir? Bunların hepsi soru işaretleri içeriyor. Okumak gerekir, özellikle kadro ve üyeler okumalı, okumayla da sınırlı kalmamalı, araştırmalar yapılmalı, bazı konular derinlemesine araştırılıp incelenmelidir.

Okumayan bir önderlik, ne başkalarına okuyun demeye cesaret eder, ne de okuma ve araştırma alışkanlığı kazandırır. Onun için okumaya ve araştırma yapmaya, kendimizi geliştirip yetkin kılmaya, kitleye önderlik edecek birer örnek ve önder kişiler haline gelmeye mecburuz. Kendi misyonumuz, omuzladığımız görev ve sorumluluk bizi buna mecbur kılacaktır. Evet, devrimci varlığı-

dolma, sağdan-soldan edinilmiş bilgilerle devrimcilik yapılmaz, hele ki, yönetici bir kadro ve önder hiç olunmaz.

Bir kadro açısından sadece okumak da yeterli değildir. O aynı zamanda, düşüncelerinden ve araştırmalarından başkalarının faydalanmasını sağlamak için yazmalıdır. Çünkü yazmak okumaya da kılavuzluk eder, okunan şeylerin daha iyi anlaşılmasını sağlar.

“Yazma, okumaya kılavuzluk eder, onu yönetir, verimli kılar. Yazdıkça neyi aradığımı daha iyi bilir, bulduğumun anlamını ve konuyla ilişkisini daha iyi kavrarım.”(82)

Kadrolarımız, **tarih bilincine sahip olmalı** ve bunun öne-

ğinin anlaşılması ve bilince çıkartılmasıdır. Devrimci mücadele yürüten bir üye ve kadro açısından, halkların tarihi, sınıf savaşları tarihi ve parti tarihi oldukça önemlidir. “Bir başka görevimiz de tarihi mirasımızı incelemek ve onu eleştireci bir gözle özümleyebilmek için Marksist yöntemi kullanmaktır. Tarihimiz binlerce yıl gerilere uzanır ve kendine özgü nitelikleri, sayısız hazineleri vardır. Ama bizler bu konularda ilkokul çocukları kadar cahiliz.” (83)

Tarihten ders almak ve alınan dersler ışığında yolumuzu aydınlatmak Marksist bir yöntemdir. Tarihi bilimsel bir yöntemle incelemek ve gü-

nümüze rehber etmek, tarihten öğrenmek demektir. Ülkenin tarihini incelemek, “somut şartların somut tahlili” ilkesini hayata uygulayarak, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in teorik doğrularını ülke koşullarına uyarlamak için somut adım atmaktır.

“Tarihten ders çıkarmak hiçbir zaman tek yönlü bir süreç değildir. Geçmişin ışığında bugünü öğrenmek, aynı zamanda bugünün ışığında geçmişi öğrenmek demektir. Tarihin işlevi, geçmiş ve yaşanan zaman hakkında daha sağlam bir anlayışı, bunların karşılıklı ilişkisi içinde, ilerlemektir.”(84)

Marksistler geçmişini incelerken, olayların bugünle olan bağlantısını kurmalı, bugünden de hareketle yarınlar ve mücadelenin gelişimine ışık tutmalıdır.

“Geçmiş, büyük bir ölçüde bugüne, bugün de geleceğe bağlıdır.” (85)

“Geçmiş bizim için bugünün ışığında anlaşılabilir ve bugünü tümüyle ancak geçmişin ışığında anlayabiliriz.”(86)

Kadrolarımız, mensup oldukları **partinin tarihini** iyi bilmeli; Partinin geçmişine olumlu olumsuz yönleriyle sahip çıkmalı, geçmişinden öğrenmeli, geçmiş olumlu mirası ileriye taşımada bir köprü olmalıdır. Bunu yaparken asla inkarcılığa düşmemeli, her zaman doğrunun ve haklının mücadelesini vermelidir.

Kadrolarımız, **partinin değerlerini** çok sıkı bir şekilde **korumalı**, onları sahiplenmeli ve sürekli yaşatılmasına önem vermelidir. Partinin değerlerine sahip çıkmak, geçmişini sahiplenmektir. Partinin değerlerine önem vermek, partinin gelece-

ğini şimdiden teminat altına almaktır.

O değerler ki, partinin kuruluşundan bu yana binlerce yoldaşın emeği, yüzlerce yoldaşın canı pahasına yaratıldı ve bugünlere taşındı. Bundan sonra da, ileriki kuşaklara aktarılması, elden ele korunarak götürülmesi için gereken duyarlılık ve sorumluluk gösterilmelidir.

O değerler ki, emektir, candır, kandır ve yılların tecrübe birikimidir.

O değerler ki, proletaryanın öncü ve önder gücü olan partinin, yani Dünya Komünist Hareketi’nin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı topraklarındaki temsilcisinin tarihidir.

Partinin ve sınıf mücadele-

tecrübe kazandırır.

Devrimci ve komünistler, yüreği ve kafasıyla devrimci davaya katılmış, partilerine ve halka bağlanmışlardır. Bu tarihsel gerçekliğin ışığında hareket eden, her üye ve kadro kendi halkının geçmişini eleştirel bir yaklaşımla incelemeli, onu ne küçümsemeli ve hor görmeli ve ne de abartmalıdır. Objektif gerçekliği neyse onu olduğu gibi kabul etmeli, başka halklarla olan benzerliğini, yakınlığını ve birlik olduğu yönleri de ortaya koyarak, halklar arasında kardeşlik, dayanışma ve enternasyonal ruhun daha da gelişmesi için birer miras olarak yararlanmalıdır.

“Bir komünist açık yürekli,

sinin tecrübelerini özetlemek ve geleneklerini ileriye taşımak gerekir. Ancak bu yapılırken sorunun özü kavranarak yapılmalı, olgular alt alta sıralanarak donuk bir tarz uygulanmamalıdır. Canlı ve teorik zenginlik içinde yapılacak bir özetleme, partiye ve mücadeleye canlılık getirir, işlerin daha iyi ve kolay yapılmasını sağlar ve aynı zamanda, üye ve kadrolara büyük

sadık ve faal olmalı, devrimin çıkarlarını hayatından daha değerli saymalı ve kendi çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi tutmalıdır; Partinin kolektif hayatını kuvvetlendirecek ve aynı zamanda partinin yığınlarla olan bağlarını sağlamlaştıracak şekilde her zaman ve her yerde doğru prensiplere sıkı sıkıya bağlı kalmalı ve her türlü yanlış düşünce ve harekete karşı yo-

rulmadan mücadeleye girişmelidir. Kişilerden çok parti ve yığınlarla, kendisinden çok başkalarıyla ilgilenmelidir. Bir kimse ancak böylelikle komünist ünvanına hak kazanır.” (87)

Kadrolarımız, halkı iyi tanımalı, onun ne istediğini ve ruh halini iyi bilmelidir. Halkta işlenmiş ve işlenmemiş, ham olan ne varsa onu almalı, işlenmiş olanları genişletmeli, ham olanları işleyerek onu tekrar halka götürmelidir. Öğrenci ve öğretmen olma görevini her düzeyde iyi yapmalıdır. Halkın önderi olmak için önce halkı tanımak, onun öğrencisi olmak gerekir. Mao'nun deyimiyle, kitlelerin öğrencisi olunmadan öğretmeni olunmaz.

“Partimizin bütün pratik faaliyetlerinde doğru bir yönetim şu prensip üzerine kurulmalıdır: Yığınlardan hareket edip gene yığınlara dönmek. Bunun anlamı şudur: Yığınların düşüncelerini (dağınık, sistemsiz düşünceleri) toplamalıdır (incelemeler yapıldıktan sonra genelleştirilmiş ve sistemleştirilmiş düşünceler haline getirilmelidir), sonra bunları yaymak ve açıklamak için yeniden yığınlara gitmelidirler ve böylece yığınlar bu düşünceleri sindirebilir, kesinlikle benimseyebilir ve hareket haline çevirebilir. Ve aynı zamanda da yığınlar hareket halindeyken bu düşüncelerin doğru olup olmadığı denetlenmelidir. Sonra yığınların düşünceleri bir defa daha toplanmalı ve uygulanması için yeniden yığınlara götürülmelidir. Böylece aynı usul sonsuza kadar tekrarlanır ve düşünceler her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale gelir. İşte Marksist bilgi nazari-

yesi budur.” (88)

Değişmenin ve hedeflenen toplumun temeli olan halkı tanımadan, halkta var olan cevheri ve potansiyeli bilmeden, halka önderlik etmek ve devrimi ilerletmek mümkün değildir. Kitle içinde çalışırken, hem derinlemesine hem de genişlemesine ilerlemek gerekir.

Kitlelerle bağın güçlendirilmesi kadrolarımızın temel bir görevidir. Gücünü ve gıdasını kitlelerden alan bir parti için, kitleler, sadece savaşmak için değil, partinin yaşaması ve korunması, partiye yeni üyeler kazanılması için de zorunludur.

Kadrolarımız, halkın durumu, düzeyi, devrime ve devrimcilere karşı yaklaşımı ve yakınlığı ne olursa olsun, ona her zaman ve her koşulda inançla bakmalı, onun yaratıcı ve kahredici gücünün bilincinde olmalı, geçici ve anlık durumlarına aldanmamalıdır. Halka güvenmeyen, ona inanmayan bir devrimci, devrimci olamaz. Devrime canla başla sarılamaz, kendinde, kendini feda etme ruhunu geliştiremez. Bu durumda o kişi zamanla halktan uzaklaşır, ondan korkar hale gelir ve ona yabancılaşır. Böylece var olan devrimciliği de burada son bulur.

“Bütün kalbimizle halka hizmet etmek, yığınlardan bir an bile ilgimizi kesmemek; kişinin veya küçük bir grubun değil de her şeyde halkın çıkarlarından hareket etmek; halk önündeki sorumluluğumuzu partinin yönetici organları önündeki sorumluluğumuzu partinin yönetici organları önündeki sorumluluğumuz ile mutabakata vardırarak; işte bunlar çıkış noktamızdır.” (89)

Halka güvenmek, onun

yaratıcı ve kahredici gücüne inanmak, devrimci mücadelede başarılı olmanın ve can bedeli bir mücadele yürütmenin ilk ve değişmez şartıdır.

“Nerede mücadele varsa, orada fedakarlık vardır, ölüm de olağan bir şeydir. Ama halkın çıkarlarına, halkın büyük çoğunluğunun acılarına ilgi duyduğumuzdan halk için ölmek, ölümümüze bütün anlamını vermek demektir. Bununla beraber gereksiz fedakarlıkları mümkün olduğu kadar asgariye indirmeliyiz.” (90)

Dünyanın çeşitli uluslarından halklar gibi, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı da, kendi tarihlerini yaratılar ve önemli kültürel birikimlere sahip oldular. Bugün yaratılan bu değerlerin kan ve canla sulanan toprakları üzerinde amansız bir mücadele yürütüyoruz. Geçmişte olduğu gibi tarihi yaratan halktır. Bundan sonra da böyle olacaktır. Hiç kimse kişisel kahramanlık peşinde koşmasın ve kendi başına tarih yazmaya kalkmasın.

Geçmişte ve bugün, iyi-kötü, güzel-çirkin, güçlü-zayıf vb yanları varsa yine de bizim halkımızdır. İyi ve kötü yanlarıyla birlikte onları sevmeliyiz, onlara inanmalı ve güvenmeliyiz. Eleştirilecek yanları varsa elbette o da eleştirilmeli, ama kesinlikle tepeden bakma anlayışına ve eğilimine girilmemelidir.

Halk kendisine o davranışı gösteren kim olursa onu mahveder. Devrimci ve komünistlerin her eksiğini ve hatasını affeder, ama kendisine tepeden bakan ve hor göreni asla affetmez, affetmeyecektir.

“Görevimiz halka karşı sorumludur. Her sözümüz,

her hareketimiz ve her siyasetimiz halkın çıkarlarına uygun olmalıdır, ve eğer hatalar işlenmişse bunların düzeltilmesi gerekir. Halka karşı sorumlu olmak işte budur.”(91)

Kadrolarımız, devrimin dostlarını ve düşmanlarını çok iyi bilmeli ve tanımalıdır. Bu sorun stratejik bir sorundur. Devrimin dostlarıyla düşmanlarını ayırt etmesini bilmeyen bir üye veya kadro, komünist olma sıfatını gerçek anlamda hak etmiş sayılmaz. Çünkü, dost ve düşman ayrımı aynı zamanda, proletarya ve onun öncü gücü olan Komünist Partisi'nin, bu iki güce karşı, ittifak ve mücadele politikasının pratikteki uygulanışını belirleye-

ulaşmaz. Devrimi kesin olarak başarıya ulaştırabilmek ve kitleleri yanlış yola sokmaktan kaçınabilmek için, gerçek düşmanlarımıza saldırmak üzere, gerçek dostlarımızla birleşmeye dikkat etmeliyiz. Gerçek dostları gerçek düşmanlardan ayırt etmek için, Çin toplumundaki çeşitli sınıfların ekonomik durumlarının ve bu sınıfların devrim karşısındaki tutumlarının genel bir tahlilini yapmalıyız.”(92)

Kadrolarımız, sınıf savaşının niteliğini iyi kavramalı, savaş yasalarını, savaşın inceliklerini ve iyi savaşmasını öğrenmelidir. Sınıflar arası savaş, toplumun geleceğini belirleme savaşıdır. Sınıflar arası savaş,

Güven vermek, güven yaratmak, kitleleri kazanmak zordur, ancak kazanılmış güveni ve kazanılan kitleleri kaybetmek çok kolaydır. Bir komünist kadro açısından önemli olan kolayı seçmek değil, zor olanı başarmaktır.

cektir. Çünkü Komünist Partisi, dost ve düşman sınıflara karşı farklı politikalar izler.

Mao Zedung, bu sorunun önemini daha 1926 yılında ortaya koymuş ve aradaki farklılığı belirlemiştir.

“Düşmanlarımız kimlerdir? Dostlarımız kimlerdir? Bu, devrimin en önemli sorunlarından biridir. Çin’de daha önceki bütün devrimci mücadelelerin çok az ilerleme sağlamasının temel nedeni, gerçek düşmanlara saldırmak üzere, gerçek dostlarla birleşmeyi başarmamış olmalarıdır. Devrimci bir parti kitlelerin rehberidir; devrimci parti kitleleri yanlış yola sokarsa, devrimi yolundan saptırırsa, hiçbir devrim başarıya

geleceği temsil edenle etmeyen, ileriye gitmemekte direnenle ileri toplumsal düzeni kurmak isteyenler arasında süren bir savaştır.

“**Devrimci savaş** ister devrimci sınıf savaşı olsun, ister devrimci bir milli savaş olsun savaşın genel koşullarına ve niteliklerine ek olarak kendine özgü koşul ve niteliklere sahiptir. Dolayısıyla savaşın genel yasalarının yanısıra kendi özel yasaları da vardır. Kendine özgü koşullarını ve niteliğini anlamadığınız, özel yasalarını kavramadığınız sürece devrimci bir savaşı yönetemez, başarıyla sürdüremezsiniz.”(93)

Sınıf savaşının nihai amacı komünizmi kurmaktır.

Onun ön adımı sosyalizm, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda ise, sosyalizme geçmeden önce yeni demokratik toplum ya da yeni demokratik düzendir. Bu toplumsal düzenleri kurmak isteyen parti ve onun üye ve kadroları, uzlaşmaz sınıf karşıtlığında süren sınıf savaşında, uzlaşmaz ve ilkeli bir tarzda savaşmalı ve o özelliklere sahip olmalıdır. Oportünist ve uzlaşmacı anlayışlara, o tür eğilimlere ve toplumsal tabakalara karşı savaşlarında, daima proleter ideoloji ve anlayışla hareket etmeli ve onlara karşı savaşı asla elden bırakmamalıdır.

“Bütün diğer şeyleri yöneten yasalar gibi savaş yasaları da, nesnel gerçeklerin zihnimizdeki yansımalarıdır. Zihnin düşündeki her şey nesnel bir gerçekliktir. Dolayısıyla öğrenilmesi ve bilinmesi gereken şeyler arasında düşmanın durumu ve kendi durumumuz da vardır ve bunların ikisinin de birer inceleme konusu; zihnin (düşünme yeteneği) ise bu incelemeyi yapacak şey olarak görülmesi gerekir. Bazı kimse-ler kendilerini iyi tanımakla birlikte düşmanlarını iyi tanıyamazlar, bazıları içinse bunun tersi geçerlidir. Bunların her ikisi de savaş yasalarını öğrenme ve uygulama sorununu çözemez. Eski Çin’in askerlik bilimcisi Sun Vu Zu’nun kitabında hem öğrenme aşamasına, hem de uygulama aşamasına değinen; hem nesnel gerçekliğin gelişme yasalarının bilinmesi ve hem de karşımızdaki düşmanı aldedebilmek için bu yasalara uygun olarak nasıl hareket edeceğimize karar verebilmemiz gerektiğini belirten şu söz yer almaktadır: ‘Düşmanı ve kendini iyi tanırsan, yenil-

me tehlikesi olmaksızın yüz ke-re bile savaşabilirsin.' Bu sözü yabana atmamalıyız.” (94)

Sınıf savaşını öğrenmesi ve iyi birer sınıf savaşçıları olarak yetişmeleri gereken kadrolar, proletaryanın geçmişten beri verdiği sınıf savaşlarını bilmeli, onun gelişimini ve tarihini incelemeli, ondan dersler çıkararak mücadelede tecrübe zenginliğine sahip olmaya çalışmalıdır. “İlke niteliğinde olan bütün askeri yasalar

ve teoriler eski savaşların, o günün ya da günümüzün insanları tarafında özetlenmiş tecrübeleridir. Kan pahasına edinilen ve geçmiş savaşların bir mirası olan bu tecrübeleri ciddi bir şekilde incelemeliyiz. Bu, sorunun bir yönüdür. Fakat sorunun bir diğer yönü daha vardır. Çıkarılan sonuçları kendi tecrübelerimiz ışığında sınamalı, yararlı olanları benimsemeli, yararsızlarını atmalı ve onlara kendi tecrübelerimizi de katmalıyız. Bu sonucusu çok önemlidir, yoksa bir savaşı yönetemeyiz.” (95)

Kadrolarımız, tüm zamanlarını, irade ve enerjilerini parti çalışmalarında kullanmalı, çevresindekilere örnek olmalı, onların partiye yaklaşmalarını sağlamalı, sevgi ve güvenlerini kazanmalıdır. Partinin adını lekelenmek şöyle dursun, örnek kişilik ve davranışlarıyla partinin kitleler nezdinde yüceltilmesine önyak olmalı, komü-

nist adının lekelenmemesi için azami çaba sarfetmelidir.

Kadrolarımız, sınıf mücadelesi içerisinde güven yıkıcı değil kitlelere güven verici ve kitleleri kazancı bir işleve sahip olmalıdır. Güven vermek, güven yaratmak, kitleleri kazanmak zordur, ancak kazanılmış güveni ve kazanılan kitleleri kaybetmek çok kolaydır. Bir komünist kadro açısından önemli olan kolayı seçmek değil, zor olanı başarmaktır. Ak-

halde sıradan bir vatandaşın ne farkı olabilir. Kadroyu kadro yapan kimliği değil, onun gerçek niteliğidir. Kimlik boş ve soyut bir şeyin örtüsü değil, bizzat o niteliğin ifadesi olmalıdır. Kadro sorunu böyle kavranmalı ve sorun bu biçimde ele alınmalıdır.

Bir üye veya kadro, ne olursa olsun, bunlar basit şeylerdir vb. biçiminde sorunları küçümseyici tarzda ele alamaz. Bu bakış bir kadronun vasfını küçültür, bir kadro her sorunu, büyük-küçük, kolay-zor vs ayrımı yapmadan aynı sorumluluk ve

ciddiyetle ele alan ve aynı **ciddiyet** ve **sorumluluk** bilinciyle çözüm bulup uygulayan ya da uygulatmaya çalışan kişidir.

Bir üye veya kadro, mücadele içinde herşeyi göremez ve bilemez. Ama kitleler o kişinin ne yaptığını bilir ve görür. Çünkü sürekli kitlelerin gözlemine tabidir, onların projektörüyle aydınlanır. Bilindiği gibi projektörle aydınlanan bir şeyi ayrıntılarıyla görmek daha kolaydır.

Sıradan bir insanın hata yapmasıyla, kitlelere önderlik etmek için yola çıkmış bir kadronun hata yapması arasında çok önemli bir fark vardır. Kitleler nezdindeki önemi ve yeri de farklıdır. Sıradan bir insanın çok önemli bir hatası belki pek dikkate alınmaz, ama bir kadronun en ufak ve basit hatası kitlelerin gözünde çok büyür, çok önemsenir. Bu da bize, kitlelerin, sıradan insanlarla kadro arasındaki farkı ne oranda ele aldığını ve ona ne kadar önem verdiğini gösterir. Olumlu bir davranış ne kadar hoşlarına giderse, bir olumsuz davranışa karşı da, çok büyük bir tepki gösterebilir. Kadrolarımız, kitleler olumlu tepki verince nasıl hoşuna gidiyorsa; olumsuz tepki verdiğinde de kızmamalı, hatta hoş karşılamalı ve onların bu tepkisini anlamaya çalışmalıdır. Bu tepki, kendilerini kitlelerin denetimine sunan kadrolar tarafından, kitlelerin bir eleştirisi olarak algılanmalıdır. Madem ki kadrolar, sınıfın bir parçasıdır ve onların bilinçli ileri kesimi olarak kabul ediliyor, o halde niçin kendilerini, onların denetimine sunmasın ve onlardan birisi gibi davranmasın. **Kadrolarımız, proleter ahlaka uygun yaşamayı ve dav-**

ranmayı kendisine ilke edinmelidir. Bir kadro açısından kitleler nezdinde ahlaki bir saygınlığa da sahip olmak önemlidir. Kitlelerin o kadroya güvenmesi ve sözü dinlenir bir saygınlığa erişebilmesi için, öncelikle proleter bir ahlaka sahip olunmalıdır. Düşünce ve davranış birliği, tutarlılığı ve proleter ahlaka uygun hareket etmesi, kitlelerin önem verildiği konuların başında gelmektedir. Bu anlamda kadrolar, **düşüncede tutarlı, yaşamda ilkeli ve ahlaki temiz** olmalıdır.

Düşünce ile pratik yaşamın birliği ve uyumu bir kadro açısından vazgeçilmez ve hayati bir konudur. Kendi içinde samimi ve dürüst olmalı, her zaman kendisiyle barışık yaşamayı esas almalıdır. Kendisiyle barışık yaşamayan düşünce ve davranışta da tutarlı olamaz, samimi ve dürüst davranmaz.

Samimiyet ve dürüstlük, olmazsa olmaz özelliklerden birisidir. Bu özellik, salt üye ve kadrolarda aranmaz, insanım diyen herkeste aranması gereken bir özelliktir. Bir üye ve kadro, devrimci olmadan önce samimi ve dürüst olmayı öğrenmelidir. Samimi ve dürüst olmayan bir üye ve kadro olmaktansa, samimi ve dürüst sıradan bir vatandaş olmak daha iyidir.

Kadrolarımız, partinin, kitle nezdindeki somut birer ifadesi olduğunu, kitlelerin kendilerine “Parti” gözüyle baktıklarını, kendileri şahsında partiyi gördüklerini akıldan çıkarmamalıdır.

Parti, kitleler nezdinde kendisini üye ve kadrolar düzeyinde gösterir. Ancak bu ifade ediş ve temsil olayı soyut değil somut olmalıdır. Yani öncülük ve

önderlik, ideolojik, politik, örgütsel, kültürel, ahlaki ve pratik vb. dir. Kadrolar ve parti, her alanda, her yerde, her olayda ve kısaca yaşamın tüm alanlarında örnek ve önder olmalı ve bunu mücadelesiyle, yaşamıyla, davranışıyla göstermelidir.

İşte kadroların önderliği, örnek kişiliği ve öğretmenliği bu anlamda önem kazanır. Kadrolar, kitleler içinde sıradan birer kişi gibi davranacaksa, ideolojik, siyasi, kültürel ve ahlaki alanda o insanlardan farklı olmayacaksa, nerede kaldı onun örnek ve önder niteliği. Önderlik ve örnek kişilik lafla olmaz. O ancak, pratik yaşam içinde, hayatın her alanında bilfiil gösterilerek olur. Bu, aynı zamanda, kadroların, daha fazla **özveride** bulunması ve çok çalışması anlamına gelir. Bu da zaten bir komünistin ruhunda ve mayasında vardır.

Kadrolarımız, kitlelere bilinç taşır, onları devrime kazanmaya ve devrim için savaştırmaya hazırlar. Ancak, bu, kitlelere boş laflar etmek, politik içerikten yoksun konuşmalar yapmak anlamına gelmez. Aksine politik içeriği olan, onlara siyasi bilinç kazandıracak içerikte konuşmalar olmalıdır. Kitleler, zaten, kendilerinin ezildiğini, sömürüldüğünü biliyor. Onu her zaman duyuyor ve okuyor. Bizzat kendi yaşam pratiklerinde de görüyor. Onlarda eksik olan sınıf bilincidir. Bir kadronun yapması gereken de budur. Onun için konular onların anlayacağı bir dille ve içerikte anlatılmalı, yazılmalı ve böylece sınıf bilinci kazandırılmaya çalışılmalıdır.

Kadrolarımız, kitleleri mücadeleye saflarına kazanma, örgütleme ve onları bilinçlendir-

me faaliyeti yanında, kitlelerin kendiliğinden mücadelesine de katılmalıdır. Ancak bu katılım, sıradan bir nefer olarak değil, kendiliğinden harekete önderlik etme ve doğru bir yön vermek bilinciyle olmalıdır.

Kendiliğinden hareketlere sıradan bir nefer olarak katılmak, ancak katılımın niceliğini bir sayı artırmaktan başka bir işe yaramaz. Oysa ki, kendiliğinden gelişen hareketlere nicelik olarak değil, nitelik olarak katılmak gerekir. Orada ihtiyaç, niceliğe değil esas olarak, ideolojik ve siyasi bilinç anlamında niteliğe ve doğru yönlendirmeyedir. Kendiliğinden bilinç zaten her gün yaşamın sorunları tarafından kitlelerde yaratılıyor. Onlarda eksik olan ideolojik ve siyasi bilinçtir.

Kendiliğinden hareketi yönlendirmenin ve ona önderlik etmenin yolu, bizzat o hareketin içinde yer almak, yani kitlelerle beraber olmak, onların bulunduğu mevzilerde çıkarları için savaşıldığını göstermektir. Kendiliğinden harekete yön verip önderlik edebilmek için o hareketin niteliği ve içeriğini kavramak ve o harekete bir amaç uğruna bilinçli ve güçlü bir şekilde bir şekilde katılmaktır.

“Eğer parti, işçi sınıfının kitlelerinin duyduklarını ve düşündüklerini kaydetmekle yetinirse; kendiliğinden-hareketin kuyruğunda sürüklenirse; kendiliğinden-hareketin günlük seyrinin ve siyasete karşı ilgisizliğin üstesinden gelemese; eğer parti, proletaryanın geçici çıkarlarının üstüne çıkmazsa; kitleleri, proletaryanın sınıf çıkarları bilinci düzeyine yükseltmezse, gerçek bir parti olmaz. Partinin işçi sınıfının ba-

şında olması gerekir; parti, işçi sınıfından daha uzakları görebilmelidir; parti, kendiliğinden hareketin kuyruğunda sürüklenmemeli, proletaryaya kılavuzluk etmelidir.”(96)

Kadrolarımız, materyalist felsefeyi iyi kavramalı, parti içinde ve kitleler arasında saygınlığını ve manevi otoritesini, disiplinle ve konumuyla değil, saygın ve önder niteliğiyle kazanmalı ve sürdürmelidir.

Doğada ve toplumda her şeyi açıklayan, çözümleyen ve gözlemleyen bilimdir. Komünistler açısından ise, felsefe bilimi önde gelir. Onun için kadrolar diyalektik materyalist felsefeyi iyi kavramalı ve özümlemelidir. Bu anlamda diyalektik materyalist felsefe her şeyin anahtarıdır dersek fazla abartmış olmayız. Aksine önemini ve gerekliliğini tam ifade etmiş oluruz. Teoriye ve diyalektik materyalist felsefeyi kavramaya önem vermeyen bir kadro, her zaman dar-pratik içinde boğulmaya, kendiliğinden hareketlerin peşinden koşmaya, dahası ona tapınmaya ve dar deneyciliğe düşmeye mahkumdur.

Doğada hiçbir kuvvet **beyin gücü** kadar güçlü, beynin sağladığı otorite kadar otoriter değildir. Onun için beynimizi çalıştırmalı, beyin gücüne güvenerek iş yapılmalıdır. Yani beynin bir ürünü olarak ortaya çıkan düşünce eylemini, zorla, otoriteye dayanarak yok etmek değil, yine beynin bir düşünce eylemi olan bir başka düşünceyle, o düşünceden daha iyi, doğru ve üstün olacak bir düşünce ileri sürerek ortadan kaldırmak, yok etmek gerekir.

Kadrolarımız, iş yapma ve

yaptırmayı yetki ve disipline dayanarak değil, kendi siyasi bilincine, düşüncenin doğruluğuna, ikna kabiliyetine, sabrına ve inandırmaya bağlı olarak iş yapmayı ve yaptırmayı esas almalıdır. Partinin ismine, kimliğine ve bulunduğu mevkinin otoritesine dayanarak iş yapma anlayışı yanlıştır. Böyle bir anlayışa dayanarak iş yapılması partiye ve bulunduğu mevkiye itibar kazandırmaz, aksine kaybettirir. Bunun yerine kendi gücü, niteliği ve otoritesine dayanarak iş yapıp, partiye ve mevkisine itibar kazandırmalıdır. Zaten bir kadronun görevi itibar kaybetmek değil, kazandırmaktır.

“İnsanları ikna etmenin yolu, zor kullanmak değil, inandırmaktır. Zorlama hiçbir zaman onların ikna olmalarıyla sonuçlanmayacaktır. Onlara zorla boyun eğdirmeye kalkmak hiçbir sonuç vermeyecektir... Ya başkalarını ikna etmesini bilmiyorsak? O zaman öğrenmek zorundayız. Tartışma ve akıl yürütme yoluyla, yanlış fikirlerin üstesinden gelmeyi öğrenmek zorundayız.” (97)

Kadrolarımız, amir-memur zihniyetinde olmamalı, “gözlerimi kaparım vazifemi yaparım” bürokratik anlayışını savunmamalıdır. Bir kadro, niteliğine uygun hareket etmeli, bulunduğu organın görev ve sorumluluğunda davranmalıdır. Aynı zamanda, kendisini, partiye, yoldaşlarına, parçası olduğu sınıfa, içinde yaşadığı topluma ve tarihe karşı görevlerinin olduğunu bilmeli, yaratıcı ve inisiyatifli davranmalıdır.

“Bu inisiyatif, yönetim organlarının, kadroların ve partinin sıradan üyelerinin yaratıcı bir şekilde çalışma yetenekle-

rinde, sorumluluk yüklenmek istemelerinde, çalışmalarında gösterdikleri coşkunlukta, soru yöntemindeki, düşüncelerini belirtmedeki ve hataları eleştirmelerindeki cesaret ve yetenekte ve yönetim organları ile yönetici kadrolar üzerinde kurulan yoldaşça denetimde somut olarak ortaya konmalıdır. Aksi takdirde ‘inisiyatifin’ hiçbir anlamı kalmaz. Ancak böyle bir inisiyatifin uygulanması, parti hayatında demokrasinin yaygınlığına bağlıdır. Parti hayatında yeterince demokrasi yoksa, bu inisiyatif uygulanamaz. Çok sayıda yetenekli kişi, ancak demokrasi ortamında yetişir.” (98)

Komünist bir kadronun ayırt edici bir özelliği, **inisiyatifli davranması, yaratıcı bir düşünceyle hareket etmesi ve çözümleyici bir zekaya sahip olmasıdır**. İnisiyatif ve yaratıcı düşünce gerçek somut görevlerle yakından ilgilidir. İnisiyatif, bir kadroda doğuştan var olmaz, o sonradan, pratik mücadele içinde kazanılır.

“İnisiyatif ve kendi başına hareket etme, düşünce ve davranıştaki devrimci kavramlardır. Bunlar ne kendiliğinden ortaya çıkmışlardır, ne de başkaları tarafından hazır olarak sunulmuşlardır, tersine parti talimatlarının ideolojik-politik özünün derinlemesine bilinmesinden, gerçeğin, kitlelerin görüş ve deneylerinin araştırılması ve doğru bir biçimde değerlendirilmesinden ve sürdürülen hareketin tam sorumluluğunu alma cesaretinin bir sonucu olarak ortaya çıkmışlardır. (99)

Kadrolarımız, partinin ilke ve kararlarını uygulama, Marksist-Leninist-Maoist çizgide hareket etme dışında, ayrıca,

kazandıkları devrimci ve komünist kişiliklere uygun belli doğru prensipler de edinmeli ve o prensiplerden vazgeçmemelidir. Yani kısacası kadrolarımız, doğru **prensip sahibi** insanlar olmalıdırlar. Kadrolarımız, **düzenli ve disiplinli olmalı, planlı ve programlı çalışma ve yaşama alışkanlığı** kazanmalıdır.

Planlı ve programlı olmak ve hareket etmek, tek başına üye ve kadroların sorunu değil, tüm partinin bir sorunudur. Zaten partinin sorunu da, tek tek üye ve kadrolar tarafından değil, kolektif irade tarafından çözümlenir.

Parti, tüm sorunları belirleyecek, çözecek, planlayacak ve planlama bilincini verecek, parti üye ve kadroları ise uygulayacak. Yapılması gereken görevler, çözülmesi gereken sorunlar tek tek üye ve kadroların gönlüne, yetenek ve becerisine bırakılamaz. Elbette tek tek bireylerin yapması gereken görevler olacaktır, ancak tüm işleri parti belirleyip planlamaz. Bazılarını da, bireyin kendisi, inisiyatifi, bilinci, becerisi ve yetenekleri oranında yerine getirecektir. Her şeyi parti belirleyip planlamış olsa, birey, sadece basit bir uygulayıcı, yani bir memur durumuna düşer. Oysa bir kadronun, kendi inisiyatifinin gelişebilmesi, tecrübe kazanması ve kişisel yeteneklerinin ortaya çıkabilmesi için, onlara çekinmeden görev ve sorumluluklar vermek ve o görevler üzerinde denetlemek gerekir.

Devrimci ve komünistler, sadece günü kurtarmak için çalışmaz, esas olarak geleceği kazanmak ve onun yollarını şimdiden döşemek için müca-

dele eder. Bu ise, bilinçli ve planlı, ama ısrarlı, sabırlı ve kararlı hareket etmekle mümkündür.

Peki partinin yaşam pratiği böyle midir?

Öyle olmadığını biliyoruz, hep beraber bunu yaşadık ve gördük. Ancak, öyle olmadı diye, bundan sonra da, öyle mi olması gerekir? Hayır! Bu, parti üye ve kadrolarının elindedir. Doğru olanı, verimli ve yararlı olacak neyse onu yapmak bir görevdir. İşte, parti üye ve kadroları, doğru ve yararlı olduğuna inandıkları şeyleri partinin gelişmesini, ilerlemesini önlemeyecek, tam aksine uzun soluklu bir mücadelede, onun daha da gelişmesini ve güçlenmesini, dahası, devrime önderliğini sağlayacaksa, hiç çekinmeden ve bir an bile tereddüt etmeden hayata uygulamalıdır.

Gerçekten bugün, parti içinde mevcut kavrayış ve bilinç düzeyiyle, böylesi bir politikayı hayata uygulamak, uzun vadeli düşünüp planlı ve bilinçli seçim yapmak, onu ısrarla, sabırla ve kararlılıkla uygulamak oldukça zor.

Ancak zor olan, ama geleceği kazanmada önemli bir adım teşkil eden bu politikayı pratiğe uygulamak önemlidir, gerekli ve zorunludur.

Partinin bilinçli ve planlı hareket etmesi ve bunu partiye yerleştirmesi, kaçınılmaz olarak, bu, üye ve kadrolara da yansiyacak, onların da kendilerine çeki düzen vermesini, planlı ve programlı hareket etmelerini sağlayacaktır.

Plansız ve programsız hareket etme neticesinde, günlük işlerin doğru dürüst yapılmadığını ve zamanında yetiştirilemediğini, en basitinden randevula-

rın bile %30-40'ının boşa geçtiğini, hatta bazen, randevuları birbirine karıştırıp hiç birisine yetişememekten yorgun düşen çok sayıda üye ve kadronun varlığını biliyoruz.

Plansız ve programsız şekilde, üye ve kadrolar, akşama kadar koşturmuştur, yorulmuştur, çok zaman harcamıştır. Peki ya sonuç? Bir günün sonunda alınan sonuç kocaman bir HİÇTİR! Çalışmada verimli olmayı, sonuç elde etmeyi, ilerlemeyi bir yana bırakalım, sadece randevuları kaçırmaları, onlara zamanında yetişmeler yine iyidir. Randevu kopunca uğraş ki yeni randevu sağlayasın.

Plansız, programsız, günü birlik iş peşinde koşmaktan, günler, saatler sadece randevu peşinde koşturmakla geçiyor. O tür üye ve kadrolar kendi zamanlarını öldürdükleri ve çalışmalarını aksattıkları gibi karşılarındaki kişilerin de zamanlarını çalıyor, işlerini aksatıyor, resmen zamanını ve enerjisini gaspediyor. Buna da hiç kimsenin hakkı yoktur.

Randevuya gelecek kişiye verilmek üzere önemli belge veya malzeme ile gelmişse, düşünün bir, o malzeme ve belge getiren kişinin halini. Çektiği sıkıntı bir yana, geçirdiği veya geçirebileceği tehlikeyi bir düşünün. Aslında sadece o kişi tehlike geçirmiyor, esas olarak parti tehlike ile yüz yüze geliyor. Açıkça parti tehlikeye atılıyor. Randevu kaçıranlar, atlatılanlar veya randevuya geç gidenler, acaba bu tür tehlikeleri hiç düşünüyorlar mı?

Hiç kimsenin kişisel keyfi, tembelliği veya plansız ve programsız çalışması yüzünden, yoldaşlarını ve partiyi tehlikeye atmaya, işlerini aksatma-

ya hakkı yoktur.

Randevu olayı tek başına ve başka işlerden soyutlanarak ele alındığında aslında basit gibi gözüküyor, ama hiç de **basit** bir olay **değildir**. Onun anlamı ve çalışmalarındaki önemi oldukça büyüktür.

Randevu dahil birçok işin unutulması, aksatılması, yapılmaması, önemli oranda plansız ve bilinçsizce sağa sola koşuşturılmaktan, günü kurtarma peşinde koşmaktan kaynaklanıyor. Bu durumda, sadece randevu yüzünden işlerin bu kadar aksamasına, zamanın bu kadar bolca harcanmasına şaşmamak mümkün müdür? Peki basit bir randevu işini bile beceremeyen, karıştırmadan ve kaçırmadan yürütemeyen, bir üye ve kadro, başka zor ve ağır işleri nasıl planlı ve bilinçli bir şekilde yürütebilir ve kim ondan verimli olmasını bekleyebilir? Hele de yönetme ve önderlik etme işlerini nasıl becerebilir?

Kadrolarımız, planlı ve programlı olmanın yanında **zamanı** da iyi ve **verimli** kullanmasını öğrenmelidir. Okumaya, düşünmeye ve dinlenmeye de zaman ayırmalı, zaman kendilerini kullanmadan ve akıp gitmeden, kendileri zamanı **kullanmalı** ve iyi değerlendirmelidir.

Üye ve kadrolar gerçekten zamanı kullanmasını bilmiyor. Zaman, plansız ve programsız bir çalışma tarzı uygulanarak ve bilinçsizce kullanılıyor. Daha doğrusu zaman boşa harcanıyor. Zaman yerinde durmuyor, o su gibi akıp gidiyor. Zamanı iyi kullanmasını beceremeyen, bir üye ve kadro, başka işleri de, sağlıklı ve verimli bir şekilde yapamaz, onları bir plan dahilinde yerine getire-

mez.

Aslına bakılırsa, çoğu üye ve kadro, sürekli zaman yokluğundan, işleri zaman yüzünden yetiştirememekten yakınıyor. Bir gazete ve kitap okuyamamaktan sık sık bahseder. Acaba niçin böyle oluyor diye kendi kendine sorup üzerinde fazla düşünmez. Gerçekten bunun sebebi zaman yokluğu mu, yoksa zamanı kullanmayı becerememek mi? Zaman var, yeter ki o zaman, işlere göre planlanarak kullanılmalı, verimli ve yararlı olacak tarzda değerlendirilsin.

Özellikle okuma ve eğitim

Özellikle okuma ve eğitim için zaman yok gerekçesini yerinde ve haklı görmek mümkün değildir. Dar-pratik içinde hareket edilir, plansız ve programsız bir şekilde çalışma yürütülürse, enerji gelişigüzel ve günü kurtarmak adına harcanırsa, elbette zaman da olmaz, o insanda istek de kalmaz.

İçin zaman yok gerekçesini yerinde ve haklı görmek mümkün değildir. Dar-pratik içinde hareket edilir, plansız ve programsız bir şekilde çalışma yürütülürse, enerji gelişigüzel ve günü kurtarmak adına harcanırsa, elbette zaman da olmaz, o insanda istek de kalmaz. Devrimci kalmak için devrimci çalışma içinde olmak nasıl zorunlu ise, devrimci çalışmada gelişmek, geliştirmek ve başarılı olmak

için de, eğitim zorunludur. Eğitimin olmadığı yerde tıkanma ve kısırlaşma yaşanması kaçınılmazdır. Onun için okumak ve eğitim şarttır.

Eğitimin gerekliliği ve zorunluluğu kavrandığında işler ona göre ayarlanacak, görevlendirmeler ona göre yapılacaktır. Pratik işleri başından aşan birisi, bırakalım araştırma yapmayı, kitap, dergi ve gazete bile okuyamaz. Hatta partinin çıkardığı bildiriye, dergiyi ve broşürü bile okuyamaz. Devrimci mücadele içinde, bildiri-leri okumadan dağıtan yoldaşların olduğunu bilmeyen mi var? Partinin propaganda ve ajitasyon ürünlerini okumayan bir parti üye ve kadrosu nasıl kendisini geliştirebilir ve yenileyebilir? Kitleye ve görüştüğü ilişkilerine ne verebilir? Kendinde var olan mevcut birikimiyle bir süre idare etse bile, bir süre sonra tıkanacak, o ilişkileri gelip kendisini geçecektir. O koşullarda kişide bir darlaşma, bunalma ve hatta mücadelenin ulaştığı seviyenin altında kalarak mücadele saflarından ayrılma baş gösterecektir. Türkiye Devrimci Hareketi içinde bu tür örnekler de az değildir, bolca mevcuttur.

Kadrolarımız, başarı ve zafer kazanıldığında zafer sarhoşluğuna, yenilgi ve başarısızlıklarda ise, umutsuzluğa ve kararsızlığa kapılmamalıdır. Komünist bir kadro, kendi kendisini idare eden, zor anlarda o zorluğu yenen, önüne çıkan engelleri aşabilen, başarı ve zaferde zafer sarhoşluğuna kapılmayan, yenilgi ve başarısızlıklarda ise, yolunu şaşırıp kararsızlığa ve umutsuzluğa kapılmayan insandır.

“Gerçek devrimci, muzaffer

ayaklanma döneminde yiğitçe savaşıyor kişi değil, tersine, devrimin muzaffer saldırısında iyi savaştığını bilen, ama aynı zamanda devrimin geri çekilme döneminde, proletaryanın yenilgisi döneminde de yiğit olan, şaşkına dönmeyen ve devrim darbeleri aldığında, düşman başarı kazandığında işi yarıyolda bırakmayan, devrimin geri çekilme döneminde paniğe kapılmayan ve umutsuzluğa düşmeyen kişidir.” (100)

Halkın davası için savaşıyor devrimci ve komünistler, sınıf mücadelesi içinde düşmanın ve halkın mantığını çok iyi kavramalı, başarısızlıkları başarıya dönüştürmek için yılmadan mücadele vermelidir. Yapılması gereken bir işte, mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevde, bir defa başarısızlığa uğradığı zaman geriye çekilmek, sürdürülen davanın başarısızlığa uğramasını kabul etmek demektir. Oysa bu bir komünist tutum değildir. Komünist tutum, “başarısızlık, başarının anasıdır” ilkesinden hareket eder, başarısızlık ve yenilgilerden ders çıkartır. Bir defa yenilgiye veya başarısızlığa uğradıktan sonra, ta ki başarılı oluncaya kadar devam etmek gerekir.

“Karışıklıklar çıkarmak, yenilgiye uğramak, yeniden karışıklıklar çıkarmak, yeniden yenilgiye uğramak, ve onların yok olmalarına kadar hep böyle davranmak, halkın davasına karşı emperyalistlerin ve dünyadaki bütün gericilerin mantığı işte budur ve onlar hiçbir zaman da bu mantıktan ayrılmayacaklardır. Bu bir Marksist kanundur. ‘Emperyalizm zalimdir’ dediğimiz zaman bundan tabiatının değişmeyeceğini,

emperyalistlerin kasap bıçaklarını hiçbir zaman bir yana bırakmayacaklarını ve gene hiçbir zaman buda’lar olmayacaklarını ve bütün bunların da yok olmalarına kadar devam edeceğini kastediyoruz.

“Savaşmak, başarısızlığa uğramak, gene savaşmak, yeniden başarısızlığa uğramak, yeniden savaşmak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak, işte halkın mantığı budur, halk da hiçbir zaman bu mantıktan ayrılmayacaktır. Bu da Marksist bir kanundur. Rus halkının devrimi bu kanunu izlemiştir ve Çin halkının devrimi de bu kanunu izlemektedir.” (101)

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimi de bu kanunu izleyecektir.

Kadrolarımız, duygusuz insanlar değildir. Komünist kadrolar, insani değerler ve duygulara en çok sahip olan insanlardır. Ancak devrimci mücadelede duygular kadroları yönlendirmemeli, bilinç yönlendirmeli, duygu ona bağlı gelişmelidir.

Kadrolarımız, mücadele yaşamı içinde karşılaşabileceği **her şeye**, ama her olumsuzluğa karşı **hazır olmalı**, onun bilinci içinde hareket etmelidir.

Bir kadro mücadele yaşamı boyunca değişik **sürpriz** olaylarla ve olumsuzluklarla karşılaşabilir. Hiç beklemediği bir anda ummadığı birinden veya bir parti organından olumsuz bir tavır ve hareket görebilir. Belki de doğru bulmayacağı bir haksızlığa uğrayabilir. Tüm bunlara da hazır olmalıdır.

Toplumsal yaşam çeşitlidir ve değişik renk tonlarıyla doludur. Ekonomik ve siyasal bunalım içinde ve istikrarsız bir düzende yaşıyoruz. Her şey insanları etkiliyor, değiştirip dönü-

türüyor. Onun için bugün iyi olan birisi yarın kötü hale gelebilir. Bugün devrimci olan birisi yarın karşı-devrim saflarına geçebilir. Bugün doğruyu, Marksist-Leninist-Maoist düşünceleri savunan birisi yarın karşıımızda yer alabilir. İşte tüm bunlar ve benzer şeyler mücadele yaşamının bize sunabileceği sürprizlerden bazılarıdır. Aslında tüm bunlar olabilecek şeylerdir. Ancak aniden, beklenmedik bir anda olduğu için sürpriz gelebilir. Ama aslında her zaman beklemek ve o bilinçle hareket etmek gerekir.

Kadrolarımız, hata yapmaz değil onlar da insandır ve hata yapabilir ve eksikleri olabilir. Ancak kadrolar hata yapmayan değil az hata yapan ve hatalarını zaman geçirmeden aşan ve düzelten insanlardır. “Eşek bile eşekliğiyle çamura düştüğü yerden bir daha geçmez” diyoruz. Hatalardan ders çıkartarak kendisini eğiten ve geliştiren kadrolar güçlüdür, hatalardan korkan ve onlardan kaçanlar değil.

Kadrolarımız, kendi eksik ve hatalarına karşı acımasız olduğu gibi, partinin, diğer kadro ve üyelerinin eksik ve hatalarına, yanlışlarına karşı da eleştirel yaklaşmalı, hataları giderici ve yanlışları düzeltici olmalıdır.

“Biz halka hizmet ediyoruz, onun için, eğer noksanlarımız varsa bunların ortaya çıkarılarak eleştirilmesinden korkmuyoruz. Kim olursa olsun, bize noksanları ortaya çıkarabilir. Eğer haklı ise, noksanlarımızı düzeltiriz. Teklif ettiği şey halka yararlıysa, biz de ona göre hareket ederiz.” (102)

Parti de hata yapar. Parti hata yapmaz mantığı partinin yanlış ve hatalarına karşı uya-

nık olmamayı getirir. Parti bir tabu, yanılmaz bir otorite değildir. Partiyi de oluşturan nihayetinde insanlardır.

Partide, programı dışında güncel ve taktiksel konularda görüş farklılıkları olabilir. Görüş farklılıklarına karşı mücadelede yine yapıcı eleştirel yaklaşılmalı ama partiye bağlılık ve sahiplenme de gösterilmelidir. Partiye sahip çıkmak, onun eksik ve hatalarını, yanlış bulunan görüşlerini eleştirmemek değildir. Eleştirerek sahiplenmek en doğru olanıdır. Eleştirisiz körü körüne savunmak esa-

şe göz yumulmamalıdır. Somut duruma uygun olarak, hata yapan yoldaşlara doğru bir temele dayanan eleştiriler yöneltmek ve hatta onlara karşı gerekli mücadeleyi vermek normaldir, bu, onların hatalarını düzeltmelerine yardım eder. Onlara yardım etmeyi reddetmek ve daha da kötüsü hatalarından sevinç duymak sekterliktir.” (103)

Kadrolarımız, eleştiri-özeleştiriye devrimci bir silah olarak kullanılmalı, onu değişimin ve gelişmenin bir motoru olarak görmelidir. Eleştiriden asla korkmamalıdır. Eleştiri ve öze-

Aslında, söylemek istediklerinizi açıkça söyler ve meseleyi dobra dobra ortaya koyarsanız, başkalarıyla daha iyi geçinebileceğinizi göreceksiniz... Boynuzlar savaşmak için, kendini savunmak ve saldırmak içindir... Eleştiri-özeleştiri Marksizmin temel ilkelerinden biridir.” (104)

Kadrolarımız, eleştiri yaparken ulu orta konuşmamalı, dedikoduculuk yapmamalı, kimsenin aleyhine ve arkasından konuşmamalıdır. Parti disiplini içinde ve parti işleyişine uygun davranmalıdır. Eleştiri yapmak, dedikodu yapmak ya da ulu orta konuşmak değildir. Eleştiri yerinde ve zamanında bizzat muhataplarına yapılmalıdır. Zamanında yapılmayan ve biriktirilerek fırsat kollanan bir eleştiri anlayışı doğru değildir, devrimci bir nitelik taşımaz. Her zaman kapalı kapıcılık politikasına karşı çıkmak, “kol kırılır yen içinde kalır” anlayışına karşı da mücadele etmek gerekir.

“Hayat mücadeledir ve parti üyelerinden yaşantılarında ve çalışmasında kusursuzluk bekleyemeyiz. Fakat parti üyesinin temel örgütündeki yaşantısı ve çalışması onu kusursuzluğa götürür. Eleştiri ve özeleştiri silahı, gerçek komünisti biçimlendirir. Fakat kendilerine yöneltilen eleştiriden çabucak incinen garip kimseler de vardır; bunlar kendilerine hakim değillerdir ve sorunları parti ruhuyla çözümlenmek için hiçbir çaba göstermezler, fakat bir hoşnutsuzluktan diğerine giderler, bu şekilde, gelişen ve parti için tehlikeli hal alan kin bağları, kavgalar ve onur yaralayıcı durumlar yaratırlar. Bu kimseler mutlaka yaşantılarında da hata yapacak-

Partiye sahip çıkmak, onun eksik ve hatalarını, yanlış bulunan görüşlerini eleştirmemek değildir. Eleştirerek sahiplenmek en doğru olanıdır. Eleştirisiz körü körüne savunmak esasında parti savunuculuğu değildir. Komünistler, bazen, partiyi savunmak için partiye karşı çıkmak zorunda kalabilir. Bu da hiçbir zaman unutulmamalıdır.

sında parti savunuculuğu değildir. Komünistler, bazen, partiyi savunmak için partiye karşı çıkmak zorunda kalabilir. Bu da hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Parti, üye ve kadrolarını, eleştiri ve önerileriyle düzeltir, yenilenmelerini ve gelişmelerini sağlar. Aynı şekilde, üye ve kadrolar da, partiyi, eleştiri, öneri ve düşünceleriyle olumlu yönde etkilemeye, düzelmesini ve gelişip ilerlemesini sağlamaya çalışır. Bu, üye ve kadroların hakkı ve görevidir.

“Doğru ile yanlış arasında kesin bir ayırım yapılmalıdır, çünkü Parti içinde ilke tartışmaları, toplumdaki sınıf mücadelesinin Parti içindeki yansımasıdır ve bu konuda belirsizli-

leştiriden korkan, kendine güvenmeyen, değişim ve gelişimden yana olmayanlardır. Eleştiriden korkan hata yapmaktan da korkar. Böylece kendi gelişmesinin önüne set çekmiş olur. Bu tür kişiler eleştirilince ve özeleştiri yapınca küçük düşeceğini düşünürler. Komünistler açısından eleştiri-özeleştiri güçsüzlüğün değil güçlülüğün bir belirtisidir, gerilemenin değil ilerlemenin, durağanlığın değil canlılığın bir göstergesidir.

“Eleştiri amansız olmalıdır... Eleştiriniz yeterince amansız değilse, iğnenizi yeterince derine batırmamışsanız, eleştirilen kişi hiçbir acı duymaz ve eleştiriye kulak asmaz... Başkalarını incitme korkusu...

lar, eleştirileceklerdir, fakat eleştiri kabul etmeyecekleri açıktır, çünkü onlar gerçek özeleştiriyi yapamazlar. Bu kimseler fazlaca güçlük çıkarırlar, sürekli endişe içindedirler, kuşku yaratırlar, diğer yoldaşları veya forumları suçlarlar ve kendilerini suçlu görmezken, Partinin ve Merkez Komitesinin hataları hakkında dedikodu yaparlar. Onlar için tek çare; Bolşevik özeleştirmedir. Açık özeleştiriyi yapan bir komünistin endişelenmesi için hiçbir neden yoktur, tam tersine kendini üzen şeyden kurtulur.” (105)

Parti kadro ve üyeleri arasında ahabap çavuş ilişkilerinin doğması doğru değildir, buna izin verilmemelidir. İzin vermeme idari tedbir uygulayarak değil, siyasi ve ideolojik müca-

lı ve teşvik edilmelidir.

Parti kadro ve üyeleri birbirinden etkilenir ve birbirini etkiler. Bu normaldir, bunda şaşılacak bir şey yoktur. Ancak bazı zayıf ideolojik yapıya ve kişiliğe sahip, kendisine güvensiz kimseler, etkilenmekten de öteye giderek, kendilerini, güçlü gördükleri, güvindikleri kişilere adeta bağımlı kılarlar. Bu tür bir anlayışa sahip olan ve öyle davranışlar gösteren üye ve kadrolar, partiden çok kişilere güven ya da güvensizlik ikilemine göre hareket ederler. Kendilerini geliştirmek ve kendine olan güvenlerini artırmak yerine, başka birilerinin kol ve kanatları altında varlıklarını devam ettirmeye bakarlar, onların ürettikleri ve yaptıklarıyla kendilerine de bir övünç payı çı-

alışma tarzının değişmez ve vazgeçilmez bir kuralıdır. Yönetici organlar, sorumlu oldukları alanlardan ancak böyle sağlıklı ve ayrıntılı haberdar olabilir. Kendileri de altlarına önderlik görevlerini bu yöntemle daha sağlıklı yerine getirebilir.

Parti üye ve kadrolarının en önemli ve ulvi görevlerinden birisi de, **partiye her türlü saldırı ve anti-Marksist-Leninist-Maoist akımlara karşı korumak ve sırlarını saklamayı bilmek, gizlilik ilkelerine riayet etmektir.**

Partinin, geçmişten bu yana, yaşam pratiğine baktığımızda, üye ve kadrolar açısından, kabaca bir sınıflandırma yaparsak şunu görüyoruz.

1. İdeolojik ve siyasi mücadelede ve düşmana karşı sava-

Parti içinde kadro ve üyeler arasında sekter ve hotzotçu tavır ve davranışlardan itina ile kaçınılmasını sağlamak gerekir. Bunun için sekterliğe ve hotzotçuluğa karşı mücadele edilmeli, yoldaşlık ilişkilerinin geliştirilmesine yardımcı olunmalı ve teşvik edilmelidir.

dele yürütülerek, o tür ilişkilerin partiye ve devrime vereceği zararlar bilince çıkartılarak yapılmalıdır. Bu anlamda, aradaki ilişkileri ideolojik-siyasi temele dayandıran ve kendisini ahabap çavuşluktan kurtarmış, partiye ve yoldaşlarına ideolojik-siyasi temelde bağlı, sadık üye ve kadrolara daha çok ilgi gösterilmeli ve görevlendirmelerde bunlar da dikkate alınmalıdır.

Parti içinde kadro ve üyeler arasında sekter ve hotzotçu tavır ve davranışlardan itina ile kaçınılmasını sağlamak gerekir. Bunun için sekterliğe ve hotzotçuluğa karşı mücadele edilmeli, yoldaşlık ilişkilerinin geliştirilmesine yardımcı olunma-

karmaya çalışırlar.

Partiye üye alırken, kadro yetiştirirken ve bunları görevlendirirken, bu tür anlayışa sahip olanlara karşı dikkatli olmak, her şart ve koşulda, kendine güvenen, başkalarını geliştiren, arınma ve yenilenme ruhu taşıyan, teoriyle siyaseti küçümsemeyen, onlara önem veren, dışındaki kadro ve üyelerle olan ilişkilerinde ahabap çavuş ilişkileri değil ideolojik ve siyasi ilişkiyi esas alan, güçlü bir kişiliğe sahip kadrolar yetiştirmeyi esas almak gerekir.

Parti üye ve kadroları çalışmalarında sürekli ve düzenli olarak partiye rapor sunmalıdır. Rapor hazırlamak parti

şında cesaretli, kendisini feda etmekten çekinmeyen, ideolojik olarak sağlam, partiye ve halka bağlı, devrime ve partiye inancını koruyan, parti içinde ilkeli ve disiplinli hareket eden, ilkeleri ve doğruları savunmakta taviz vermeyen, bir niteliğe sahip olanlar

2. Parti çizgisini savunan ancak onu tamamen özümsemiş, ideolojik ve siyasi mücadelede cesaretli davranmayan, zaman zaman yalpalayan, kim güçlüyse o tarafa yelken açan, kısacası, işi idare etmeye çalışan, hiç kimseyle “kötü” olmak için doğruları savunmada cesaretsiz, ideolojik mücadelede ilkesiz, akıma yeterince gö-

ğüs germeyen, zor anlarda bir kaçış yolu bulmaya çalışan, çok zorlandığında ise mücadeleyi terk eden tipler

3. Parti içinde komünist niteliklerini kaybetmiş, “yorulmuş”, ancak, açık ve samimi davranarak mücadeleyi bırakmamaya kararlı olanlar, kaçmak için bahane arayan, bu süre içerisinde kendi rahatını düşünen, tehlikeli durumlardan sıyrılmaya çalışan, ideolojik ve siyasi olduğu kadar politik mücadelede de, hiç güven vermeyen küçük burjuva tipler.

Bu üç üye ve kadro tipi geçmişten beri parti içinde mevcut olmuş ve bugün de olmaya devam etmektedir.

Parti içinde var olan bu üç üye ve kadro tipinin ortak özelliği ise şudur: Parti içinde ideolojik-siyasi mücadele çizgisinde sabırlı davranıp, araştırmalar ve geniş teorik açıklamalar yaparak ikna edici olmamışlardır. Bu da gösteriyor ki, parti içinde ideolojik-siyasi çizgi mücadelesi geleneği ve alışkanlığı henüz tam olarak yerleşmemiştir. Farklı görüş ve düşünceleri, karşı görüş ve düşüncelerle alt etme anlayışı yeterince kavranmadığı için, karşılıklı iknaya dayalı, sabırlı ve ısrarlı mücadele edilmeden ve bu mücadelenin sonucu beklenmeden ayrılma yolu seçilmiştir.

Yine parti içinde, HAK ve GÖREV kavramlarının içeriği, tek tek kadrolara ve üyelere yüklediği görev ve sorumluluklar, onun bilincinde olma yönleri hep eksik kalmıştır. Kısacası, parti içi demokrasi ve disiplin sorunu, Maoist tarzda kavranmadığı için, uygulamada hep bir yön eksik bırakılmıştır. Burada esas sorun, bunu tam olarak kavramak ve bilince çı-

karmaktır. Bu, hem partiyi daha güçlü kılacak, hem de partide ideolojik-siyasi mücadelenin sağlıklı gelişmesine ve partiyi yararlı olacak şekilde verilmesine yol açacak, yoldaşça ilişkileri, güven ve dostluğu pekiştirecektir. Aynı zamanda, parti içi yaşamı canlandırarak, parti ruhunun gelişmesinin ve pekişmesinin kanalları açılacaktır.

KADROLAR PARTİYİ GÖZBEBEKLERİ GİBİ KORUMALIDIR

Partinin korunması, sırlarının saklanması ve güvenliğinin sağlanması, üye ve kadroların en baş görevleri arasında yer alır. Partiyi korumak aynı zamanda kendilerini korumaktır. Bu ikisi birbirinden koparılarak ele alınamaz. Her ikisi birbirini tamamlar, karşı karşıya konulamaz. Diğer tüm konularda olduğu gibi, koruma ve korunma konusunda da, partinin kendi üye ve kadrolarına karşı görev ve sorumluluğu olduğu gibi, tek tek üye ve kadroların da partiye karşı görev ve sorumluluğu vardır.

Şimdiye kadar partinin bu konuda verdiği sınav genel anlamıyla başarılı değildir. Partinin, üye ve kadroların korunması konusunda çok kötü sınavlar verildi. Komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA’dan başlayan “SER VER SIR VERME” ilkesi ve geleneği yeterince sürdürülemedi.

Poliste sır vermemek ilkesi tek başına yeterli değildir. Çünkü partiyi korumak, tek başına düşman eline düşüldüğünde çözülmemekle olmuyor. O önemlidir ve ilkesel bir değer taşımaktadır. Ancak partiyi, dış düşmanlara karşı korumak kadar, parti içindeki yanlış anla-

yışlara ve anti Marksist-Leninist-Maoist akımlara, oportünist grup ve hiziplere karşı da korumak gerekir. Her iki koruma yöntemi birlikte uygulanmalıdır. İkisi birlikte yürütülmezse tam bir parti savunuculuğu ve korunması yapılamaz. Parti içinde bu tür düşünce ve akımlara karşı mücadelenin esasını ideolojik mücadele oluşturur. Örgütsel tedbirler ona bağlı olarak uygulanmalıdır.

Bunların dışında, sağda solda, gelişigüzel konuşmamak, parti mallarını ve belgelerini en az kendimiz kadar korumak, partiye ajanların sızmasına karşı uyanık olmak, gerekli önlemleri almak ve ajan olma ve sızma ihtimalini hiçbir zaman gözardı etmeden, onların hareket alanını daraltmak, onlara rahat çalışma zemini yaratmamak, kendisini ilgilendirmeyen ve onlarla işi olmayan belge ve bilgilere ulaşmasına meydan vermemek de gerekir. Bu tür önlemler de alınıp disiplin uygulanmazsa örgütü düşmana karşı korumak mümkün olmaz.

Düşman kendisine karşı mücadele yürüten devrimci ve komünist örgüt ve partileri, **yık-mak** ve içine ajan **yerleştirmek** için, hiçbir yola başvurmadan çekinmez. Satın aldığı kişileri **ajanlaştırır**, dışarda yetiştirilmiş ajanları örgüt içine **sızdırır**, hiçbir şey yapmıyorsa, bazı üye ve kadrolar hakkında şaibe yaratarak, örgütü ve yoldaşlarını sürekli kuşku içinde bırakır, onları gözden düşürmeye çalışır. Parti içinde kuşku ve kargaşalık sürekli devam etsin ister. Zaten en tehlikelisi de, insanların birbirinden kuşku duyarak yaşaması ve hareket etmesidir. Bir de düşman kendi

ajanlarını gizlemek ve açığa çıkmasını engellemek için sürekli hedef şaşırtma yolunu seçer. Dikkatleri hep başka yönlere çekmek için şaibe çıkartır, kaynağı belli olmayan dedikodular yayar.

Düşmanın bu tavrından, parti içine sızma hareketinden ya da girişimlerinden, en başta ve en çok etkilenen, yeterince ideolojik sağlamlığa erişmemiş veya küçük burjuva niteliğe sahip üye ve kadrolar olur. Bu anlamda, herhangi bir tehlike durumunda “gemiye ilk terkeden fareler” misali, partiyi ilk terkeden de oportünist ve güvensiz unsurlar olur.

Geçmişte çok yaşandı, bazı yoldaşlar canı pahasına parti mallarını, belgelerini, malzemelerini ve partiye yardım etmiş parti taraftarlarını düşmana vermeyip direnirken ve hatta ölürken, bazıları da o can bedeli korunan parti değerlerini, sırlarını, belgelerini ve hatta birlikte mücadele yürüttüğü, canını koruması için emanet ettiği yoldaşlarını kuzu kuzu polise teslim ettiler.

Poliste çözülmemek sadece parti sırlarını, belgelerini, yoldaşlarını vermemek değildir, o aynı zamanda, iki sınıf ideolojisi arasında amansız mücadelede davaya bağlılığın, ideolojisine olan inancın, kararlılığın bir göstergesidir. Mücadele ettiğin sınıfın işkenceci güçlerine teslim olup olmama, bazen o anlık da olsa kendi ideolojik kimliğinden arınıp arınmama sorudur. Bu da çok önemle üzerinde durulması gereken bir noktadır.

İşte size iki tavır, iki davranış. İşte size partiye karşı sorumluluk ve onu düşmandan koruma örneği. Bunlar ne bü-

yük çelişki değil mi? Bu tür tedbirsizlikler yapmaya, partinin sırlarını ifşa etmeye, can can pahasına kazanılan değerleri ayaklar altına almaya, partinin mallarını düşmana teslim etmeye, sırf kendi bireysel çıkarı ve yaşamı için hiç kimsenin hakkı yoktur. Ama maalesef bunları birçok defa yaşadık ve halen de yaşamaya devam ediyoruz. Bunların sebeplerini ortadan kaldırmak, buna bir son vermek, en azından çok asgari seviyelere indirmek gerekir. Daha fazla bu hataları taşımak ve ona göz yummak hiçbir üye ve kadronun iradesinde ve bilgisinde olmamalıdır. Hemen her şeyiyle düşman eline geçmeyi parti daha fazla kaldırmaz.

Bunun anlamı şudur: Partinin her yönden korunması için gerekli tedbiri ve önlemi almak, onun parti içinde eğitimine öncelik vermek ve önderlik etmektir. Sorunun çözümü, öncelikli olarak ilk akla gelen idari tedbir olarak algılanmamalıdır. O en basiti ve kesin çözümü olmayan bir yöntemdir. O da gereklidir ve gerektiğinde mutlaka uygulanmalıdır, ancak ideolojik, siyasi eğitim, örgütsel düzenleme ve mekanizmaların ona uygun yeniden ele alınması, çalışma tarzının düzeltilmesi, üye ve kadro seçiminin titizlikle yapılması, denetimin aralıksız ve düzenli sürdürülmesi, görevlendirme ve atamaların, yetenek, bilgi, tecrübe ve beceriler dikkate alınarak, işin üstesinden gelebilecek şekilde yapılması gerekir.

Partiyi korumak ve gizlilik deyince, bu, yanlış anlaşılmalıdır. Gizlilik ve koruma, kendimizi saklamak, görevlerden uzak yerlerde yaşamak de-

ğildir. Kitle içinde, çalışılması gereken her yerde olup, çalışmalar aralıksız sürdürülecek, ancak örgütsel kimlik düşmana ve bilmesi gerekmeyen hiç kimseye bildirilmeyecek. Örgütsel ve siyasi faaliyetler sürdürülecek, eylemlere katılınacak, eylem örgütlenecek, ancak ondan önce veya beraberinde gerekli örgütsel ve idari önlemlerin alınması ihmal edilmeyecek.

Her şeyin bir kuralı vardır ilkesini unutmamak gerekir. Mekanik anlamda kuralcı değiliz, ama kuralsız da olmamalıyız. Yeraltı çalışması sert ve sıkı disiplin kurallarını gerekli kılar. Bu gerçekliğin bilincinde olmadan ve düşmanla mücadelenin ciddiyetini kavramadan, disiplini kendisine bir yük olarak gören, kuralları kabullenmek ve uygulamakta zorlanan kimse, yeraltı faaliyetinin zor şartlarına ve görevlerine dayanamaz. Zoraki yapılan bir görev veya bir işin bedeli de kötü olur. Bu konuda halkımızın güzel bir deyişi var. “Gönülsüz aş, ya karın ağrıtır ya da baş.” Bu özdeyişte olduğu gibi, gönülsüz ve zoraki bir davranış da, bir yerde, kendisini su yüzüne çıkartır. Belki onun bedeli bir ölüm bile olabilir.

“Hareketimizde yetkin olarak çalışanlar için biricik ciddi örgüt ilkesi, en sıkı gizlilik, üyelerin en sıkı elekten geçirilmesi ve profesyonel devrimcilerin eğitilmesi olmalıdır. Bu nitelikler birleşince, ‘demokratçılık’tan çok daha değerli olan bir şeye, devrimciler arasında eksiksiz bir yoldaşça karşılıklı güvene kavuşmuş olacağız...” (106)

Devam edecek

Kaynaklar

- 60- V. İ. Lenin, Komünizmin Çocukluk Hastalığı 'Sol' Komünizm, s. 52, Sol Yayınları, Beşinci Baskı: Haziran 1991
- 61- Han Suyin, Sabah Tufanı 2, s. 334, Berfin Yayınları, Birinci Basım: Kasım 1995
- 62- M. İ. Kalinin, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak, s. 102, Sorun Yayınları, Üçüncü Baskı: Eylül 1989
- 63- V. İ. Lenin, Partileşme Süreci, s. 282-283, Yar Yayınları, İkinci Baskı: Eylül 1988
- 64- Dimitir Blagoev, Seçmeler, s. 185
- 65- Arnavutluk Emek Partisi'nin İnşası ve Parti Yaşantısına, s. 171. Komün Yayınları, Ocak 1977
- 66- F. Engels, Anti-Duhring, s. 175-176, Sol Yayınları, İkinci Basım:1977
- 67- M. İ. Kalinin, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak, s. 71, Sorun Yayınları, Üçüncü Baskı: 1989
- 68- Başkan Mao'dan Seçme Sözler, s. 64-65, Umut Yayımcılık, Kasım 1993
- 69- Arnavutluk Emek Partisi'nin İnşası ve Parti Yaşantısı, s. 238. Komün Yayınları, Ocak 1977
- 70- J. Stalin, Leninizmin Sorunları, s. 719, Sol Yayınları, İkinci Baskı: Kasım 1992
- 71- J. Stalin, Leninizmin Sorunları, s. 719, Sol Yayınları, İkinci Baskı: Kasım 1992
- 72- G. Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s. 156, Kaynak Yayınları, Üçüncü Basım: Ocak 1995
- 73- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt II, s.209, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Nisan 1992
- 74- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt:1, s.370-371, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Kasım 1989
- 75- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt V, s.385, Kaynak Yayınları, İkinci Baskı: Kasım 1993
- 76- M. İ. Kalinin, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak, s. 15, Sorun Yayınları, Üçüncü Baskı: Kasım 1989
- 77- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt: II, s. 218, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Nisan 1992
- 78- V. İ. Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s. 249, Sol Yayınları, İkinci Baskı: Ekim 1993
- 79- Mao Zedung, Sağ ve Sol Sapma, s. 27, Ekim Yayınevi, Eylül 1970
- 80- M. İ. Kalinin, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak, s. 22, Sorun Yayınları, Üçüncü Baskı: Kasım 1989
- 81- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt:I, s. 243-244, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Kasım 1989
- 82- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt:II, s.217, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Nisan 1992
- 83- Edward Hallet Carr, Tarih Nedir?, s. 35
- 84- Edward Hallet Carr, age, s.81
- 85- Ahmet Mumcu, Siyasal Tarihe Giriş, s. 6
- 86- Edward Hallet Carr, Tarih Nedir?, s. 66
- 87- Başkan Mao'dan Seçme Sözler, s. 15 Umut Yayımcılık, Kasım 1993
- 88- age, s.76
- 89- age, s.99
- 90- age, s.100
- 91- age, s.100
- 92- Mao Zedung'tan Seçme Eserler, Cilt: I, s. 19, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Kasım 1989
- 93- Mao Zedung, age, s. 231
- 94- Mao Zedung, age, s. 244-245
- 95- Mao Zedung, age, s. 243
- 96- J. Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 100, Sol Yayınları, Beşinci Baskı: Kasım 1978
- 97- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt: V, s. 470-471, Kaynak Yayınları, İkinci Baskı: Nisan 1993
- 98- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt:II, s.212, Kaynak Yayınları, Üçüncü Baskı: Nisan 1992
- 99- Arnavutluk Emek Partisi'nin İnşası ve Parti Yaşantısı, s.239, Komün Yayınları, Ocak 1977
- 100- J. Stalin, Muhalefet Üzerine, Cilt:1, s.91, İnter Yayınları, Birinci Basım: Ocak 1993
- 101- Başkan Mao'dan Seçme Sözler, s.45, Umut Yayımcılık, Kasım 1993
- 102- age, s.149
- 103- Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt:V, s. 326-327, Kaynak Yayınları, İkinci Baskı: Kasım 1993
- 104- Mao Zedung, age, s.185
- 105- Arnavutluk Emek Partisi'nin İnşası ve Parti Yaşantısı, s.87, Komün Yayınları, Ocak 1977
- 106- V. İ. Lenin, Ne Yapmalı, s.141, Sol Yayınları, Dördüncü Basım, Kasım 1992

Devrim ve sosyalizm bir gereksinimdir-4

Marks kapitalist üretim biçimi çerçevesinde ve bu süreç içinde işçi sınıfının sömürülme biçiminin “nasıl” gerçekleştiğini tanımlayarak kendi öğretisinin kilit taşı olan “artı-değer teorisini” ortaya koyarak kapitalist sistem içinde işçi sınıfının gerçek durumunu açıkladı. O bu tarihsel buluşuyla sosyalizmi bilimsel sosyalizm yapan şeyi de bulmuş oluyordu, materyalist tarih anlayışı ile birlikte.

3) İNGİLİZ EKONOMİ POLİTİĞİ

Marksizmin üç ayak üzerinde yükseldiğini söylemiş-tik. Sıkça kullanılan deyimle üç oluşturucu ögesi vardı Marksizmin. Bunlardan ilk ikisini ele aldık. Şimdi üçüncü ayağa geçiyoruz. Bu, İngiliz ekonomi politikasıdır.

Marks’ın söylemiyle klasik ekonomi politikasının kurucusu **William Petty**’dir. Petty ile başlayıp **Adam Smith** ve **David Ricardo** ile doruk noktasına varan İngiliz ekonomi politikası dışında da elbette ki klasik ekonomi politikasının tıpkı Fransa’da olduğu gibi Boisquillebert’le başlayıp daha Ricardo hayattayken ona karşı kapitalizmin iktisadi çelişmelerini küçük burjuva görüş açısından eleştiren Sismondi ile son bulan önemli iktisatçıları vardı. Ne ünlü fizyokrat Quesnay’a ne Rodbertus’a ne Franklin, Ramsay, West, J. Stuart’a gözlerimizi kapayamayız.

Ama bunların hepsinin içinde Adam Smith ve David

Ricardo kapitalizmin modern ekonomik koşullarının uygun olduğu bir ülkede, yani en uygun haliyle İngiltere’de kapitalizmin ekonomik yasalarını analiz etmede hepsinden daha değerli araştırmalara giriştiler ve en önemli olanın, “emek-değer” teorisinin temellerini ortaya koydular. Yeterli ve köklü bir yanıtı ifade etmese de bu teorinin temellerinin İngiliz ekonomi politikçilerince ortaya konması Marksist artı-değer teorisine ulaşmanın vazgeçilemez önkoşulunu teşkil etti.

İngiltere’de doğan ve yine bu ülkede doruğuna varan ekonomi politik Marks’ın ekonomik teorisinin oluşumunda gerçek bir temel oluşturdu. Temelleri atılan emek-değer teorisi Marks gibi bir dehanın beyninde artırılarak geliştirildi ve tutarlı bir şekle sokuldu. Marks kendi teorisini geliştirirken Adam Smith ve David Ricardo’nun emek-değer teorisini eleştirel tarzda ele alarak kendi özgün teorisine, kendi özgün teorisinde anahtar rolü gören şeye, yani

artı-değer teorisine ulaştı. Öyle ki bu teori kapitalist üretim tarzını anlamada gerçek bir anahtar oldu.

Belirtmeliyiz ki, ekonomi politik yalnızca gelişkin burjuva koşullarda değil, kapitalizmin daha başlangıç aşamasında da, manüfaktürün başlangıç mecrasında da dar biçimiyle de olsa çiçeklenmeye başladı. Smith ve Ricardo'ya gelinceye dek, onların emek-değer teorilerine gelinceye dek bu teoriye kaynaklık edebilecek teoriler daha önce de, ortaçağın sonlarına doğru, feodalizmin giderek yıkılmaya yüz tuttuğu son dönemlerinde de ortaya çıkmıştı.

Merkantilizm denen akımla, fizyokratları bir yana koymayız bu bağlamda; ancak bu iki çizgiyi incelemeyen önce feodalizmin çökmeye aday olduğu bir dönemin sonuna doğru ortaya çıkan iki ünlü ütopyacıyı birkaç cümleyle de olsa açıklamak gerekir.

Bu ütopyacıardan biri **Thomas Moore**, öteki ise, **Thomas Campanella**'dir. Varolan toplumdaki yoğunlaşan sefalet ve artan eşitsizliğe karşı kendi toplumsal projelerini ortaya koyan bu iki ütopyacı komünist, ideal toplumu şöyle açıklıyorlardı: Özel mülkiyetin olmadığı bir toplum, ihtiyaca göre ürünlerin dağıtılması, herkesin altı ya da dört saat çalışması, çocuk eğitiminin topluma devri, toplum üyelerinin hem zanaat ve hem

de tarımsal işlerle uğraşması.

Moore, "**Ütopya**" adlı ünlü eseri ile, Campanella ise, "Güneş Devleti" kitabı ile mevcut ideal toplumu çözümlen projelerini ortaya koymuşlardı. Nedir ki, bu projenin yaşam hakkı bulması düşünülemezdi. Çünkü bu düşünürler mevcut toplumun gelişmesinin yasalarını bilmiyorlardı ve bilemezlerdi de. Dolayısıyla düşünceleri ütopyik komünizmin sembolü olarak ancak kalabilirdi ve asla o dönemde gerçekleştirilebilecek gibi değildi.

16. ve 18. yüzyılda yani bu düşünürlerin ortaya çıktığı dönemde ekonomi politikada merkantilizm diye bir akım ortaya çıktı. Bu akım Batı Avrupa'da ve özellikle de İngiltere, Fransa ve İtalya'da ortaya çıkmıştı. Bu eğilim, ülkenin zenginliği ve onun yollarını araştırıyor ve buna uygun projeler ortaya koyuyordu. Bu akım, tefeci tüccar sermayesinin egemen olduğu ve manüfaktürün üretim alanında sürgün vermeye başladığı bir dönemde ortaya çıktı. Zenginliği üretimde değil, ürünlerde değil, parada arıyordu bu akım; özellikle de altın ve gümüşte.

Amerika'nın keşfedildiği bir dönemde oradaki altın ve gümüşün Avrupa'ya aktığı bir dönemde, bu eğilime göre bir ülkeye ne kadar çok para girer ve ne kadar az çıkarsa o ülke o

David Ricardo

denli çok kalkınır. Ve devlet de iktisadi yaşantıya müdahale etmeliydi bu çizgiye göre. Böylece ileride giderek kökleşecek olan **proteksiyonizm** denen politikanın yani korumacılık politikasının temelleri bu dönemde vücut bulmuş oluyordu. Ne var ki sonradan ortaya çıkan fizyokratlar ve Adam Smith'in daha gelişkin teorileri bu eğilimi bir kenara koyacaktı.

Merkantilizmin hakkından gelerek zaferini ilan eden fizyokratlar, zenginliğin kaynağını merkantilizm gibi parada değil, tarımda arıyordu. Fizyokratların teorisinin kilit taşı "net ürün" teorisiydi. Bu akımın en önde duran ekonomi politikçisi de **François Quesnay**'di. Fizyokratlara göre, üretim harcamalarının üzerindeki tüm ürün fazlalığı net ürünü oluşturur. Kapitalizmde artı değeri cisimleştiren ürünün bu bölümüne onlar net ürün adını veriyorlardı.

Marks'ın Kapital'de çözümlendiği gibi, fizyokratlara göre yalnızca tarımsal alanda harcanan emek üretkendi ve dolayısıyla, yalnızca bu alanda harcanan emek artı-değer sağlayabilirdi. Diğer alanlarda yaratılan değerler net ürün yara-

Adam Smith

tamazdı çünkü, bu alanlarda yaratılan değerler tarım tarafından yaratılan ürünlerin biçim değiştirmiş halidir ve dolayısıyla artı-değer yaratamazlar. Bu anlayıştan hareketle fizyokratlar, net ürünün yalnızca tarım alanından elde edildiği teorilerinden hareketle tüm vergilerin yalnızca toprak sahiplerinden alınmasını, sanayicilerin bu işten muaf tutulmasını öngörüyorlardı.

Fizyokratların en ünlüleri Quesnay ve onun “Ekonomik Tablo” adlı eseridir.

Quesnay’ın kazanımı, bilimsel bir yeniden üretim teorisini geliştirmeden de olsa, kapitalist yeniden üretim sürecini ortaya koymayı denemesidir.

Fizyokratça ekonomi politığı göre, insan ve iktisadın doğal yasalarına uygun olan şey serbest rekabettir. Bundan dolaydır ki, merkantilizmin proteksiyonizm yani korumacılık politikasının yerini serbest ticaret almalıydı.

Burjuva toplumdaki gerçek üretim ilişkilerini araştıran **klasik ekonomi politığın ilk temsilcisi W. Petty**’den sonra burjuva toplumdaki üretim ilişkilerini araştırma işinde ekonomi politığın kendilerinde doruk noktasına vardığı iki büyük ekonomi politikçiye Adam Smith ve David Ricardo’ya geçiyoruz; emek-değer teorisinin bu önemli kurucularına.

Smith, manüfaktür döneminin iktisatçısıdır; Ricardo gelişkin burjuva koşulların. Smith’in en önemli eseri “**Ulusal Zenginliğin Özünü ve Nedenleri Üzerine Araştırmalar**”dır. Bir ülkenin zenginliğini parada gören merkanti-

lizmin teorisini bu zenginliğin kaynağını tarımda arayarak aşan fizyokratların bu teorisini de aşan Smith bu zenginliği üretilen metaların tüm kitesinde görmüştür. Dolayısıyla, fizyokratların net ürünü yalnızca tarımsal alandaki emekten oluştuğu şeklindeki anlayış Smith tarafından reddedilir. Smith’e göre, yalnızca tarım alanında harcanan emek değil, **her üretim dalında harcanan emek üretkendir ve dolayısıyla her tür emek, değer kaynağını oluşturur.**

Smith burjuva üretim ilişkilerinin görüntülerinin iç doğasını analiz etti. Metanın değerinin onun üretimi için harcanan emek miktarıyla belirleneceğini ortaya koydu. Ne ki, değer emek tarafından belirlenmesini yalnızca küçük üreticinin üretiminde gördü ve dolayısıyla toplumun ilkel durumu için geçerli gördüğü bu teorisini kapitalizmdeki metalara uygulamadı. Bu alandaki metaların değerinin gelirlerden doğduğunu ileri sürdü.

Smith sonrası Ricardo, Smith’in teorisinde varlaşan hataları aştı ve değer emek tarafından belirlendiği şeklindeki hatayı aşarak **değer emek tarafından belirlendiğini ve dolayısıyla işçinin emeği tarafından yaratılan değer emek ücreti, emek kar ve emek rantı çıktığı kaynak olduğunu** tanımlayarak son derece önemli bir noktayı açıklığa kavuşturmuş oldu. Oysa Smith, metanın değerinin ücret, kar ve ranttan oluştuğunu iddia etmişti.

Ricardo’nun önemli eseri “**Politik Ekonominin ve Vergilendirmenin Temel İlkeleri**” dir. Ve Ricardo burjuva

toplumdaki gerçek üretim ilişkilerini, bu toplumun doğasını büyük bir analiz gücü ve sağlam bir bakış açısıyla tahlil ederek hem kendisinden önceki klasik ekonomi politikçilerin ve hem de Smith’in teorilerini hem geliştirdi ve hem de eksik ve yanlış olan yanlarını çürüttü ve nihayet bu temel üzerinde emek-değer teorisini ortaya koydu.

Dolayısıyla Ricardo’nun değer analizi kendisinden önceki iktisatçılara göre bir ilerlemedir. Ricardo öncesi burjuva ekonomi politikçileri de emeğin niteliğini farketmişlerdi, Petty ve Franklin örneğinde olduğu gibi. Franklin **her şeyin değerinin özü emektir diyordu.**

Ancak burada bir parantez açmalıyız. O da şu ki, Marks Kapital’de değer biçimlerini tartıştığı bölümde **Aristoteles’e** bu büyük ilk çağ Yunan filozofuna göndermede bulunarak metaların değeri ifadesinde bir eşitlik ilkesinin ilk kez bu ünlü düşünürce bulunmuş olduğunu ifade ederek bu parlak düşünürün dehasının büyüklüğünden övgüyle söz ederek ondan şu alıntıyı aktarır: “**Eşitlik olmadan değişim, ortak bir ölçü ile ölçülebilme olmadan eşitlik olmaz**”.

Klasik ekonomi politığın en iyi temsilcileri de, Smith ve Ricardo da dahil bütün bu okulun temsilcileri meta, para sermaye ve kar gibi iktisadi kategorilerin tarihsel kökenini hiç mi hiç araştırmamışlar ve bu soruları sormayı akıllarından geçirmemişlerdir. Klasik ekonomi politik, değer ve değer büyüklüğünü analiz etmiş ve bu biçimler altında yatan şeyi de açığa çıkarmıştır. Ancak bu ekonomi politik

Marks'ın sözleriyle bir kez olsun emeğin niçin onun ürün değeri ile ve emek zamanının bu değerın büyüklüğü ile temsil edildiği sorusunu sormamıştır.

Yine bu ekonomi politiğin temel kusurlarından biri de metaların ve özellikle bunların değerlerinin tahliliyle, değerin, değişim değeri halini aldığı biçimi ortaya çıkartamaması olmuştur. Smith ve Ricardo değer biçimini önemsiz, metaların niteliği ile bağlantısız bir şeymiş gibi ele almışlardır. Dolayısıyla da değer biçimi, para biçimi ve bunların sonraki gelişmeleri olan para ve sermaye biçimi ayırdedici niteliği bu iktisatçılarda daima ihmal edilmiş bulunuyor. Bu ekonomi politiğin bir başka en önemli en zayıf yanı, **emeği soyut insan emeğine indirgemeyi hiç düşünmemesidir** diyor Marks.

İngiliz klasik burjuva iktisatçıları emek-değer teorisinin temellerini atarken ne olduğunu bilmeden de olsa, Marks'ın artı değer dediği şeyi de, bunun neden ibaret olduğunu da ortaya koymuşlardı. Bir metanın değerini ölçen şeyin emek olduğunu da, işçi işveren çıkarlarının çelişkili olduğunu da saptamışlardı. Klasik burjuva iktisatçıları Petty ya da Franklin örneğinde olduğu gibi, emeğin niteliğini fark etmiş, emeği her şeyin değerinin özü olarak ele almışlardı, daha modern iktisadın ilk ayağa doğrulduğu yıllarda. Ayrıca emek ürününün işçi ile işveren arasında neye göre bölüşüldüğünü de araştırmışlardı.

Ama onlara göre bu bölüşümde zenginlikteki artıştan her iki kesim de yararlanıyordu. Ve bu düzen doğal düzen idi. Engels'in sözleriyle "**Ri-**

cardo, sonunda bilinçli olarak, sınıf çıkarlarının, ücret ve karın, kar ve rantın karşılığını, bu karşılığı, safça, doğanın toplumsal bir yasası kabul ederek, araştırmalarının hareket noktası yapar."

Bu bölüşmeyi adaletsiz bulan ütöpik sosyalistler bunu ortadan kaldırmanın ütöpik

satçıları bu ilişkiyi bulanık bir biçimde de olsa, ilişkiler sürecinin tümü hakkında değil de şu ya da bu yanına ilişkin olarak da olsa birçok şey ortaya koymuşlardı.

Oysa Marks daha ileriye, kimsenin tek başına göremeyeceği noktaya dek ilerleyerek

Sorun, ne sonsuz adalet ile gerçek ahlak arasındaki çatışmaya işaret etmekte ve ne de hayali yollar önermekte. Tarihte yalnızca Marks bu "nasıl"a gerçek yanıtı buldu. Sermaye ile emek arasındaki ilişkilerin nasılını da, bu ilişkideki sömürülme biçiminin "nerede" olduğunu da ilk kez açıklayan Marks oldu.

yollarına sapmışlardı. Bu sosyalistler avazı çıktığı kadar bağıra bağıra işçi sınıfının sömürüldüğünü ilan ettiler. Nedir ki, bu haykırış, bu duygusal çığlıklar sömürülmenin "nerede" ve "nasıl" olduğunu açıklamaya yetmedi.

Sorun, ne sonsuz adalet ile gerçek ahlak arasındaki çatışmaya işaret etmekte ve ne de hayali yollar önermekte. Tarihte yalnızca Marks bu "nasıl"a gerçek yanıtı buldu. Sermaye ile emek arasındaki ilişkilerin nasılını da, bu ilişkideki sömürülme biçiminin "nerede" olduğunu da ilk kez açıklayan Marks oldu.

Marks'tan önce de burjuva iktisadi ilişkileri açıklayan burjuva iktisatçıları olduğunu gördük. İktisadın konusu da nesne değil insandır; onlar arasındaki ilişkidir ve en nihayet sınıflar arasındaki ilişkidir. Nedir ki bu ilişki nesneye bağlı olduğu için daima nesneye bağlı olarak nesne örtüsü altında gözüktür. İşte burjuva ikti-

bu ilişkiler yumağının tümü noktasında bu zincirleme bağlantıyı ilk keşfeden ve de burjuva iktisatçıları için tam bir bilmece olan ilişkiyi ekonominin bütünü için de çözmek gibi çetin bir görevi tek başına başaran ilk insan olmuştur.

Marks kapitalist üretim biçimi çerçevesinde ve bu süreç içinde işçi sınıfının sömürülme biçiminin "nasıl" gerçekleştiğini tanımlayarak kendi öğretisinin kilit taşı olan "artı-değer teorisini" ortaya koyarak kapitalist sistem içinde işçi sınıfının gerçek durumunu açıkladı. O bu tarihsel buluşuyla sosyalizmi bilimsel sosyalizm yapan şeyi de bulmuş oluyordu, materyalist tarih anlayışı ile birlikte.

Ekonomi politik alanında Marks'la başlayan derin devrimci dönüşüm Marks'ın diyalektik materyalizm yöntemini kapitalizmin ekonomik ilişkilerinin araştırması alanında mükemmel biçimde kullanma-

siyla ortaya çıkmıştır.

N. Sieber “David Ricardo’nun Değer ve Sermaye Teorisi” adlı kitabında Marks’ın ekonomik teorisinin temellerinin Smith ve Ricardo’nun ekonomik öğretilerinin devamı olduğunu açıkladıktan sonraki şu çarpıcı açıklaması Marks’ın ekonomik ilişkileri araştırmalarında kullandığı yöntemi berrakça saptaması açısından son derece önemlidir.

“Böyle bir incelemenin bilimsel değeri, belli bir toplumsal organizmanın kökeni, varoluşu, gelişmesi ve ölümü ile onun yerini bir başka ve daha yüksek bir organizmanın alışı düzenleyen özel yasaların açıklanmasındadır. İşte aslında da, Marks’ın kitabının değeri buradan gelir.”

Marks materyalist diyalektik yöntemi ustaca ekonomik ilişkilerin araştırılması alanına uygulayarak, kapitalist üretim biçimini doğuş, gelişme ve kaçınılmaz çöküşüyle birlikte açıklamakla yetinmedi, aynı zamanda bu ilişkinin gizemli temel niteliğini de büyük bir yalınlıkla ortaya koydu. Marks, ekonomik teorisini oluştururken, her şeyden önce klasik ekonomi politiğin temsilcilerinin teorilerini ve bu arada bu ekolün son temsilcisi Ricardo’nun -Smith’inki de dahil- öğretilerini, emek-değer teorisini çok yönlü bir eleştiri süzgecinden damıttı.

Dar ve eksik yanlarını aşarak, tutarlı bir çizgide geliştirdi ve gerekçelendirdi. Kendi teorisinde anahtar rolü gören artı değer teorisine ulaşmak için kendisinden önceki klasik burjuva iktisatçılar da, Smith

ve Ricardo’da kısırlaşmış, hep aynı daire içinde dönüp duran kategorilerin tutsağı olmadı; fasit daireyi parçaladı. Önce klasik burjuva iktisatçıların ve bu arada Smith ve en son halka olarak Ricardo’nun değer teorisini eleştirel olarak ele aldı.

Baştan ele alalım: Neydi Marks’ın ekonomik teorisinin kilit taşı oluşturduğu artı-değer ve nasıl ortaya çıkıyordu bu?

Marks, artı-değere giden yola değer çok yönlü gerçek bir analizinden geçerek ulaşıyor. Böylece başlangıç noktası, Rikardocu değer teorisinin eleştirel bir çözümlemeye geçmesiydi. Değerin emek zamanı tarafından belirlendiğini ortaya koymasına, yani metanın değer emek zamanı tarafından belirlenmesi yasasını saptamasına karşın, Ricardo hiçbir zaman daha ileri gitmemiş ve daima değer hacmi sınırları içinde kalmıştır.

Yalnızca miktarla uğraşan bu çizgi, emeğin niteliği ya da eşitliği anlayışına ulaşmadığı için de bu emeği soyut insan emeğine indirgemek gibi bir yolu asla denememiştir. İşte Marks’ın başlangıçta tam da görüldüğü yer burasıdır.

Meta ile işe başladı Marks. Meta ve onun iki ögesini ele aldı başlangıçta. Emeğin değer üreten özelliğini ayrıntılı tahlil etti ve değeri yaratan emeğin ne olduğunu ve bunu niçin ve nasıl yaptığını ilk kez saptadı, Engels’in sözleriyle. Ve de değer donmuş emekten ibaret olduğunu ortaya koydu. Metanın kullanım değeri ile değerinin tahlilinden emeğin ikili karakterine ulaştı: somut emek, soyut emek. Bir metanın kullanım değerini yaratan

somut emek, değerini yaratan da soyut emektir. Emeğin ikili karakterini saptadıktan sonra emek-değer tabanına dayalı olarak kapitalist toplumdaki üretim ilişkilerinin ve varolan tarzın tüm görüngülerini örneklerinin çeşitli oluntularıyla ortaya koyar duruma geldi.

Değerin donmuş emekten başka bir şey olmadığını saptayan Marks, değer nesne olmadığını, nesne örtüsü altındaki nesnelere ilişkisi olarak görünen insanlar arasındaki üretim ilişkisi olduğunu göstererek meta fetişizmi denen şeyin saklı duran gizini ortaya çıkardı. Sonra, meta-para ilişkisi ve karşıtlığını tahlil etti. Metaların özünde değer aracılığıyla metanın meta para karşıtlığını niçin ve nasıl yarattığını, yaratmak zorunda olduğunu ortaya koydu.

Buradan genel eşdeğer olarak paranın gerçek doğasına ulaştı ve bu temele dayanan para teorisini ilk kez kapsamlı olarak çözümlendi. Akabinde paranın sermayeye dönüşmesini inceledi ve de bu dönüşümdeki işgücünün o muazzam rolünü ortaya koydu. İşgücünün de bir meta, özel nitelikli bir meta olduğunu ilk kez ortaya koyan da Marks oldu.

Böylece Ricardocu teoriyi parçaladı. Değişen ve değişmeyen sermayeyi ve arasındaki ayrımı ortaya koyarak artı değer değişen sermayeden oluştuğunu apaçık sergiledi. Ve böylece de artı-değerin izlediği yolu derinliği ve genişliği ile ve zengin bir düşünce bolluğu ile açıklayarak kendisinden önceki burjuva ekonomi politikçilerin asla ulaşamadıkları ve sosyalizme bilimsel bir temel olarak işlev gören artı-değer teorisine ulaş-

tı. Artı-değeri ve daha da ileri giderek bu tahlilini artı değerin iki biçimine dek genişletti: nispi artı değer, mutlak artı değer.

Elbette ki Marks yalnızca bununla yetinmedi. Artı değerin kökenine ve kaynağına ulaşmakla yetinmedi. Teorisini daha da genişleterek kapitalist sömürünün nasıl gizlendiğini de gösterdi. Nihayet, sermaye birikim yasasını, gelişen kapitalizmin sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesini kaçınılmaz kılacağını ve bunun da kapitalizmin çelişkilerinin keskinleşmesine nasıl yol açtığını açıkça gösterdi. Kapitalist bunalımın özünü ve bunun kapitalizmin astarı olduğunu sergiledi ve kapitalizmin kendi çelişkileri altında nasıl kaçınılmaz çöküşe gideceğini ve bu çöküşte proletaryanın tarihsel rolünü apaçık tanıtlayarak gerçek bir bilimsel temel sağladı; bizi yeni topluma götürecektir olan sınıf için.

Nedir Marks'ın ekonomik teorisinin temeli olarak artı-değer? Tek bir cümleyle ifade etmek gerekirse, **işçinin ödenmemiş emeğine kapitalistçe el konmasıdır.** Ama bu yetmez. Nasıl gerçekleşmektedir?

Meta dolaşımında elde edilmez artı-değer. Eşdeğerler değişimi vardır bu süreçte. Öyleyse **artı-değer, bu dolaşımda değil, üretim sürecinde doğmaktadır.** Bu süreçte elde edilebilmesi için meta pazarında tüketimi yeni bir değer yaratan özel nitelikli bir meta bulunması gerekir. Kapitalist de mevcut toplumsal koşullarda bu özel nitelikli metayı bulur.

Bu özel nitelikli meta **işgücüdür** (buna emek gücü de denir). Bu işgücü ya da emek gücü

Bu işgücü ya da emek gücü tüketildikçe değer yaratır; ki bunun tüketimi de değer yaratan emektir. Kapitalist tıpkı öteki metalar gibi, değeri, üretimi için gerekli emek ile ölçülen bir meta, yani işgücü ya da başka bir ifade ile emek gücü satın alır piyasadan.

cü tüketildikçe değer yaratır; ki bunun tüketimi de değer yaratan emektir. Kapitalist tıpkı öteki metalar gibi, değeri, üretimi için gerekli emek ile ölçülen bir meta, yani işgücü ya da başka bir ifade ile emek gücü satın alır piyasadan.

Peki nedir işgücünün ya da emek gücünün değeri? İşgücü de meta olduğuna göre, bunun değeri de tıpkı öteki metalar gibi üretim için gerekli-emek ile belirlenir. Ölçü gerekli emektir. İşgücünün sürekliliğini sağlamak için, işçinin ve bu işgücünün devamı olarak ailesinin varlığını sürdürmesi için gerekli olan belli miktardaki geçim araçlarını üretmek için gerekli emek zamanı ile belirlenir ya da daha tam bir ifade ile ölçülür.

Demek ki, işçinin ve ailesinin geçim araçlarını üretmek için gerekli emek zamanı işgücünün değerini temsil etmiş oluyor. Böylece kapitalist satın aldığı emek gücünü günlük, aylık, yıllık vb. kullanma hakkına sahip olmuştur. Marks'ın Kapital'deki sözleriyle;

“Para sahibi bir günlük emek-gücünün değerini ödemiştir, bunun için onun bir günlük kullanımı, bir günlük emek ona aittir. Emek-gücünün günlük tüketimi yarım günlük çalışmaya mal olmasına karşılık aynı emek-gücünün tam bir gün çalışabilmesi ve dolayısıyla bir gün zarfında kendisi için ödenen iki katı değer yaratması” artı değerın fişkırdığı kaynaktır.

Yarım günde karşılığı ödenmiş gerekli zamanı harcanmış, ama ötekinde karşılığı ödenmemiş artı emek zamanı harcanmıştır. İşte bu ödenmemiş emek, artı-değerin kendisidir; ve bu aynı zamanda kapitalist sınıfın payını oluşturur. Bu artı emek, aynı zamanda sermayenin de, büyüyen sermayenin de, karın da kaynağıdır.

Engels'in sözleriyle “işgücünün değeri ödenir, ama bu değer, kapitalistin işgücünden sızdırmak istediği değerden çok düşüktür, ve aradaki fark, kapitalistin ya da daha doğru söylemek gerekirse, kapitalist sınıfın payını oluşturur.”

Marks ekonomik öğretisiyle ve özellikle de bu öğretinin kilit taşı olan artı-değer teorisiyle sermaye ile emek arasındaki ilişkilerin ve bu arada karşıt antagonist sınıflar arasındaki çelişkinin gerçek bir çözümlemesini yaptı ve böylece kapitalist üretim biçimi içinde işçi sınıfının sömürülme biçiminin nasıl ve hangi yollarla gerçekleştiğini tanıtlayarak hem teorisinin bilimselliğini kanıtladı ve hem de sınıfa tarihin şimdiye dek çürütemediği paha biçilmez bir silah sağlanmış oldu.

Devam edecek

DİRENİŞİ KÜRESELLEŞTİR

**KIYAMETİ
YAKINLAŞTIRALIM
YÜKLENELİM
KAZANALIM**